

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
FAKULTA TĚLESNÉ VÝCHOVY A SPORTU

**Srovnání četnosti herních činností jednotlivce a četnosti
herních situací při hře minihokeje a celoplošného hokeje
v kategorii 9 – 10 let**

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce:

PhDr. Petr Šťastný, Ph.D.

Vypracoval:

Bc. David Štětina

Praha, březen 2015

Prohlašuji, že jsem závěrečnou (diplomovou) práci zpracoval samostatně a že jsem uvedl všechny použité informační zdroje a literaturu. Tato práce ani její podstatná část nebyla předložena k získání jiného nebo stejného akademického titulu.

V Praze, dne

.....

podpis diplomanta

Evidenční list

Souhlasím se zapůjčením své diplomové práce ke studijním účelům. Uživatel svým podpisem stvrzuje, že tuto diplomovou práci použil ke studiu a prohlašuje, že ji uvede mezi použitými prameny.

Jméno a příjmení:

Fakulta / katedra:

Datum vypůjčení:

Podpis:

Poděkování

Rád bych touto cestou poděkoval PhDr. Petru Šťastnému, Ph.D. za odborné vedení, pomoc a rady při tvorbě diplomové práce na zvolené téma. Dále bych rád poděkoval trenérům HC Sparta Praha za poskytnuté informace do výzkumné části a možnost sledování a natáčení jednotlivých utkání.

Abstrakt

Název práce:

Srovnání četnosti herních činností jednotlivce a četnosti herních situací při hře minihokeje a celoplošného hokeje v kategorii 9 – 10 let.

Cíle práce:

Zjistit a následně porovnat četnost výskytu vybraných herních činností jednotlivce a herních situací v minihokeji a celoplošném hokeji u hráčů kategorie čtvrtých tříd (9 – 10 let).

Metoda:

Výzkum byl proveden analýzou videozáznamu 16 sledovaných utkání, z toho 6 minihokejů a 10 celoplošných utkání v sezóně 2014/2015. Zkoumaný soubor tvořilo 6 hráčů ročníku 2005/2006 z klubu HC Sparta Praha. Získaná data byla zaznamenána do tabulek a následně byla pomocí analýzy rozptylu (ANOVA) porovnána a statisticky vyhodnocena.

Výsledky:

Rozdíl průměrných četností sledovaných herních činností jednotlivce (vedení kotouče, přihrávky, zpracování kotouče a střelby) byl v porovnání minihokeje a celoplošného hokeje zaznamenán téměř ve všech případech ve prospěch minihokeje. Výjimkou bylo neúspěšné zpracování kotouče, kde se četnost u minihokeje a celoplošného hokeje rovnala. Statistická významnost sledovaných parametrů byla dle ANOVY s výjimkou neúspěšného zpracování kotouče vždy potvrzena. Rozdíl průměrných četností sledovaných herních situací (1 – 1, 2 – 0 a 2 – 1) vyšel vždy ve prospěch minihokeje, avšak u situace 2 – 1 nebyla z hlediska četnosti mezi minihokejem a celoplošným hokejem potvrzena dle ANOVY statistická významnost.

Klíčová slova:

lední hokej, herní činnosti jednotlivce, herní situace, 3. – 4. třída

Abstract

Title:

Comparison of the individual skills and game situation between mini and regular ice hockey rink at 9 – 10 years old players.

Objectives:

To find out and compare frequency of individual skills and game situations between mini and regular ice rink at 9 – 10 old players.

Methods:

The research was carried out and analyzed with video recording of 16 ice hockey games – 6 mini hockey and 10 regular ice hockey games during the season 2014/2015. The research has been made up by 6 players born 2005/2006 from HC Sparta Praha. Gained data have been entered into table and subsequently statistically evaluated and compared using the range of scatter analysis (ANOVA).

Results:

The difference between average frequency of followed individual skills (puck control, passing and receiving and shooting) comparing mini and regular ice hockey ring has been in all cases in benefit of mini hockey. There has been one exception – the unsuccessful receiving puck, where both areas had been equally qualified. The statistical significance of following parameters, according to ANOVA, have been in all cases confirmed, except receiving puck. Mini hockey has always been in benefit, in following situation (1 – 1, 2 – 0, 2 – 1), however 2 – 1 situation, according to ANOVA has never been relevant.

Key words:

ice hockey, individual skills, game situation, squirt hockey

OBSAH

1	Úvod.....	8
2	Teoretická východiska	9
2.1	Věkové a vývojové zákonitosti dětí	9
2.2	Charakteristika věkového období 8 – 10 let.....	10
2.3	Koncepce tréninku dětí	13
2.4	Trénink přiměřený věku.....	14
2.4.1	Herně dovednostní základ	17
2.5	Přístupy ke hře na zmenšeném prostoru.....	20
2.5.1	Fotbal	21
2.5.2	Basketbal.....	22
2.5.3	Házená.....	23
2.5.4	Lední hokej.....	24
2.6	Technická příprava.....	25
2.6.1	Osvojování pohybových dovedností	26
2.6.2	Rámcový program hokejových dovedností ve věku 8 – 10 let	28
2.6.2.1	Bruslení	29
2.6.2.2	Herní činnosti jednotlivce	30
2.6.2.3	Herní kombinace	37
2.6.2.4	Herní situace.....	39
3	Cíle a úkoly práce, hypotézy	42
4	Metodika práce.....	43
5	Výsledky	46
5.1	Popis hráčů ve sledovaných utkáních	46
5.2	Statistické zpracování výsledků	72
6	Diskuse.....	83
7	Závěr	87
	Seznam literatury	89
	Seznam grafů:	92
	Seznam tabulek:	92
	Přílohy.....	93

1 Úvod

Lední hokej je jeden z nejrychlejších a nejpobulárnějších kolektivních sportů na světě. Mezi hokejové velmoce patří bezpochyby Kanada, kterou můžeme považovat za kolébku tohoto sportu, dále je to USA, Švédsko, Finsko, Rusko a také Česká republika. Náš národ zažil asi největší hokejový úspěch v posledních desetiletích po vítězství našich reprezentantů na zimní olympiádě v Naganu v roce 1998, kde jsme vybojovali ve finále zlatou medaili proti reprezentaci z Ruska. Pamatuji si, že po tomto úspěchu začala hrát spousta dětí hokej, zimní stadióny byly najednou plné dětí a rodičů a téměř každý se chtěl stát hokejistou. Mužstvo, které v Naganu vyhrálo, se stalo národními hrdiny a zapsalo se do hokejové historie a děti si našly v hráčích své vzory a chtěly se stát stejně úspěšnými jako oni. Lední hokej byl u nás v tu dobu bezpochyby sportem číslo jedna.

Pro mě osobně byla tato olympiáda velkým zážitkem, protože jsem se hokeji již věnoval od útlého věku, kdy jsem s otcem začínal bruslit na zamrzlém rybníce a poté mě přivedl na náborový trénink v rodném městě, kde jsem strávil velkou část své aktivní hokejové kariéry a naučil se zde hokejovým dovednostem. Během studia na FTVS jsem se začal věnovat trenérské činnosti a lední hokej již hraji jen na amatérské úrovni. Měl jsem tedy možnost poznat hokej z obou stran a to jako hráč a nyní jako trenér mládežnických kategorií.

Trenérská činnost a práce s dětmi mě vedla k volbě tohoto tématu, které je mi velice blízké. Díky každodennímu styku s hráči, trenéry a studiu na FTVS jsem se naučil a získal spousta vědomostí a zkušeností, které jsem zúročil v této práci. Jelikož se věnuji kategorii 3. a 4. tříd, tak často slýchávám názory rodičů, trenérů a funkcionářů na téma systému hry minihokeje a celoplošného hokeje u nás v ČR. Většina debat a rozepří je vedena na téma, kdy je dobré hrát minihokej a v jakém věku už naopak ne a proč bychom měli hrát minihokej a proč ne. Samozřejmě ale také slýchám to, že nejsme v ČR nakloněni novým trendům v tréninku ledního hokeje, že máme zastaralou metodiku a nepracujeme s mládeží podle určité koncepce. To vše bylo pro mě hnacím motorem začít psát tuto práci na zvolené téma.

V diplomové práci se budu zabývat porovnáním zapojení hráčů v herních činnostech jednotlivce a herních situací během minihokeje a celoplošného hokeje, kde budu sledovat jejich četnost a následně budu získaná data statisticky zpracovávat. Zkoumaný soubor budou tvořit hráči ročníku 2005/2006 z klubu HC Sparta Praha.

2 Teoretická východiska

2.1 Věkové a vývojové zákonitosti dětí

Postupným vývojem ledního hokeje, objevováním nových technologií, řadou studií a zkoumáním vývojových stádií lidského těla se dospělo k názoru, že už nestačí k dosažení maximálního výkonu pouze krátkodobé zaměření tréninku, ale je nutné pohlížet na sportovní přípravu jako na dlouhodobý proces, který obsahuje řadu zákonitostí, fází a kritických bodů, které se nesmí zanedbat. Dlouhodobý proces sportovní přípravy dětí začíná již v relativně nízkém věku. V ledním hokeji se začínají děti učit základním bruslařským dovednostem někdy už kolem 4. nebo 5. roku. Proto je právě znalost věkových a vývojových zákonitostí nezbytně nutná. Nesmíme k dětem přistupovat stejně jako k dospělým a brát je jako zmenšenou kopii dospělého, jako se to někdy stává, když se sportovec po ukončení aktivní kariéry začne věnovat trenérské profesi u dětí a aplikuje stejné metody a tréninky, které si pamatuje z doby, kdy aktivně sportoval. Nerespektuje tak individuální růst každého jedince.

Během sportovní přípravy dětí se budují základní stavební kameny pro pozdější vrcholový výkon a z toho důvodu nesmí brát trenéři toto věkové období na lehkou váhu, ba právě naopak. Každé dítě je samostatným jedincem a individualitou, která se vyvíjí určitým způsobem a liší se od dítěte k dítěti. Celou řadou výzkumů a pozorování byl jedincův vývoj rozdělen do několika stádií vývoje, která mají své charakteristiky ať už z hlediska tělesného, psychického, pohybového nebo sociálního. Všechny tyto anatomicko-fyziologické a psychosociální faktory musí trenér zohlednit při vytváření a řízení přípravy v jakékoliv věkové kategorii počínaje dětstvím a konče dospělostí. Dítě se od dospělého liší téměř ve všech směrech, ať už je to stavba kostí, intenzita růstu, vývoj a dozrávání různých orgánů těla, psychický a sociální vývoj nebo pohybový rozvoj. Proto také nestačí mít v trenérské profesi pouze znalosti z oblasti sportovní specializace, ale toto řemeslo vyžaduje znalosti z několika oborů. Můžeme hovořit o anatomii, fyziologii, biochemii, psychologii, sportovním tréninku a řadě dalších.

Právě období dětství je považováno za velice kritické, kdy nerespektování věkových a vývojových zákonitostí během sportovní přípravy a nadměrné zatěžování rostoucího organismu by mohlo znamenat zpomalení nebo přerušování růstu a vývoje stavby těla a poškození dítěte ať už po stránce fyzické, či psychické. Znalost ontogeneze nám také napomáhá při volbě schopností a dovedností, které chceme a máme v daném

pohybovém programu pro danou věkovou kategorii stimulovat. V neposlední řadě využíváme znalost věkových a vývojových zákonitostí při výběru talentů.

2.2 Charakteristika věkového období 8 – 10 let

Věkové období 8 – 10 let odpovídá 3. a 4. třídě základní školy a stejně tomu tak je i v ledním hokeji. Pavliš a kol. (2000) řadí tuto kategorii ve své příručce ještě mezi přípravku, zatímco od 5. třídy už hovoříme o mladších žácích. Odborná literatura, která se soustředí na vývojovou psychologii a zabývá se změnami, které jsou charakteristické pro určitá životní období, rozděluje život každého jedince do určitých vývojových period. Na počátku, kdy se ještě dítě nachází v děloze matky, je to prenatální období, poté když dítě přijde na svět, hovoříme o období novorozeneckém, věku kojeneckém, batolecím, předškolním a konečně věku školním. S postupem věku se pak dostaneme až do dospělosti a staří. Jelikož se ve své práci věnuji 8 – 10 ti letým dětem, tak si blíže specifikujeme věk školní.

Většina publikací řadí toto období mezi 6. – 15. rok života. Je to dáno i tím, že v tomto věku mají děti povinnou základní školní docházku, a proto tedy hovoříme o věku školním. Vágnerová (2000) na rozdíl od Pavliše a kol. (2000) nebo Periče a kol. (2012) popisuje toto věkové rozpětí ve 3 fázích:

- **I. fáze je školní věk raný**, čemuž odpovídá 6 – 9 let. U dítěte dochází k radikální změně životní situace. Poprvé se lehce osamostatňuje od rodiny, musí dokázat přijmout své nové role ať už roli žáka, tak také roli spolužáka a především je nucen přijmout novou autoritu učitele. Vágnerová nazývá toto období zlatým věkem motoriky, avšak Perič a kol. (2012) posouvá toto velice důležité období z hlediska motorického vývoje až mezi 8. – 10. rok s dozníváním do 12 ti let.
- **II. fáze je střední školní věk** mezi 8. a 12. rokem. Dochází k mnoha změnám, které jsou ovlivněny jak sociálně, tak biologicky a lze je brát jako přípravu na dospívání.
- **III. fáze je starší školní věk** mezi 12. a 15. rokem, kdy hovoříme o pubescenci, což představuje první fázi dospívání.

Malá a Klementa (1985) nebo Suchý a kol. (1985) pojmenovávají prvních 5 let školní docházky jako období druhého dětství. Naopak Perič a kol. (2012), který věnuje celou svou publikaci sportovní přípravě dětí, rozděluje toto období na mladší školní věk (6 – 10 let) a starší školní věk (11 – 15 let). Nás bude zajímat především mladší školní věk.

Perič a kol. (2012) pak ještě toto věkové období popisuje jako dětství a prepubescenci. Celé toto období je tedy započato zahájením povinné školní docházky a trvá do 10. roku života. Jedním takovým souhrnným znakem a dalo by se říci i charakteristikou je to, že dochází k intenzivním biologicko-psycho-sociálním změnám. Podrobněji se zaměřím na tělesný, psychický, pohybový a sociální vývoj. Jak už bylo zmíněno výše, měly by být tyto okruhy dobře známy každému trenérovi, který se svým působením snaží ovlivňovat a formovat určitým způsobem děti v rámci sportovní přípravy.

S tělesným vývojem neoddiskutovatelně souvisí růst a přibírání hmotnosti každého dítěte, což určitým způsobem ovlivňuje kvalitu a koordinaci pohybových dovedností a pohybu obecně. Na rozdíl od staršího školního věku je toto období charakterizováno podle Jansy, Dovalila a kol. (2009) rovnoměrným nárůstem jak hmotnosti, tak i výšky a nedochází tak k negativnímu ovlivňování kvality pohybů. Na vývoji svalstva, kostí a nervového systému tedy závisí vývoj jedincovy motoriky. Co se týče vnitřních orgánů, tak ty se plynule rozvíjí a průběžně zvětšují. Havlíčková a Linc (1989) uvádí, že páteř má již trvalé zakřivení, avšak Dovalil a kol. (2009) spolu s Jansou, Dovalilem a kol. (2009) píše, že kostra není ještě vyvinutá a zakřivení páteře nemá trvalý tvar. Mozek je téměř vyvinutý, ale jak Perič (2002), tak i Perič a kol. (2012) píše o tom, že stále ještě dozrává mozková kůra. I přes stálé dozrávání nervových struktur je tento věk poměrně příznivý pro vznik nových podmíněných reflexů a zároveň se můžeme zaměřit i na složitější koordinačně náročné pohyby. Vedle koordinace bychom neměli hlavně také zanedbat rozvoj rychlostních schopností a Dovalil a kol. (2009) také ještě píše kromě koordinačních a rychlostních schopností o rozvoji pohyblivosti.

Psychický vývoj v mladším školním věku popisuje jak Dovalil a kol. (2009), tak i Perič a kol. (2012) jako věk reálného (konkrétního) nazírání. Děti mají jen malou schopnost vnímat abstraktní pojmy. Děti zaměřují svou pozornost na jednotlivosti, souvislosti jim unikají a dovedou pochopit pouze to, na co si mohou sáhnout. Proto je také z hlediska trenérské profese velice důležité poskytovat dětem ukázkou a průběh at' už pohybu nebo celého cvičení. Typická je také impulzivnost, střídání radosti a smutku. Stejně jako Dovalil a kol. (2009), tak i Perič a kol. (2012) píše o slabě vyvinuté vůli a neschopnosti zaměřit se na dlouhodobý cíl. Malá a Klementa (1985) uvádí, že se dítě na začátku školní docházky dokáže soustředit na zadaný úkol až 10 – 12 minut, s tím však nesouhlasí Perič a kol. (2012), který říká, že doba, po kterou se dítě dokáže plně

koncentrovat na určitý pohyb nebo na provádění a opakování pohybového úkonu, je velice krátká a to pouze 4 – 5 minut.

Pohybový vývoj je u mladšího školního věku spojen s vysokou a spontánní pohybovou aktivitou. Vzhledem k tomu, že se jedná o období zlatého věku motoriky, tak je důležité, aby se děti naučily co možná největšímu množství pohybových dovedností. Věk 8 – 10 let je nejpříznivější pro motorický vývoj a doznívá ještě do 12 – ti let. Rychlé učení se novým dovednostem souvisí s plasticitou centrální nervové soustavy. Dětem stačí dokonale předvést a ukázat pohybový úkol a ony jsou pak schopny po několika opakováních provést pohyb téměř dokonale. Ekonomičnost pohybu není ale u dětí taková jako u dospělých. Je to způsobeno dynamikou nervových procesů, které se stále rozvíjejí. Většina pohybových úkonů je spojena s doprovodnými souhyby, které ale s přibývajícím věkem mizí. Děti se ještě pořád učí formou her, což by měl vždy trenér zohlednit při stavbě tréninkové jednotky, aby nebyl u jednotlivých cvičení opomenut herní princip a byla tak využita výhoda imitačního učení. Tento typ učení je založen na tom, že se děti učí nevědomky novým dovednostem právě během toho, když si hrají a nemyslí tak na pohyb nebo pohybový úkol, který mají provádět. Nicméně to, že se děti učí nové dovednosti poměrně lehce a rychle neznamená to, že je nemusí neustále opakovat. Perič a kol. (2012) také píše o tom, že problémy, které mají děti na začátku mladšího školního věku s koordinačně náročnějšími pohyby, ke konci tohoto období postupně mizí a děti zvládají i složitější cvičení zaměřené na koordinaci pohybu. V tomto věku prožívá každé dítě dle Periče a kol. (2012) postupné období socializace, během kterého se začleňuje do kolektivu, ať už hovoříme o škole, trenérské skupině nebo mužstvu. S tím souvisí také respektování nových formálních autorit, za které považujeme učitele nebo trenéry. Tím pádem ovlivňuje, formuje a působí na osobnost dítěte také jiná autorita než rodič a často se stává, že vliv rodičů je zastíněn působením trenéra nebo učitele. Začlenění se do formálních kolektivů znamená pro děti také podřízení se novým normám a pravidlům družstva nebo školní třídy. Děti si začínají vytvářet první kamarádské vztahy a snaží se získat svou soutěživostí určité postavení ve skupině. Konec mladšího školního věku je spojen s takzvaným obdobím kritičnosti. Dochází k tomu, že děti negativně hodnotí skutečnosti a také se snižuje přirozená autorita dospělých, která může být nahrazena idoly z řad vrstevníků.

2.3 *Koncepce tréninku dětí*

Jak už bylo zmiňováno dříve, k vrcholovému výkonu vede dlouhá cesta. O tom, zda bude dítě dosahovat špičkových výkonů, rozhodují dle Periče a kol. (2012) vrozené předpoklady, tréninkové podmínky a obsah tréninku, což je faktor, který může trenér ovlivnit velice zásadně. Z obecného hlediska je trénink dětí přípravou pro trénink v dospělosti. Na koncepci tréninku dětí můžeme nahlížet ze dvou úhlů pohledu. Perič a kol. (2012) má tendenci se přiklánět a prezentovat dvě velice odlišné a vyhraněné cesty, které můžeme považovat téměř za extrémní případy. Tím je:

- *raná specializace*
- *trénink přiměřený věku*

V případě rané specializace se děti přizpůsobují tréninku a hlavním cílem je co možná nejlepší a okamžitý výkon a k tomu se upíná celá koncepce. Jednoduchým příkladem může být gymnastika v Číně, což považujeme za krajně extrémní případ. USA hockey (2012) uvádí, že dívky dosahují v tomto sportu svého vrcholu kolem 16. roku. V ledním hokeji je to právě naopak. Tam dosahují hráči svého potenciálu až v době, kdy je jejich tělo plně rozvinuto a nedochází již k dalšímu růstu. Často vede monotónní zatížení v rámci rané specializace k jednostrannosti a děti jsou limitovány v získávání širokého spektra schopností a dovedností, což je omezuje nejen v dosažení jejich celkového sportovního potenciálu, ale jsou s tím spojena zdravotní rizika v podobě svalové nerovnováhy nebo dokonce syndromu vyhoření. Z dlouhodobého hlediska a pozdějšího tréninku mají děti pouze úzkou základnu velice rychle naučených dovedností a dochází také k předčasnému vyčerpání adaptačních podnětů. Hlavním rysem je tedy rychlý vývoj výkonnosti, který však, jak uvádí Perič a kol. (2012) postupně stagnuje.

Koncepce tréninku, který je přiměřený věku, je pravým opakem rané specializace a trénink je přizpůsobován dětem. Snažíme se vybudovat především předpoklad pro pozdější rozvoj a vytvořit co nejširší základnu kvalitně zvládnutých pohybových dovedností. Tato široká a pestrá zásoba pohybů je získávána prostřednictvím všeobecné a všestranné přípravy. Nejprve jsou zařazovány všeobecné pohybové činnosti v podobě různých druhů sportovních odvětví. Děti se současně věnují lednímu hokeji, tenisu nebo například plavání. Poté se postupně přikláníme ke specializovaným cvičením, jejichž objem se v tréninku rok od roku zvyšuje.

Obě tyto koncepce tréninku mohou naše svěřence dostat až na vrchol, ale nemůžeme je brát jako dogma, tak jak je vyhraněně popisuje Perič a kol. (2012). K tomuto tématu by se dalo dlouho diskutovat, ale dnes můžeme říci, že se tyto dvě cesty prolínají a my se snažíme najít určitý kompromis. V ledním hokeji mají děti již v předškolním věku naučené některé specifické hokejové dovednosti a zároveň jsou vedeny k všeobecné přípravě tím, že navštěvují a učí se základy i jiných sportů. Snažíme se tedy aplikovat takové tréninky, které odpovídají věkovým a vývojovým zákonitostem dítěte, aby jeho výkonnost postupně rostla spolu s biologickou a psychickou zralostí organismu jedince. Nelze tedy přesně říci, zda se jedná o ranou specializaci nebo trénink, který odpovídá věku, protože se děti učí jak specifické dovednosti dané sportovní disciplíny, tak i všeobecný pohybový základ.

2.4 *Trénink přiměřený věku*

Tréninkový proces si můžeme představit jako běh na dlouhou trať, během kterého ovlivňujeme a působíme na děti s přihlédnutím k věkovým a vývojovým zákonitostem. Na mnohaletý trénink můžeme dle Periče a kol. (2012) nahlížet jako na pyramidu, která má spoustu schodů, které musíme překonat, abychom došli až na vrchol, a není možné žádný z nich přeskočit. Dlouhodobý tréninkový proces tedy rozdělujeme do 4 základních etap:

- seznamování se sportem
- základní trénink
- specializovaný trénink
- vrcholový trénink

Každá etapa trvá různě dlouhou dobu a má odlišný obsah, rozdílné požadavky na děti v tom, co by měly umět a znát, ale navzájem na sebe tyto etapy navazují, prolínají se a ovlivňují jedna druhou. Vzhledem k této charakteristice nelze ani jednu z nich vynechat, přeskočit a ani zkrátit, dříve nebo později by se to negativně odrazilo na výkonnosti. Nás bude především zajímat etapa seznamování se sportem.

Všechny děti se musí nejdříve seznámit s daným sportovním odvětvím. Tato první etapa je tedy začátkem každého sportovního odvětví a končí přibližně kolem 10. roku. Mezi základní úkoly patří: optimální psychický a tělesný rozvoj, upevňování zdraví dítěte, všestranný pohybový rozvoj a vybudování kladného vztahu k pravidelné pohybové aktivitě. Bompa (2000) píše o tom, že z hlediska dlouhodobého vývoje je důležité začít

zařazovat do tréninkového procesu sportovně specifická cvičení již v mládí. Tento fakt nám pomůže připravit optimální program jedincova sportovního rozvoje. Děti by měly mít zautomatizovanou širokou základnu dovedností do té doby, než začnou se specializovaným tréninkem. Proto se soustředíme na to, abychom děti naučili co největší množství pohybových dovedností, jejich techniku a nezapomínáme ani na všestranný rozvoj pohybových schopností. V ledním hokeji tedy musíme děti naučit nejprve základním hokejovým dovednostem, jako je především bruslení a poté přistoupit k technice hole a ke spojení bruslení s vedením kotouče. V souvislosti s těmito principy mluvíme o všestranném rozvoji, který je nejdůležitějším klíčem tréninku dětí.

Tréninkové jednotky by tedy měly být sestaveny ze cvičení nízké intenzity, která jsou pestrá, emocionální a zorganizována soutěživou formou. Nikdy se nesmíme v prvních letech tréninkového procesu soustředit na nácvik taktických dovedností na úkor těch pohybových. Tato nežádoucí cesta by s největší pravděpodobností měla krátkodobý efekt v podobě vyhraných utkání a turnajů, ale vzhledem k dlouhodobému růstu a vývoji dítěte to má efekt negativní. Důvodem je to, že když se děti začnou učit základy hokejové taktiky, řešení rovnovážných a nerovnovážných situací a herních kombinací útočných a obraných, tak nebudou mít perfektně zvládnuty základní hokejové dovednosti – herní činnosti jednotlivce a nebudou tak schopny tyto taktické věci provádět, protože budou muset neustále myslet na to, aby neztratily kotouč, zpracovaly dobře přihrávku nebo aby neupadly při oblouky nebo přechodu do jízdy vzad. My trenéři se musíme snažit v tomto věkovém období vybudovat u dětí především základy pro další sportovní činnost. Děti by měly být dle Periče a kol. (2012) během absolvování této etapy schopny:

- plnit všechny podmínky tréninku
- pravidelně trénovat
- znát a dodržovat pravidla dané sportovní disciplíny a sportu všeobecně
- podřizovat se kolektivnímu způsobu tréninku
- vystupovat samostatně, aktivně a ukázněně v tréninku i v soutěžích

Tréninkem malých hokejistů se zabývají Bukač a Studnička (2012), kteří v jednotlivých vývojových stádiích zohledňují učební, tréninkové a věkové zvláštnosti. Popisují tak 5 vývojových stádií:

1. Učení elementárních dovedností (6 – 9 let)
2. Učení herně dovednostního základu (9 – 12 let)
3. Herní trénink (12 – 16 let)
4. Trénink herní kompetice (16 – 18 let)
5. Soutěžní trénink (18 – 20 let)

První dvě fáze hovoří u učení se dovednostem a až poté se bavíme o tréninku. Na počátku je to učení elementárních dovedností, kam patří dle Bukače a Studničky (2012) děti do 8 let a poté od 9 let hovoříme o učení herně dovednostního základu. U elementárních dovedností musíme začít v ledním hokeji v mladém věku, jelikož se jedná o motoricky náročný sport. Základem je obratnostní bruslení, všestranný herní pohyb, základní technika kontroly kotouče (střelba, přihrávka, zpracování kotouče a kličky). Tyto základní dovednosti by se děti měly učit prostřednictvím her a soutěží na malém prostoru, o čemž se už také zmiňuje ve své bakalářské práci Štětina (2012).

Ve druhé fázi se pak oproti té první soustředíme také na herní situace 1 – 1, 2 – 0 nebo 2 – 1, na týmové dovednosti a spolupráci hráčů, jak zobrazuje tabulka č. 1. Základem ale stále je bruslení, kličkování, střelba a přechod přes hráče, jak uvádí Bukač a Studnička (2012).

Také Pavliš a kol. (1995) se soustředil na rozčlenění dlouhodobého tréninku. Vytvořil 4 na sebe navazující etapy:

1. Etapa sportovní předpřípravy
2. Etapa základního tréninku
3. Etapa specializovaného tréninku
4. Etapa vrcholového tréninku

Pro srovnání s poznatky od českých odborníků uvádím jednotlivé etapy amerického modelu dlouhodobého vývoje sportovců – Long-term athlete development, dále jen LTAD. Tento koncept vyvinul Istvan Balyi a představuje určitý obecný rámec toho, jak by se měl sportovec postupně rozvíjet a zdokonalovat. Poskytuje nám základní ucelený systém, ze kterého by měli trenéři vycházet, jelikož je podložen řadou výzkumů a zabývá se rozvojem schopností, fyzické a psychické stránky sportovce a také nám přibližuje, jak by měl trenér působit na své svěřence efektivně a pozitivně je ovlivňovat.

Jedná se o těchto 7 etap (USA hockey, 2012):

- aktivní začátek (0 – 6 let)
- základní dovednosti (6 – 9 let)
- učit se trénovat (9 – 12 let)
- trénink (12 – 16 let)
- učit se soutěžit (16 – 18 let)
- tréninkem k soutěži (19 – 23 let)
- tréninkem k vítězství (19 a víc let)

Jak můžeme vidět v jednotlivých rozděleních, tak zkoumanou věkovou kategorií 8 – 10 let řadíme na začátek dlouhé cesty k dosažení vrcholového výkonu. V LTAD (USA hockey, 2012) spadá do etapy učení se základních dovedností a učení se trénovat. Dle Bukače a Studničky (2012) jsou to také první 2 etapy – učení elementárních dovedností a herně dovednostního základu. Nikdy tedy nemluvíme u takto malých dětí o tréninku. Vše je o učení se dovednostem a podle toho se také jednotlivé vývojové stupně jmenují. O tréninku začínáme hovořit až od 12 – ti let.

USA hockey (2012) ve spojení právě s LTAD přináší určitou zajímavost z mnohaletého výzkumu. Tou je pravidlo 10 let a 10 000 hodin práce. Což představuje hráčovu několikaletou tréninkovou praxi, která je zapotřebí k tomu, aby se dostal na určitou dovednostní úroveň a obstál v konkurenci ostatních sportovců. Neznamená to ale 10 000 hodin tréninku na ledě, ale znamená to 10 000 hodin atletického rozvoje v podobě hraní sportovních her, lezení po stromech, outdoorové aktivity a další činnosti spojené s všestranným rozvojem sportovce. Většina vědců se domnívá, že toto je pouze minimum, které zahrnuje tři hodiny tréninku denně po dobu 10-ti let. Tímto výzkumem také USA hockey prosazuje výrok, že vrcholovým hokejistou se nikdo nestanete cestou rané specializace, ale právě tréninkem, který je přiměřený věku. Snaží se tedy vytvořit takovou cestu dlouhodobého vývoje, která poskytuje řadu příležitostí pro elitní hráče do 20 – ti let.

2.4.1 Herně dovednostní základ

Bukač a Studnička (2012) se ve své publikaci zaměřují na trénink malých hokejistů a popisují několik vývojových stádií, kterými si musí projít každý jedinec během své dlouhé cesty k vrcholu. Právě stádium učení se herně dovednostního základu reprezentuje věkové období, které je v této práci zkoumáno. Podle USA hockey (2012)

se jedná o období, kdy se děti učí trénovat a hlavním cílem je celkové zdokonalení sportovních dovedností a rozvoj sportovně specifických dovedností. Jedná se o rozhodující fázi pro získání hokejových dovedností, koordinace a kontroly jemné motoriky. Děti by již měly mít vytvořenou pevnou základnu dovedností ve více sportovních odvětvích jako je například plavání, lyžování, atletika nebo gymnastika a nadále by ji měly prohlubovat a zdokonalovat.

Bukač (2005) ve své publikaci přináší jeden z tradičních přístupů k tréninku mládeže. Píše o tom, že trénink herně dovednostního základu je cíleně orientován na jedince. Jeho náplní by měly být v podstatě vzorové konfigurace dovedností, jejichž obtížnost bychom měli postupně zvyšovat tím, že budeme spojovat více činností dohromady. A to tak, že jeden úkon (bruslení) bude spojen s činností ostatních tělesných segmentů při střelbě nebo například kličkování nebo naopak. Takto budeme vytvářet konfigurované série dovedností, což označujeme jako řetězení. Dalo by se tedy říci, že tréninkový proces je v této vývojové fázi založen na opakování proměnlivých řetězců dovedností. Trénink tak způsobuje vnitřní i vnější dovednostní změny, k čemuž je ale zapotřebí pravidelnost a vysoká četnost opakování herních činností jednotlivce. Tato koncepce byla aktualizována Bukačem a Studničkou (2012) v tabulce č. 1, která poukazuje na to, že se nezaměřujeme pouze na herní činnosti jednotlivce, ale už také zařazujeme spolupráci v herních situacích a týmové dovednosti.

V této vývojové fázi je trénink organizován skupinově s využitím vyššího počtu asistentů. Program Red, white and blue hockey doporučuje aplikovat dělené tréninkové jednotky s tím, že jejich náplň by měla tvořit cvičení a hry na malém prostoru a na šířku hřiště. Tato organizační forma vede ke zvýšení kreativity mezi hráči, zapojení více hráčů do prováděného cvičení a celkově k vytvoření pozitivního prostředí pro nácvik hokejových dovedností (USA hockey, 2012). Efektivita skupinového tréninku je podložena řadou studií. Děti jsou přitom častěji v kontaktu s kotoučem, provádí více opakování daného pohybového úkolu a díky tomu se učí hokejové dovednosti mnohem rychleji a efektivněji.

USA hockey (2012) uvádí klíčové body, které by měly být charakteristické pro tuto fázi vývoje, a podle nich by měl být tréninkový proces také orientován:

- provozovat stále více sportů a nesespecializovat se pouze na lední hokej

- podporovat každodenní pohybovou aktivitu, která vyžaduje podobné pohybové vzory
- upevňovat si obecné sportovní dovednosti a vytvořit široký základ hokejových dovedností, které jsou základním stavebním kamenem pozdějšího sportovcovského růstu
- předcházet jednostrannému pohybovému zatížení tím, že budeme zařazovat takové sportovní aktivity, které budou zatěžovat obě poloviny těla (plavání, gymnastika, házení oběma rukama, kopání oběma nohama)
- střídat posty obránci/útočníci s výjimkou brankáře

V této fázi je důležité vytvořit takové prostředí, kde každý z účastníků bude chtít hrát hokej. Cvičení musí být zajímavá, zábavná a hlavně pestrá, čímž v dětech vzbudíme chuť a touhu přijít na další tréninky, hry a cvičení. Důležité je tedy vytvořit zájem o sport, vybudovat sebevědomí a radost z prováděné pohybové činnosti. Tréninkové jednotky by měly zahrnovat hry na malém prostoru, aby se podporovalo uplatnění technických dovedností ve hře. Tyto hry pak také pomáhají rozvíjet rozhodovací schopnosti hráče.

USA hockey (2012) ve svém vzdělávacím programu uvádějí procentuální rozvržení složek, které tvoří tréninkový proces v této věkové kategorii:

- 70 % učení se dovednostem
- 20 % hra
- 10 % specificky herní trénink

V porovnání s USA hockey přináší v tabulce č. 1 procentuální rozdělení i Bukač a Studnička (2012).

Tabulka 1: Proporční nástin tréninku na ledě (Bukač a Studnička, 2012)

Legenda: procentuální vyjádření zastoupení jednotlivých složek tréninku na ledě ve fázi učení se herně dovednostnímu základu (Bukač a Studnička, 2012)

V tabulce č. 1 se promítají zmiňovaná doporučení pro trénink ledního hokeje v kategorii přípravek. Z tabulky můžeme vyčíst procentuální zastoupení jednotlivých složek, které by měly tvořit tréninkový plán. Dominantním faktorem je stejně jako u stádia učení se elementárním dovednostem bruslení a dovednosti. Tvoří 50 %tréninku. USA hockey (2012) uvádí ve svém programu dokonce 70 %. Bukač a Studnička (2012) se také zmiňují o kondičním bruslení, které tvoří 15 %. Je to ale dáno tím, že fáze učení se herně dovednostnímu základu zasahuje až do věku 12 let. Do 4. třídy se o kondičním bruslení nezmiňujeme, soustředíme se na techniku. Poté zde máme trénink spolupráce a herních situací, což představuje 20 %. Znovu se bavíme o určitých základech rovnovážných a nerovnovážných herních situací, které aplikujeme jako hry na malém prostoru. V neposlední řadě jsou to také týmové dovednosti, které by měly být zařazeny z 15 %. Naopak USA hockey přiřazuje hře 20 % a herně specifický trénink je aplikován z 10 %.

2.5 Přístupy ke hře na zmenšeném prostoru

Při pohledu na tuto problematiku se nám ihned nabízí řada otázek, proč vlastně zařazovat do tréninku hry na malém prostoru. Těch důvodů je hned několik a to nejen v ledním hokeji, ale ve sportovních hrách obecně. Ať už se podíváme na fotbal, basketbal, házenou nebo například florbal, tak ve všech těchto masových sportovních disciplínách se hry na malém prostoru ve velké míře aplikují, jednak do tréninkových jednotek, ale i v rámci organizace soutěže nebo turnajů.

V dnešní době se často setkáváme s tím, že se dítěti líbí nějaký sport a rád by se ho naučil, začal navštěvovat trénink a zaregistroval se do vybraného oddílu a sportovní disciplínu provozoval. Hlavní problém je ale v tom, že trenéři dnes musí děti nejdříve naučit běhat, provést kotoul, házet s míčem a až poté přistupují ke specifickým dovednostem daného sportu, ať už je to v ledním hokeji vedení kotouče nebo v basketbalu driblíng a střelba na koš. To vše je dáno tím, že v dnešní době dětem chybí všeobecná průprava. Dříve místo sezení doma u počítače běhaly po lese, lezly na stromy nebo hrály na hřištích fotbal nebo hokej. Všechny tyto aktivity byly provozovány na zmenšeném prostoru. Nikdo neměl před domem fotbalové nebo hokejové hřiště regulérních rozměrů, nikdo neměl branky, které by odpovídaly fotbalovým nebo házenkářským pravidlům. Všechny hry hrály děti na malém prostoru a permanentně je vytvářely a vymýšlely. Dnes už tomu tak bohužel není. Děti mají mnohem více mimosportovních zájmů, což je dáno moderními technologiemi, a tak se musí trenéři snažit přenést tuto zábavu z venkovních hřišť, kluzišť a ulic do tělocvičen nebo hal. Můžeme tedy říci, že hry na malém prostoru obecně nejsou žádnou novinkou, ale v souvislosti s tréninkovým procesem jsou relativně novou záležitostí.

2.5.1 Fotbal

V dnešní době je v naší zemi fotbal sportem číslo jedna, má největší členskou základnu a ani v tomto sportu se děti a trenéři v těch nejmenších kategoriích neobejdou bez her na malém prostoru a organizace utkání na zmenšeném hřišti s upravenými pravidly co se týče velikosti branek, šířky a délky hřiště, velikosti míče a počtu hráčů.

Ve fotbale hovoříme stejně jako v ledním hokeji o minifotbale nebo také o fotbalu malých forem. Dle Plachého a kol. (2011) se jedná o tyto 3 kategorie:

- Mladší příprava
- Straší příprava
- Mladší žáci

Mladší příprava

- představuje věkové období 6 – 9 let. Počet hráčů na hřišti je 4 plus brankář a na polovině velkého fotbalového hřiště se mohou vytvořit až 3 minihřiště. Délka jednoho utkání je samozřejmě také omezena a to na 2x 20 minut nebo 3x 12 – 16 minut. Branky jsou samozřejmě také zmenšeny.

Starší přípravka

- jedná se o věkové období 10 – 11 let. Počet hráčů na hřišti se zvyšuje a to na 5 plus brankář, na polovině hřiště se vymezi 2 minihřiště a prodlužuje se hrací doba na 3x 16 – 20 minut nebo 2x 25 minut. S rozměry hřiště se zvětšují i branky a používá se o číslo větší míč, který musí být stejně jako u kategorie mladších přípravek odlehčený.

Mladší žáci

- tato kategorie reprezentuje věk 12 – 13 let. Hraje se na polovině fotbalového hřiště na její šířku, což tedy umožňuje hrát 2 utkání současně, každé na jedné polovině hřiště. Utkání trvá 2x 30 minut s tím, že hráči mají 15 minut přestávku. Míč je odlehčený a má stejnou velikost jako u kategorie starších přípravek.

Plachý a kol. (2011) také uvádí řadu důvodů, kvůli kterým byla právě pravidla malého fotbalu vytvořena. Zásadní je počet kontaktů s míčem během hry na malém prostoru. Je samozřejmě mnohonásobně větší, než kdyby hrály děti fotbal na velké hřiště. Děti by se měly učit fotbal a obecně sportovat v podmínkách, které odpovídají jejich psychickým a tělesným možnostem. Proto se v souvislosti s věkovými zvláštnostmi zmenšují branky, hřiště nebo počty hráčů a předmět, který děti ovládají. Pro fotbal je velice důležitá orientace na malém prostoru před brankami, samostatné a rychlé rozhodování, rychlostně – obratnostní pojetí hry a především radost ze hry. To vše nám právě minifotbal, stejně jako minihokej umožňuje.

2.5.2 Basketbal

Stejně tak jako v ledním hokeji se i v basketbalovém prostředí je snahou odvést pozornost hráčů, rodičů, trenérů a diváků od počítání bodů a výsledků a zaměřit se na výchovu a herní výkon. Proto, aby byli hráči co nejvíce zapojeni do hry, měli prožitek ze hry, získávali zkušenosti, uměli se orientovat v prostoru a rychle řešili vzniklé herní situace, se i v basketbalu snaží držet krok se světem a využívají hru na menším prostoru s menším počtem hráčů. Zasloužil se o to reprezentační trenér Lubor Blažek (2013) společně se zástupci Sdružení basketbalových trenérů (SBT) a České minibasketbalové asociace (ČAMB) a vytvořili program, který se bude více zaměřovat na individuální rozvoj hráče a jeho herních činností. Od roku 2013 je tedy zařazena v kategoriích U11 a U12 vedle tradiční formy 5 proti 5 i hra na obou polovinách hřiště v počtu 3 proti 3. Pro

tuto formu existují speciální pravidla, která například nestanovují časový limit pro střelbu nebo že si hráči musí po změně držení míče alespoň jednou nahrát (ČBF, 2013).

Výhody hry s menším počtem hráčů a na menším prostoru jsou uváděny tyto:

- **dovednostní hledisko** – častější kontakt s míčem, častější uvolňování, nabízení, více tvořivosti a střelby
- **didaktické hledisko** – častější komunikace mezi hráči v obraně a útoku, hráči s horšími dovednostmi se lépe ve hře orientují
- **psychologické hledisko** – častější řešení situací se zakončením, více hráčů ve hře, větší možnost prosadit se
- **kondiční hledisko** – intenzivnější hra, více rychlostně – obratnostních situací a činností

2.5.3 Házená

Házená se v posledních letech stává velice moderní, rychlou a přitažlivou sportovní hrou. O její popularitu a rozvoj v posledních letech usiluje prezident Mezinárodního svazu házené (IHF) Dr. Hassan Moustafa. Zasloužil se o vznik programu Let's play mini – handball (IHF, 2009) a také Teaching handball at school (IHF, 2010).

Projekt, Pojď hrát házenou, představuje určitou filosofii malé formy házené a zároveň stanovuje také pravidla. Miniházená je dle IHF (2009):

- hra, která je optimálně přizpůsobena věku dítěte a jeho motorickým dovednostem
- hraje se na zmenšeném hřišti s malými brankami, malými míči a pravidly, která dokážou děti pochopit
- hra, která uspokojuje přirozené pohybové potřeby dítěte
- je to určitý startovací bod v dětských hrách a přirozeném pohybu
- hra, která motivuje malé děti, aby pokračovaly ve fyzické pohybové aktivitě
- důraz je kladen na radost ze hry

Pravidla miniházené vycházejí z pravidel klasické házené, ale jsou velice zjednodušena. Snažíme se totiž nesvazovat děti mnoha pravidly, ale podporujeme jejich hravost. Na běžném hřišti pro házenou můžeme vytvořit až 3 hřiště pro miniházenou, tím pádem zapojíme do hry mnohem více dětí a nebudou muset sedět na lavičce a čekat na střídání. Na zmenšeném hřišti hrají 4 hráči plus brankář až do věku 8 – 9 let. Na začátku

používáme pěnové míče menších velikostí a zmenšené branky. Nejsou dovoleny žádné tělesné kontakty (IHF, 2009).

Český svaz házené (ČSH) ve svém metodickém materiálu Trénink mladých házenkářů z roku 2011 hovoří o tom, že se děti seznamují s házenou ve věku 6 – 7 let a to prostřednictvím miniházené. Hra je upravená a uzpůsobená tělesné vyspělosti dětí. Pro pravidelnou účast na trénincích a probuzení zájmu dětí učit se házenkářským dovednostem je důležitý opakovaný pocit úspěchu a kladné mezilidské vztahy. Tuto malou formu hrají 4 děti a brankář, stejně tak jako to uvádí IHF (2009).

2.5.4 Lední hokej

V našich podmínkách na území České republiky se neustále vedou debaty mezi rodiči, trenéry a svazovými činovníky o tom, zda hrát minihokej a popřípadě do jakého věku nebo pouze celoplošný hokej. Jak už jsem uváděl výše, zmenšená herní plocha, menší počet hráčů, menší velikost ovládaného předmětu a zjednodušená pravidla se používají ve většině populárních sportů. Jinak tomu není ani v ledním hokeji.

Právě porovnáním celoplošného hokeje a hokeje na šířku kluziště se ve své studii zabýval George Kingston (USA hockey, 2012). Tato studie je publikována v programu Red, white and blue hockey, který je určen pro děti hrající lední hokej ve věku 8 let a mladší. Kingston se zaměřil na aktivní čas strávený na ledě a na čas, kdy je hráč v kontaktu s kotoučem a také na počet střel.

Výsledky studie jsou následující:

- v 60 - ti minutovém utkání u dětí ve věku 6 – 8 let, které bylo hráno na celé hřiště, byl naměřen průměrný čas kontaktu hráče s kotoučem 20,7 sekund
- měření byli také hráči NHL, u kterých čas kontaktu s kotoučem nepřesahoval 85 sekund
- mladí hráči vystřelili v průměru méně než 0,5 krát za utkání a hráči kategorie juniorů a dospělých vystřelili pouze 1,5 krát
- mnoho dětí ve věku 6 – 8 let se kotouče vůbec nedotklo

Fakta vyplývající ze studie:

- děti by potřebovaly 180 takovýchto utkání hraných celoplošně k tomu, aby mohly 60 minut vést kotouč, střílet, nahrávat a přijímat přihrávky
- efektivita využití času u celoplošné hry je tedy téměř nulová

- mnohem větší efektivitu mají tedy hry na malém prostoru, které umožňují velký počet opakování, zapojení většího počtu dětí a delší dobu strávenou aktivním nácvikem dovedností

K problematice celoplošného hokeje a minihokeje v ČR byl vydán propagační leták „Proč minihokej“. Je to určitá reakce na rozporuplné názory na systém minihokeje a přechodu z minihokeje na celoplošný hokej. Minihokej se v ČR hraje až do 3. třídy a pak také do poloviny sezóny ve 4. třídě, tedy do prosince a od ledna se hraje celoplošný hokej. Je to tedy určitý kompromis, ke kterému se přiklonilo vedení Českého svazu ledního hokeje v čele se Slavomírem Lenerem. Problematikou minihokeje a celoplošného hokeje se ve své práci zabýval také Lukeš (2013) a Vlach (2012) píše o účelu her na malém prostoru v ledním hokeji. Píše, že tyto hry podporují kreativitu hráčů, vytvářejí více soutěživé prostředí v tréninku, umožňují zapojení více hráčů a zdokonalují jak individuální, tak týmové dovednosti.

2.6 Technická příprava

Dovalil a kol. (2009) píše o tom, že teoretickým základem pro technickou přípravu jsou poznatky o motorickém učení. Cílem je tedy vyvářet a zdokonalovat sportovní dovednosti. Z tohoto tvrzení vyplývá i to, že technická příprava je nejdůležitější složkou tréninkového procesu u dětí. Pavliš a Perič (1996) tvrdí, že technická příprava má spolu s rozvojem rychlostních a obratnostních schopností absolutní prioritu před vším ostatním. Je to dáno tím, že děti ve věku 8 – 10 let prožívají zlatý věk motoriky a mají tedy nejlepší předpoklady pro motorické učení, což je spojováno s plasticitou CNS. To potvrzuje i Bukač (2005), který říká, že osvojování techniky je spojeno s procesy, které se odehrávají v CNS a ve svalech. Výsledkem je poté tok herních dovedností. Nedostatečné zvládnutí techniky jednotlivých dovedností může později hráče limitovat v dosažení jeho maximální výkonnosti. Proto věnujeme osvojování pohybových dovedností u dětí takovou pozornost.

Měkota a Cuberek (2007) ve své publikaci hovoří ve spojitosti s osvojováním a využíváním dovedností ať už ve sportu nebo v běžném životě o určité podmínce lidské existence. Podobně jako u schopností, tak i u dovedností existuje řada teorií a definic. Nemusíme mluvit jen o dovednosti pohybové, ale také máme například dovednost komunikační, pedagogickou či sociální. Nás ale zajímá především ta dovednost pohybová neboli motorická. Dle Měkoty a Cuberka (2007., s. 9) můžeme pohybovou

dovednost definovat jako *motorickým učením a opakováním získanou pohotovost (způsobilost, připravenost) k pohybové činnosti, k řešení pohybového úkolu a dosažení úspěšného výsledku*. Dovalil a kol. (2009) ještě definici upřesňuje o to, že se jedná o *pohotovost řešit pohybovou činnost správně, rychle a úsporně neboli efektivně*.

Měkota a Cuberek (2007) také píše o tom, že základ pohybové dovednosti představuje kombinace a interakce procesů:

- **senzorických**
- **kognitivních**
- **motorických**

Z obecného hlediska to znamená, že člověk nejprve vnímá informace, které přicházejí zvenčí, poté je musí určitým způsobem zpracovávat, vyhodnotit a rozhoduje se, kdy co a jak udělá.

2.6.1 Osvojování pohybových dovedností

Jak už jsem zmiňoval výše, osvojování, zdokonalování a stabilizace dovedností je stěžejní náplní tréninkového procesu u dětí. Zároveň je to ale podle Dovalila a kol. (2009) jeden z nejsložitějších úkolů sportovního tréninku. Podstatou tohoto procesu osvojování je zvládnutí prvotních kroků až po dokonalé provedení pohybu a to vše probíhá v centrech mozkové kůry. Jedná se o specifický druh učení, které se nazývá motorické. Probíhá v několika fázích, jejichž doba trvání není samozřejmě vždy stejná, ale posloupnost je zachována. Všechny ty fáze mají své charakteristické rysy, vnější znaky, procesy v centrální nervové soustavě a odlišnou aktivitu sportovce. Podle Periče a Dovalila (2010) rozlišujeme tyto fáze motorického učení:

1. *fáze seznámení*
2. *fáze zdokonalování*
3. *fáze automatizace*
4. *fáze tvořivé realizace*

Perič a kol. (2012), který se ve své knize specializuje na sportovní přípravu dětí, rozděluje celý proces učení se pohybovým dovednostem do pěti kroků:

1. krok – představení dovednosti
2. krok – demonstrace a krátké vysvětlení podstaty dovednosti
3. krok – začátky nácviku dovednosti

4. krok – zpětná vazba pro korekci chyb
5. krok – další opakování a upevňování dovedností

Ve fázi seznámení je velice důležitý přístup trenéra, který je tím hlavním zdrojem informací. Ať už v podobě verbálního projevu, kdy trenér vysvětluje průběh pohybu, popisuje ho a zdůrazňuje klíčové body pro provedení pohybového úkolu nebo předvedením konkrétní dovednosti. Právě dokonalá demonstrace je pro děti klíčová, protože se učí především nápodobou. Sportovci si tak vytvoří představu o pohybu a začínají provádět první praktické pokusy. Jedná se o hrubou koordinaci pohybu. První pokusy jsou přirozeně zpočátku nedokonalé, křečovité, provádíme je v jednoduchých podmínkách. Mnohdy vážné svalová koordinace a charakteristickým rysem jsou takzvané souhyby, což jsou nadbytečné pohyby, které s danou technikou pohybu nesouvisí. Důležitá je zde motivace trenéra, jeho zpětnovazebné informace a k dobru je i předchozí pohybová zkušenost. Obecnou podmínkou je chtění se něco naučit.

Ve druhé fázi zdokonalování se struktura dovednosti zpevňuje, koordinace se zlepšuje a stabilizují se i časové a dynamické parametry pohybu, což je dáno tím, že si sportovec začíná uvědomovat průběh pohybu. Tím, jak sportovec začíná pohyb vnímat, dochází postupně k odstraňování chyb. V mnoha publikacích se tato fáze nazývá také fází diferenciací a dle Periče a Dovalila (2010) umožňuje právě diferenciací pohybu přesněji vnímat polohy jednotlivých částí těla ať už vůči okolí, kde se daný jedinec pohybuje, nebo vůči sobě samému. Můžeme tedy říci, že je pohyb plynulý a provádíme ho ve vyšší rychlosti. Nesmíme však přestat v nácviku a opakování, jelikož dovednost ještě není natolik upevněná v paměti, abychom si mohli dovolit od ní na delší čas odejít. I když se nám dovednost jeví v tréninkových podmínkách jako stabilní a správně provedená, tak v soutěžních podmínkách, kde je spousta dalších vlivů, tomu tak není a právě proto se v procesu učení posouváme do další fáze.

Ve třetí fázi motorického učení máme dovednost již plně zautomatizovanou, jsme schopni pohyb provádět stabilizovaně a uvolněně i ve složitějších soutěžních podmínkách. Při nácviku a opakování se soustředíme na detaily. V této fázi může dojít ke zlepšení i během toho, kdy dovednost přímo nenacvičujeme. Hovoříme o reminiscenci, jejíž podstata tkví v tom, že přerušíme například nácvik střelby z důvodu pobytu na horách, a když se poté vrátíme znovu k nácviku, tak můžeme vidět určité zlepšení.

Ve fázi tvořivé realizace už nehovoříme o nácviku dovednosti jako takovém, ale uplatňujeme její tvůrčí využití a spojujeme více dovedností, abychom získali komplexní činnost, pomocí které poté řešíme soutěžní situace (Perič a Dovalil, 2010).

2.6.2 Rámcový program hokejových dovedností ve věku 8 – 10 let

Každá sportovní hra jako je například fotbal, volejbal, basketbal nebo lední hokej má svůj rámcový program jednotlivých dovedností. Každá tato hra klade na sportovce různé požadavky z pohledu technické vybavenosti. Ti se tedy musí naučit různě široké spektrum dovedností, které jsou klíčem k tomu, abychom vůbec mohli fotbal, volejbal nebo lední hokej hrát. A to nemluvím o úrovni, na kterou se chceme v rámci dané sportovní hry dostat. Samozřejmě platí, že čím vyšší úroveň, čím vyšší soutěž, tím vyšší nároky jsou na hráče kladeny. Pro potřeby tréninku a vytvoření určitých metodických doporučení pro nácvik jednotlivých dovedností je nutné hru systematizovat. Jinak tomu není ani u ledního hokeje.

Pavliš a kol. (2000., s. 19) píše, že *lední hokej je sportovní hra, jejíž děj je tvořen činností soupeřících hráčů, kteří se snaží prokázat svou převahu vstřelením většího počtu branek*. Můžeme tedy podle vztahu družstva ke kotouči rozlišit dvě fáze a to:

- útok
- obrana

V obou těchto fázích provádějí hráči určitou herní činnost a jsou vybaveni dovednostmi různé úrovně. Z metodického hlediska můžeme herní činnosti rozdělit podle dvou kritérií.

1. Podle vztahu družstva ke kotouči na herní činnosti
 - *útočné*
 - *obranné*
2. Podle počtu hráčů, kteří se v dané činnosti zapojují na
 - *herní činnosti jednotlivce*
 - *herní kombinace*
 - *organizace hry*

Z tohoto rozdělení poté vychází určitý rámcový program výuky dovedností pro jednotlivé věkové kategorie. Metodická doporučení na sebe smysluplně a logicky navazují a přináší nám tak klíčové, kontrolní body, které nám ukazují dovednostní

úroveň našich svěřenců. Jejich zvládnutí je určitým předpokladem k nácviку dalších dovedností. Není však možné brát rámcový program každé třídy jako nařízení, které je neměnné. Důležité je přistupovat k dětem co nejvíc individuálně, respektovat jejich rozvoj a podle toho pak volit obtížnost nácviку dovedností.

2.6.2.1 Bruslení

Bruslení představuje základní pohybovou dovednost, ale z hlediska systematiky ji vyčleňujeme zvlášť. Výsledek bruslení je výrazně ovlivňován vnějšími podmínkami – led, brusle nebo soupeř a vnitřními podmínkami – technika, silové předpoklady nebo kloubní pohyblivost. Systematika bruslení vypadá dle Pavliše a Periče (1996) a Pavliše a kol. (1998) takto:

- jízda vpřed
- jízda vzad
- užití bruslení
 - změny rychlosti – zastavení, starty
 - změny směru – krátké oblouky (bogny), překládání, obraty
- další bruslařské dovednosti

Bruslení je základní lokomoční prvek v ledním hokeji a zvládnutí techniky bruslení je základem pro nácviку ostatních hokejových dovedností. Stamm (2010) také píše, že je žádoucí nejprve provádět nácviку bruslení bez kotouče a poté, když mají děti bruslařské dovednosti již osvojené, je možné přidat k bruslařské lokomoci i kotouč. Bruslení musí být natolik zautomatizované, aby hráč nemusel například při vedení kotouče myslet na to, jak správně projet bognu, aby neupadl, nebo jak provést přechod z jízdy vpřed do jízdy vzad bez toho, aby neztratil kotouč. Právě proto se hlavně na bruslení klade v kategorii přípravek a obecně ve všech mládežnických kategoriích takový důraz. Dokonce Pavliš a Perič (1996) uvádějí, že je dobré začít s nácviكم bruslařských dovedností už mezi 5. a 6. rokem, v předškolním věku. Náplň tréninkové jednotky v době všestranné hokejové přípravy by mělo více jak z 80% tvořit bruslení.

Pavliš a kol. (2000) se zmiňuje o těchto klíčových bodech, které by měly být do 4. třídy osvojeny:

- zdokonalení a automatizace všech naučených bruslařských dovedností
- vyjíždění krátkých oblouků přibrzděním

- manévrování
- změny směru vpřed, vzad a stranou

2.6.2.2 Herní činnosti jednotlivce

I když Dobrý (1988) řadí lední hokej mezi týmové sportovní hry, kde jsou herní výkony jednotlivců regulovány organizací hry a vytvářejí tak společně týmový herní výkon, tak Horský (1977) se zmiňuje o tom, že týmový úspěch je přímo podmíněn úrovní hry jednotlivce. Proto jsou herní činnosti jednotlivce základními dovednostmi každého hráče a je důležité si je osvojovat už od dětství. Pavliš a kol. (2000) dělí herní činnosti jednotlivce podle držení kotouče na herní činnosti jednotlivce útočné a samozřejmě také obranné.

Mezi herní činnosti jednotlivce útočné řadíme:

1. uvolňování hráče s kotoučem
2. uvolňování hráče bez kotouče
3. přihrávání a zpracování přihrávky
4. střelba
5. klamání a fintování

Mezi herní činnosti jednotlivce obranné pak spadá:

1. obsazování hráče s kotoučem
2. obsazování hráče bez kotouče
3. obrana prostoru
4. blokování střel

Nejprve se zaměříme na útočné a poté na obranné herní činnosti jednotlivce a provedeme výčet toho, co by si měly děti do 10 let osvojit.

- I. **Uvolňování hráče s kotoučem** – tuto dovednost řadíme dle Pavliše a kol. (2000) mezi hráčovy základní útočné dovednosti. Její podstata spočívá v udržení kotouče v souboji s protihráčem, v situacích 1 – 1, kdy jeho překonáním dochází k přečíslení, získání početní výhody a otevírají se nám nové možnosti pro přihrávku, střelbu nebo útok proti soupeřově brance. Díky úspěšnému provedení této činnosti získává tedy hráč s kotoučem výhodnější postavení pro další činnost Kostka a kol. (1977)

Systematika ledního hokeje uvádí několik způsobů uvolňování hráče s kotoučem:

- vedením kotouče (driblink, od sebe k sobě, tažením, tlačáním)
- kličkou (po ruce, přes ruku, stranou, stažením)
- prohozením
- obhozením jiným způsobem (krytím kotouče, obratem, stažením na brusle)

Dle Pavliše a kol. (2000) a jeho rámcového programu dovedností by děti do 4. třídy měly ovládat tyto způsoby uvolňování hráče s kotoučem:

- vedení kotouče všemi způsoby (krátký a dlouhý driblink, od sebe k sobě, tažením a tlačáním), měli bychom je neustále opakovat a zdokonalovat
- nacvičovat vedení kotouče bez zrakové kontroly
- osvojovat si různé způsoby kliček, krátká a dlouhá klička by měla být zautomatizována
- neměli bychom zapomínat ani na útočné řešení situací 1 – 1

II. **Klamání a fintování** – představuje další útočnou činnost, která úzce souvisí s uvolňováním hráče s kotoučem, proto ji uvádím v návaznosti na tuto dovednost. Klamání a fintování je doprovodnou činností v situacích, kdy se snažíme překonat protihráče. Provádíme klamné pohyby, abychom protihráče zmátli, a poté v poslední chvíli uskutečníme zamýšlenou činnost.

V systematice rozlišujeme klamání a fintování s kotoučem a bez kotouče a to těmito způsoby:

- tělem
- holí
- změnou směru
- změnou rychlosti

Ve 4. třídě by se děti měly učit všem čtyřem základním způsobům klamání a fintování, měly by je zdokonalovat zautomatizovat.

III. **Uvolňování hráče bez kotouče** – jak už název této útočné činnosti jednotlivce napovídá, jedná se o určitý způsob odpoutání se od bránícího hráče a to do takového postavení, které nám dle Pavliše a kol. (2000) umožňuje:

- převzetí přihrávky a pokračování v útočné akci
- zrychlení útočné akce
- střelbu po přihrávce
- vázat na soupeřovu pozornost a tím otevřít volný prostor pro činnost ostatních spoluhráčů

Důležité je věnovat této dovednosti dostatek prostoru a času v tréninku už v těchto mládežnických kategoriích, jelikož uvolňování hráče bez kotouče je základem pro týmovou spolupráci hráčů v útoku a to nejen při založení, rozvíjení, ale také při zakončení útoku.

Uvolňování hráče s kotoučem je také ovlivňováno, stejně jako je tomu u ostatních dovedností, řadou faktorů. Mezi ty hlavní dle Pavliše a kol. (2000) patří:

- bruslařské dovednosti hráče
- dovednost zpracovat kotouč (v rychlosti, pod tlakem nebo na malém prostoru)
- schopnost číst hru
- prostor a pásma, kde uvolňování dochází
- druh a způsob obsazování útočícího hráče soupeřem
- vzájemná součinnost v pohybu hráčů bez kotouče
- systém hry mužstva

Z výčtu všech limitujících faktorů se jako ten nejhlavnější jeví bruslařská dovednost hráče. Je to dáno tím, že rychlé změny směru, vyjíždění krátkých i dlouhých oblouků, starty a obraty spolu se zrychlením a zastavením jsou nezbytnými předpoklady pro úspěšné uvolnění hráče bez kotouče.

Systematika ledního hokeje vymezuje tyto způsoby uvolňování hráče bez kotouče:

- změnou směru
- změnou rychlosti
- kombinací změny směru a rychlostí (manévrování)

Jelikož důležitou součástí tréninkového procesu mládežnických kategorií jsou bruslařské dovednosti, tak i proto se u dětí do 10 let zaměříme jak na uvolňování

změnou směru, tak změnou rychlosti a nebude chybět ani nácvik základního pohybu pro založení útoku v obranném a středním pásmu.

- IV. **Přihrávání a zpracování kotouče** – s touto dovedností úzce souvisí uvolňování hráče s kotoučem a bez kotouče. Kostka (1986) totiž říká, že se přihrává v návaznosti na uvolňování hráče s kotoučem v osobním souboji nebo po klamném pohybu. Dále pak přihráváme spoluhráči, který si najíždí do volného prostoru a uvolňuje se od protihráče. Snahou přihrávajícího hráče je adresně najít svého spoluhráče tak, aby se dala přihrávka zpracovat. Ta musí přijít včas, musí být přesná a prudká. O úspěšné přihrávce hovoříme až v momentě, kdy má spoluhráč kotouč pod kontrolou. Samozřejmě je to také ovlivněno uměním zpracovat kotouč.

Techniku přihrávání a zpracování můžeme dle Pavliše a kol. (2000) rozdělit na:

- přihrávání
 - po ruce – přes ruku
 - po ledě – vzduchem
 - přímé – s využitím hrazení
 - švihem – přiklepnutím
- zpracování přihrávky
 - po ruce
 - přes ruku
 - nepřesná přihrávka

V návaznosti na dovednostní úroveň z předchozích let tréninkového procesu mají děti ve 4. třídě v souvislosti s osvojováním této dovednosti dle Pavliše a kol. (2000) tato doporučení:

- zdokonalování přihrávání a zpracování přihrávek po ruce i přes ruku na krátkou a střední vzdálenost
- nácvik přihrávek na dlouhou vzdálenost
- přihrávky přes překážku
- využití možností kolmé přihrávky
- nácvik zpracování nepřesných přihrávek různými způsoby

- V. **Střelba** – je způsob zakončení akce, kdy se jak jedinec, tak i družstvo snaží získat kotouč a jeho ovládnutím se dostat až k brance soupeře. Jejím hlavním a zároveň i jediným smyslem je vstřelení branky soupeři. Kostka (1984) píše ve své publikaci, že střelba je činnost, kdy se hráč snaží švihem, přiklepnutím nebo úderem dostat kotouč do soupeřovy branky. Jedná se však o velmi složitou herní činnost jednotlivce. Důvod je ten, že se do jednoho momentu spojuje více pohybových složek a naším úkolem je správně pohyb zkoordinovat. Pavliš a kol. (2000) píše, že se jedná o vzájemnou souhru bruslení, vedení kotouče s vlastní technikou střelby.

Střelbu tak dělíme podle techniky provedení podle Pavliše a kol. (1998) do těchto skupin:

- střelba po ruce
 - švihem (krátkým, dlouhým)
 - přiklepnutým švihem
 - krátkým přiklepnutím
 - golfovým úderem
- střelba přes ruku
 - švihem
 - přiklepnutím
- tečování kotouče
- dorážení kotouče
- střelba ze vzduchu, z otočky, v pádu

V tréninku věnujeme střelbě spoustu času, jelikož je to jediný prostředek, jak překonat soupeře brankáře a vstřelit branku. Veškeré její základy se musí naučit hráči v mládežnických kategoriích. Pro děti do 10 let máme dle Pavliše a kol. (2000) tato doporučení:

- zdokonalování střelby krátkým švihem
- nácvik střelby golfovým úderem
- nácvik střelby po kličce a po přihrávce
- nácvik dorážení a tečování
- zakončování v těsné blízkosti branky

Jak už bylo řečeno dříve, lední hokej je hra, kde dochází k neustálému prolínání dvou fází hry a to obrany a útoku. V momentě, kdy hovoříme o obraně, nemá družstvo kotouč a jeho hlavním cílem je zamezit soupeři vstřelení branky a získat zpět kotouč. To umožňují podle Pavliše a kol. (2000) tyto dvě kvality:

- individuální technicko – taktické schopnosti hráčů
- taktický výkon celého družstva

K tomu, abychom se mohli zabývat nácvikem obranných herních kombinací a organizací hry v obraně, musí mít hráči bezpodmínečně zakódované obranné herní činnosti jednotlivce a s jejich nácvikem bychom měli začít již od kategorie přípravků. Jak už jsem uváděl dříve, mezi obranné herní činnosti jednotlivce patří obsazování hráče s kotouče, obsazování hráče bez kotouče, obrana prostoru a blokování střel.

Vzhledem k rozsahu diplomové práce a zkoumané věkové kategorii se budeme i na základě doporučení Pavliše a kol. (2000) zabývat obsazováním hráče s kotoučem a bez kotouče a pak také obranou prostoru.

I. **Obsazování hráče s kotoučem** – jedná se o obrannou činnost jednotlivce, kdy se hráč snaží odebrat kotouč soupeři nebo zpomalit útočnou akci a vytlačit soupeře do nevýhodných pozic, kde poté pokračuje další obranná činnost. Tuto činnost můžeme nazvat také napadáním, což je základ pro celou obrannou hru. Splňuje také tři nejdůležitější funkce:

- získat kotouč pod svoji kontrolu
- oddělit soupeře od kotouče
- zpozdít útok a tím umožnit svým spoluhráčům dobruslit situaci a obsadit soupeře

Když se podíváme na útočné herní činnosti jednotlivce, kde je základem vedení kotouče, tak právě v obranných činnostech je základem obsazování hráče s kotoučem. Stejně jako u ostatních dovedností je i zde předpokladem vynikající technika bruslení.

Systematika rozděluje tuto herní činnost jednotlivce následujícím způsobem:

- napadání (přístup k soupeři)
- odebrání kotouče
- osobní souboj

- bodyčekování

Pavliš a kol. (2000) ve svých doporučeních pro děti do 10 let uvádí tyto body, na které bychom se měli zaměřit:

- odebírání kotouče holí
- napadání soupeře jízdou vpřed v útočném pásmu – směr a úhel pohybu, přiblížení se k soupeři
- obsazování soupeře s kotoučem jízdou vzad – postavení, těsnost obsazení
- odebírání kotouče v osobních soubojích

II. **Obsazování hráče bez kotouče** – jedná se o další obrannou činnost, kdy se bránící hráč bez kotouče snaží obsadit protihráče tak, aby nemohl dostat přihrávku a uvolnit se do volného prostoru. Znovu zde musí mít hráči perfektně zvládnutou techniku bruslení – rychlé změny směru, obratnost na bruslích. O úspěšnosti obsazení rozhoduje dle Pavliše a kol. (2000) způsob obsazování a jeho těsnost. Základem je správné postavení bránícího hráče, který musí být vždy na vnitřní straně, ať už mezi soupeřem a brankou nebo mezi soupeřem a kotoučem.

Dle systematiky rozlišujeme tyto způsoby obsazování hráče bez kotouče:

- volně
- těsně
- v postavení mezi soupeřem a vlastní brankou
- v postavení mezi soupeřem s kotoučem a soupeřem bez kotouče

Pavliš a kol. (2000) píše, že volba způsobu obsazování závisí na těchto faktorech:

- herní situace
- prostor (pásmo)
- způsob bruslení bránícího hráče (jízda vzad, vpřed)
- obranná strategie

Hráči ve 4. třídě by pak měli především vědět a znát, v jakém postavení mají být při obsazování hráče bez kotouče. Snažíme se je tedy naučit základní pravidla o postavení bránícího hráče na vnitřní straně – vždy mezi soupeřem a brankou nebo soupeřem a kotoučem.

III. **Obrana prostoru** – tato obranná činnost jednotlivce představuje nejen krytí prostoru, ale také obsazování hráče v prostoru, do kterého vjíždí nebo tam jen stojí. Znovu se jedná o činnost, která navazuje podle Pavliše a kol. (2000) na obsazování hráče bez kotouče. V souvislosti s obranou prostoru hovoříme o nerovnovážných situacích, kdy jsou v převaze útočící hráči a nejčastěji se jedná o situace 2 – 1, 3 – 1 a 3 – 2. Bránící hráč tedy brání prostor a snaží se soupeři znepříjemnit činnost.

Pavliš a kol. (2000) uvádí hlavní zásady pro hráče:

- ustupovat v blízkosti střední osy hřiště a vytlačovat útočící hráče do méně výhodných pozic směrem k mantinelu
- hůl držet před sebou v jedné ruce pro zachycení přihrávky
- v předbrankovém prostoru spolupracovat s brankářem
- snažit se zpomalit akci tak, aby spoluhráči mohli dobruslit situaci do rovnovážného stavu
- udržovat nejtěsnější odstup od útočících hráčů a dle situace provést obranný zákrok

Ve 4. třídě se snažíme děti naučit a vybudovat v nich zodpovědnost za obranu daného prostoru. S tím souvisí i nácvik řešení situací 2 – 1 a dále také seznámení se základy organizace hry při rozestavení 2 – 1 – 2, jak doporučuje Pavliš a kol. (2000).

2.6.2.3 Herní kombinace

Lední hokej je kolektivní sportovní hra, a tudíž je během hry bezpodmínečně nutná spolupráce hráčů, kteří jsou právě na ledě. Pak můžeme hovořit o herní kombinaci, která představuje vědomou spolupráci dvou a více hráčů a stejně jako v případě herních činností jednotlivce, tak i u herních kombinací rozlišujeme útočné a obranné kombinace. Na základě osvojených herních kombinací pak můžeme řešit herní situace, o kterých se zmíníme v další kapitole.

Důležité je začít s nácvikem spolupráce, až když umí hráči velmi dobře ovládat bruslení a základní herní činnosti jednotlivce obranné a útočné. Už dříve jsme uváděli, že je kontraproduktivní svazovat hráče nějakými kombinacemi a organizací hry již od útlého věku. Tímto je potlačována tvořivost a individuální výkonnost hráče, což má negativní dopad ve vyšších věkových kategoriích. Děti by se nejdříve měly naučit takzvaně čist hru

a mít určitý stupeň individuálního jednání ve vztahu ke spoluhráčům. Děti se také musí naučit vnímat vlastní spoluhráče, pohybovat se ve vztahu k protihráčům a spoluhráčům a vůči kotouči (Pavliš a kol., 2000).

Ve 4. a později především v 5. třídě seznámíme hráče se základními kombinacemi v jejich jednoduchém provedení, které pak mohou uplatňovat při řešení herních situací. Nejprve učíme hráče využívat celou plochu hřiště bez výměny míst, nenásilně jim vysvětlujeme základní pojmy, jako je šířka a hloubka hřiště a důraz klademe především na pohyb hráče bez kotouče, který tak vypomáhá spoluhráči a vytváří možnost a předpoklad pro přihrávku.

Systematika ledního hokeje nám herní kombinace rozlišuje takto:

Útočné herní kombinace:

- přihráj a jed'
- křížení
- zpětná přihrávka a přenechání kotouče
- clonění
- najíždění do volného prostoru

Obranné herní kombinace:

- zdvojování
- zajišťování
- přebírání
- odstupování
- osobní bránění

Z hlediska metodického doporučení od Pavliše a kol. (2000) bychom se měli ve 4. třídě zaměřit pouze na útočnou herní kombinaci založenou na principu přihráj a jed'.

- I. **Přihráj a jed'** – jedná se o základní útočnou herní kombinaci, která je založena na přesné a prudké přihrávce na hůl a kvalitním zpracování kotouče, dále je velice důležitý pohyb. Hráč musí být schopen uvolnit se s kotoučem a i bez kotouče. Tato kombinace se používá ve všech pásmech hřiště. Principem této kombinace je to, že přihrávající hráč si ihned najíždí do volného prostoru, aby mohl dostat přihrávku zpátky. Tuto herní kombinaci pak hráči využívají při řešení herních situací a to především 2 – 0 a také 2 – 1.

Obranné herní kombinace jsou pro vybranou věkovou kategorii ještě příliš náročné. Není tedy vhodné nacvičovat spolupráci při bránění a zaměříme se raději na ty kombinace a situace, kde převažuje individuální řešení a bránící hráč uplatňuje obranné činnosti jednotlivce ať už v situacích 1 – 1 nebo 2 – 1.

2.6.2.4 Herní situace

V každé kolektivní hře vznikají během utkání herní situace, jinak tomu samozřejmě není ani v ledním hokeji. Rozlišujeme tedy situace:

- rovnovážné – 1 – 1, 2 – 2 nebo 3 – 3
- nerovnovážné – 2 – 0, 3 – 0, 2 – 1, 3 – 1 a 3 – 2

V kategorii 4. a poté především 5. tříd seznamuje děti se základními možnostmi řešení daných situací. Jak píše Pavliš a kol. (2000) tyto situace vycházejí z techniky řešení situace 1 – 1 a slouží k individuálnímu zdokonalování. Během nácviku řešení jednotlivých herních situací bychom neměli hráče omezovat v jejich individuálních tvořivých schopnostech. Než ale vůbec začneme s nácvikem a vysvětlováním možností řešení uvedených herních situací, je bezpodmínečně nutné, aby měli hráči naučené základní dovednosti, které byly zmiňovány výše. Poté můžeme přistupovat k technicko – taktické stránce řešení jednotlivých situací. Herní situace můžeme řešit buď individuálně, nebo součinností hráčů v podobě herní kombinace.

Dětem bychom měli neustále připomínat a vysvětlovat dvě hlavní zásady během nácviku všech herních situací z pohledu útoku:

- útočná akce by měla být zakončena v maximální rychlosti
- každá útočná akce musí směřovat do branky soupeře

Vzhledem k rozsahu diplomové práce se zaměříme pouze na rovnovážné situace 1 – 1, 2 – 2 a 3 – 3, vše v podobě her na malém prostoru a se zaměřením na individuální zdokonalování. Z nerovnovážných situací to je 2 – 0 a 2 – 1, kdy hráčům vysvětlujeme různé možnosti řešení. Ostatní herní situace 3 – 0, 3 – 1 a 3 – 2 vyžadují ovládnutí přihrávek a zpracování kotouče forhendem i bekhendem a to hráči ve 4. třídě ještě nemají zažitě.

- I. **Herní situace 1 – 1** – tato situace představuje jeden ze základních rysů kolektivní hry, a proto se na ni zaměříme jako první. Veškerá cvičení, která jsou zaměřena na situaci 1 – 1, provádíme tak, že nutíme hráče k tomu, aby

nesledovali kotouč, ale protihráče, kterého chceme překonat, a zároveň, aby věděli o svých spoluhráčích. U této rovnovážné situace můžeme najít tři možné způsoby řešení:

- individuální přechod přes protihráče
- přihrávka spoluhráči
- střelba na branku

Pavliš a kol. (2000) píše, že řešení herních situací 1 – 1 je ovlivňováno třemi základními faktory:

- prostorem, ve kterém situace vznikla
- individuálními technickými a taktickými schopnostmi bránícího hráče
- individuálními technickými a taktickými schopnostmi útočícího hráče

Nejprve hráče seznamujeme s individuálním řešením situací 1 – 1 a poté přistupujeme ke vzájemné spolupráci. Cvičení aplikujeme ve všech prostorách hřiště a snažíme se je provádět na malém prostoru. Důležité je mít perfektně zvládnuty jednotlivé druhy uvolňování hráče s kotoučem a mít zautomatizovaný pohyb klamání – klička – zrychlení. V této kategorii dbáme na pravidelné střídání postů, takže je u těchto cvičení důležité, aby si hráči střídali post obránce a útočník.

II. **Herní situace 2 – 0** – představují takové situace, ve kterých není žádný bránící hráč, tudíž zde není žádný odpor. Podle Pavliše a kol. (2000) se tak u hráčů během těchto cvičení v tréninku a poté samozřejmě v utkání, vytvářejí návyky, jak se pohybovat ve vztahu k sobě, ke kotouči a k prostoru na hřišti. Nácviku spolupráce v situaci 2 – 0 bychom měli věnovat velkou pozornost, protože zde neustále zdokonalujeme přihrávky, zpracování kotouče, uvolňování s kotoučem i bez, najíždění do volných prostorů a také kombinace přihráj a jed' a řadu dalších. Také se zde děti učí načasování přihrávky, což je předpoklad pro úspěšné zakončení.

Hráče učíme správnému směru pohybu na útočné polovině hřiště a to směr do branky na „svoji“ tyčku a ne do rohu. Máme dva způsoby zakončení:

- samostatná akce - střela
- přihrávka na spoluhráče

III. **Herní situace 2 – 1** – při této nerovnovážné situaci již musíme překonávat bránícího hráče. Při hře se vyskytuje ve všech fázích a prostorách hřiště a je především součástí přesilové hry. Navazujeme zde na situaci 2 – 0, proto je důležité, aby měli hráči zvládnutou spolupráci v situaci 2 – 0. Soupeře v situaci 2 – 1 překonáváme pomocí spolupráce a součinností hráčů v útoku. Z hlediska rozsahu práce a zkoumané věkové kategorie se nabízí jako jediná možnost pro překonání soupeře pomocí kombinace, kombinace přihráj a jed' nebo také přihráj a následuj (Pavliš a kol., 2000).

Platí zde stejné zásady jako u situace 2 – 0 a ty jsou:

- hráč s kotoučem by měl směřovat k bližší tyčce soupeřovi branky
- hráč bez kotouče reaguje na svého spoluhráče
- brzda před brankou

Možnosti zakončení herní situace 2 – 1 jsou tyto:

- střelou
- individuální akcí – přechod přes soupeře
- spolupráce dvou útočících hráčů

IV. **Rovnovážné herní situace 2 – 2 a 3 – 3** – tyto situace řešíme a organizujeme v tréninkové jednotce prostřednictvím herní formy na malém prostoru. Klademe důraz na techniku osobních soubojů 1 – 1 s možností využití přihrávky na spoluhráče.

Proto také využíváme v trénincích velmi často hry na malém prostoru v koncových pásmech hřiště nebo v kruzích pro vhazování. Každá hra má svá vlastní pravidla a trenér si je může vždy uzpůsobit k tomu, aby byla během hry zdokonalována ta dovednost, která byla hlavní náplní tréninkové jednotky. Využíváme různé početní stavy, často jsou to situace 1 – 1, 2 – 1, 2 – 2 nebo 3 – 3. Hry můžeme modifikovat také tím, že zařadím přihrávku o trenéra, aby mohlo družstvo vstřelit branku, nebo určíme počet přihrávek před zakončením. Děti by měly právě ve věku kolem 10 ti let řešit základní herní situace, mít povědomí o prostorách hřiště o spolupráci se spoluhráči, měly by začít vnímat postavení svých spoluhráčů ve vztahu ke kotouči nebo k soupeři a právě hry na malém prostoru jsou tím nejvhodnějším prostředkem.

3 Cíle a úkoly práce, hypotézy

Cíle práce:

Hlavním cílem této práce je zjistit a následně porovnat četnost výskytu vybraných herních činností jednotlivce a herních situací v minihokeji a celoplošném hokeji u hráčů kategorie čtvrtých tříd (9 – 10 let).

Úkoly:

- shromáždit a prostudovat dostupnou naši a zahraniční literaturu o sportovní přípravě dětí a tréninku ledního hokeje v kategorii 3. a 4. tříd
- pořídit videozáznam utkání čtvrtých tříd HC Sparta Praha v sezóně 2014/2015, z toho 6 minihokejů a 10 utkání celoplošného hokeje
- určit 3 nadprůměrné a 3 průměrné hráče čtvrté třídy HC Sparta Praha
- zanalyzovat získaná data z pořízených videozáznamů
- nasbíraná data zaznamenat do tabulek
- statistické vyhodnocení dat vybraných herních činností jednotlivce a herních situací v minihokeji a celoplošném hokeji
- interpretovat statistické výsledky do praxe v LH

Hypotézy:

1. Četnost herních činností jednotlivce bude v minihokeji u vybraných hráčů významně vyšší než u celoplošného hokeje.
2. Četnost vybraných herních situací bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje.
3. Počet přesných přihrávek bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje.

4 Metodika práce

Do sledovaného souboru bylo vybráno 6 hráčů ročníku 2005/2006 z klubu HC Sparta Praha, z toho jsou 3 nadprůměrní a 3 průměrní hráči. Výběr provedli 3 trenéři vyšších kategorií mládeže HC Sparta Praha během sledování hráčů ve vybraném utkání. Sledovaní hráči se pak účastnili všech utkání, ze kterých byla získávána data pro tuto práci a to jak v minihokeji, tak celoplošném hokeji.

Pro získávání dat byla využita vybraná utkání 4. třídy, hráčů ročníku 2005/2006 HC Sparta Praha. Data byla získávána v průběhu hokejové sezóny 2014/2015. Tato věková kategorie byla vybrána jako cílová z toho důvodu, že se podle pravidel ČSLH právě ve 4. třídě přechází v polovině sezóny z minihokeje na celoplošný hokej a v rámci rozpisu utkání ČSLH se hraje 6 minihokejů a 10 celoplošných utkání. Celkově bylo tedy sledováno 16 utkání. Z hlediska časového rozvržení sběru dat bylo nejprve v říjnu, listopadu a prosinci sledováno 6 minihokejů a od ledna se poté každý víkend hrálo 1 utkání na celé hřiště.

Jako metody pro získávání dat bylo v této práci využito nepřímé pozorování. K tomu byla využita videokamera, která sloužila pro natáčení jednotlivých utkání. Každé utkání natáčel někdo z asistentů trenéra u kategorie hráčů ročníku 2005/2006. Vždy bylo velmi důležité najít vhodné místo na zimním stadionu, odkud bude vidět při natáčení na celé hřiště, aby se nestalo, že hra v rozích nebude na videozáznamu vidět přes střídačku nebo přes mantinel. Stejně to bylo i při minihokeji, kdy se vždy natáčelo jedno mužstvo na jedné polovině hřiště. V minihokeji to bylo jednodušší v tom, že mohl být záznam pořizován přímo ze střídačky nebo z ledové plochy, kde byla kamera nastavena na stativu. Vždy se natáčel celý průběh utkání.

Před zmiňovanou analýzou získaných dat jsem si nejdříve ujasnil, které z herních činností a herních situací budu v utkáních sledovat a následně zaznamenávat do tabulek. Mezi výzkumné parametry z hlediska herních činností jednotlivce byly pro tuto práci vybrány: vedení kotouče, přihrávka a zpracování kotouče a střelba. Z herních situací to byly osobní souboje 1 – 1 a poté také nerovnovážné situace 2 – 0 a 2 – 1, které jsou podle rámcového programu jakýmsi vrcholem u hráčů 4. třídy.

U vedení kotouče jsem sledoval, jak dlouho je během utkání vybraný hráč na kotouči. U přihrávek to byla jejich přesnost a nepřesnost a to samé u zpracování kotouče. U střelby

jsem se zaměřil na to, jestli je úspěšná – dosažení branky, jestli jde na branku nebo mimo branku.

Herní situace jsem řešil pouze z pohledu útoku. U osobních soubojů 1 – 1 jsem zkoumal jejich četnost výskytu, řešení formou uvolnění hráče s kotoučem, poté získání kotouče a také ztrátu kotouče. U nerovnovážných situací 2 – 0 a 2 – 1 jsem se zaměřil na jejich četnost během utkání a způsob řešení buď individuálně, nebo přihrávkou na spoluhráče. Při všech třech herních situacích jsem sledoval také jejich úspěšné řešení vstřelením branky.

Vysledovaná data jsem poté zaznamenal do tabulek a pro jejich porovnání a statistické zpracování jsem využil analýzu rozptylu (ANOVA), kterou vyvinul R. A. Fisher na počátku 20. století. Je založena na porovnávání dvojic modelů, kde se ověřuje statistická významnost mezi hodnotami vybraných veličin. Hendl (2009) proto uvádí jako základní statistiku v analýze rozptylu F test, což představuje statistiku rozdílnosti skupinových průměrů a zjišťujeme, do jaké míry se od sebe liší součty odchylek, abychom mohli usuzovat statistickou významnost. K tomu nám také slouží p hodnota, na základě které zamítáme nebo potvrzujeme statistickou významnost. P hodnotu porovnáme na základě dvou stanovených hladin, což je 0,01 a 0,05. V případě, že je $p < 0,01$ nebo 0,05, mluvíme vždy o statistické významnosti, v ostatních případech ($p =$ nebo je $> 0,01$ nebo 0,05) statistickou významnost zamítáme.

Pro zanesení vysledovaných dat do jednotlivých tabulek jsem si zvolil tyto sledované parametry:

VK – vedení kotouče

PŘIH – přihrávka:

- **P** – přesná
- **N** – nepřesná

ZPRAC – zpracování kotouče:

- **Ú** – úspěšné
- **N** - neúspěšné

STŘE – střelba:

- **Ú** – úspěšná (vstřelení branky)
- **MB** – mimo branku

- **NB** – na branku (chycená brankářem)

1 – 1 – rovnovážná situace 1 – 1:

- **Č1** – četnost situace 1 – 1 během utkání
- **UHK** – uvolnění hráče s kotoučem
- **ZK** – získání kotouče
- **ZTK** – ztráta kotouče
- **Ú** – úspěšnost (vstřelení branky)

2 – 0 – nerovnovážná situace 2 – 0:

- **Č2** – četnost situace 2 – 0 během utkání
- **IZŘ** – individuální způsob řešení
- **PS** – přihrávka na spoluhráče
- **Ú** – úspěšnost (vstřelení branky)

2 – 1 – nerovnovážná situace 2 – 1:

- **Č3** – četnost situace 2 – 1 během utkání
- **IZŘ** – individuální řešení
- **PS** – přihrávka na spoluhráče
- **Ú** – úspěšnost (vstřelení branky)

Uvedené parametry včetně jejich značení tvoří tabulky v přílohách č. 1 – 24, na základě kterých jsem poté hodnotil všech 6 hráčů z hlediska herních činností jednotlivce a zapojení v herních situacích při minihokeji a celoplošném hokeji. Pro minihokej byl každý hráč hodnocen zvlášť v tabulce pro herní činnosti jednotlivce a zvlášť pro herní situace, to samé bylo pak u celoplošného hokeje.

5 Výsledky

První polovinu sledované sezóny 2014/2015 hrála kategorie přípravek ve 4. třídě dle stanovení ČSLH turnaje v minihokeji. HC Sparta Praha hraje utkání proti pražským klubům. Od ledna, tedy ve druhé polovině sezóny, jsou hrána utkání již v podobě celoplošného hokeje a to systémem každý s každým.

Nejprve budu tedy prezentovat výsledky 6 sledovaných hráčů v 6 utkáních minihokeje a poté v 10 utkáních celoplošného hokeje.

5.1 Popis hráčů ve sledovaných utkáních

Zhodnocení zapojení hráče č. 1 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji
(příloha č. 1):

Příloha č. 1 zobrazuje výsledky nasbíraných dat z 6 utkání v minihokeji. Hráč č. 1 byl trenéry vybrán mezi ty nadprůměrné hráče a tomu i odpovídá četnost jeho jednotlivých herních činností během sledovaných utkání. V utkání č. 1 vedl kotouč celkem 99 vteřin. Celkem přihrál 13× a z toho 10× přesně a 3× nepřesně, kotouč zpracoval 6× úspěšně a nepřesně ani jednou. Během prvního utkání se podařilo hráči č. 1 vstřelit 5 branek, 1× se do branky netrefil a 6× mířil na branku, kde gólu zabránil brankář chycením kotouče.

Utkání č. 2 bylo na množství herních činností hráče č. 1 ještě bohatší. S kotoučem na holi strávil 150 vteřin, přidal 16 přesných přihrávek a 6 nepřesných. Zpracování kotouče provedl hráč 11× úspěšně a 1 neúspěšně. V tomto utkání se hráči nepodařilo vstřelit žádnou branku, 6× zamířil mimo branku a 5 střel letělo na branku, které brankář chytil.

V utkání č. 3 měl hráč č. 1 kotouč na holi dokonce 171 vteřin. Přihrávek bylo celkově 22 a z toho 12 přesných a 10 nepřesných. Kotouč zpracoval 14× úspěšně a 1× neúspěšně. V tomto utkání se hráči č. 1 podařilo znovu zase vstřelit 2 branky, mimo branku mířil 6× a mezi 3 tyče zamířil 7× a tyto střeli brankář za svá záda nepustil.

Utkání č. 4 bylo pro hráče č. 1 nejbohatší z pohledu přihrávek, kterých rozdál 34 a z toho 21 přesných a 13 nepřesných. Čas strávený vedením kotouče se blížil jeho průměru za 6 minihokejů. V tomto utkání to bylo 144 vteřin. Úspěšnost a neúspěšnost zpracování kotouče byla stejná jako v utkání č. 2 a to 11 zpracovaných přihrávek a 1 nezpracovaná. V počtu vstřelených branek to bylo také hráčovo nejlepší utkání. Vstřelil dokonce 6 gólů, 3× mířil mimo branku a 3 střely mu brankář chytil.

V utkání č. 5 měl hráč č. 1 kotouč na holi 113 vteřin, 17× přihrál přesně a 9× nepřesně. Přihrávku zpracoval 10× úspěšně a 2× neúspěšně. Branku se mu podařilo vstřelit 2× a 2× také branku při střele minul. Střely na branku, které brankář pochytil, byly 4.

V utkání č. 6 se vedení kotouče znovu blížilo průměru, bylo to 121 vteřin. Přesných přihrávek se hráči č. 1 podařilo dát 15, nepřesné byly 4. Zpracovaných kotoučů bylo 9 a 3× kotouč nezpracoval. Hráči se podařilo vstřelit 3 branky, 2× mířil mimo branku a 5× jeho střelu brankář zneškodnil.

Z 6 minihokejů vedl hráč č. 1 kotouč průměrně 133 vteřin. Přesných přihrávek dal 15,2, nepřesně přihrával 7,5×, kotouč zpracoval úspěšně 10,2×, neúspěšně poté pouze 1,3×. Průměr gólů na zápas měl hráč č. 1 3, mimo branku vystřelil 3,5× a v průměru 5× chytil jeho střelu brankář.

Zhodnocení zapojení hráče č. 1 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 2):

Z hlediska herních situací se jako nejčastější jevily situace 1 – 1, jejichž četnost byla vždy výrazně vyšší než u ostatních herních situací. V utkání č. 1 se hráč č. 1 dostal 36× do situace 1 – 1 (osobního souboje), 17× uvolnil s kotoučem, 12× kotouč v souboji získal a 7× ho ztratil, gól z této situace nevstřelil ani v jednom utkání. V nerovnovázné situaci se hráč během utkání ocitl 4×, individuálně ji neřešil ani jednou a 3× přihrával spoluhráči, branku nevstřelil. Situaci 2 – 1 řešil 6×, z toho 1× individuálně a 2× přihrávkou na spoluhráče, branku znovu nevstřelil.

Utkání č. 2 bylo o něco bohatší na situace 1 – 1, bylo jich 41, 22 řešených uvolněním hráče s kotoučem, 8× hráč kotouč získal, ale 11× ztratil. V situaci 2 – 0 se vyskytl 3× a z toho 1× přihrával spoluhráči. Situaci 2 – 1 řešil 4×, kdy 1× se rozhodl pro individuální řešení a 1× pro přihrávku spoluhráči.

V utkání č. 3 řešil hráč č. 1 situaci 1 – 1 38×, z toho 25× se uvolnil s kotoučem, 6× kotouč získal a 7× ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal pouze 1× a řešil ji přihrávkou. Situace 2 – 1 byla častější, hráč se v ní ocitl 10×, 3× ji řešil individuálně a 5× přihrávkou spoluhráči.

Utkání č. 4 bylo nejbohatší na situace 1 – 1, celkově jich bylo 44, 26× se hráč uvolňoval s kotoučem, 11× kotouč získal a 7× ztratil. V nerovnovázné situaci 2 – 0 se hráč objevil 9×. Řešil ji 2× individuálně a 7× přihrávkou spoluhráči. Z této situace vstřelil hráč 1 branku. V tomto utkání velice často k vidění situace 2 – 1. Tento hráč v ní byl 13× a 1× ji řešil sám, 7× přihrál spoluhráči a 1 vstřelil gól.

V utkání č. 5 se situace 1 – 1 objevila nejméně ze všech 6 utkání. Bylo to 33×, 15× ji hráč řešil uvolněním s kotoučem, 12× kotouč vybojoval a 6× ztratil. V situaci 2 – 0 se ocitl 6×, 2× ji řešil individuálně a 3× přihrávkou, vstřelil 1 branku. V situaci 2 – 1 se hráč vyskytl 5×, z toho 2× zvolil individuální řešení a 2× přihrávku spoluhráči. Podařilo se mu vstřelit 1 branku.

Osobní souboj 1 – 1 musel hráč v 6. utkání řešit 37×, když se 20× uvolnil s kotoučem, 7× kotouč získal a 10× ho ztratil. V situaci 2 – 0 byl hráč v tomto utkání 5×. Individuální řešení zvolil 3× a přihrávku spoluhráči pouze 1×. V situaci 2 – 1 se ocitl 8× a individuálně ji řešil 2× a přihrávkou 4×. Z této situace se podařilo hráči vstřelit 2 branky.

Průměrná četnost soubojů 1 – 1 byla za 6 utkání 38, z toho se 21× uvolnil s kotoučem, 9,3× kotouč získal a 8× ztratil. V situaci 2 – 0 se hráč č. 1 objevil v průměru 4,7×, z toho 1,2× zvolil individuální řešení, 2,7× volil přihrávku spoluhráči a úspěšně tuto situaci zakončil 0,3×. V situaci 2 – 1 se ocitl 7,7×, když 1,7× ji řešil individuálně, 3,5× přihrával soupeři a průměr branek za 6 utkání byl 1.

Zhodnocení zapojení hráče č. 2 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji
(příloha č. 3):

Příloha č. 3 prezentuje výsledky nasbíraných dat u hráče č. 2 z pohledu herních činností jednotlivce. V prvním utkání vedl kotouč 81 vteřin. Přitom přihrál celkem 13× a z toho 9× přesně a 4× nepřesně. Kotouč zpracoval tento hráč 7× úspěšně a 1× neúspěšně. Během utkání dal 6 branek, 5× vystřelil mimo branku a 9× chytil střelu brankář.

V utkání č. 2 měl hráč kotouč na holi 93 vteřin, přihrál 6× přesně a 11× nepřesně. Zpracovat kotouč se podařilo hráči pokaždé a to 9×. Nevstřelil žádnou branku, 6× vystřelil mimo 3 tyče a 3× jeho střelu chytil brankář.

V utkání č. 3 vedl hráč kotouč 136 vteřin, což bylo nejvíce ze všech 6 utkání. Podařilo se mu 6× přesně přihrát, ale 12× přihrál nepřesně. Kotouč zpracoval úspěšně dokonce 17× a 4× neúspěšně. Vstřelil 1 branku, mimo branku vystřelil 4× a 14× mu střelu pochytil brankář.

Utání č. 4 nebylo už tak bohaté na vedení kotouče, bylo to pouze 88 vteřin, dále dal hráč 4 přesné přihrávky a 9 nepřesných. Zpracování kotouče bylo 6× úspěšné a 2× neúspěšné. Hráč č. 2 se podařilo vstřelit 3 branky, 6 střel šlo mimo branku a 12 jich brankář chytil.

V utkání č. 5 už měl hráč zase kotouč na holi 105 vteřin. Stihl 7× přesně přihrát a 8 přihrávek bylo nepřesných. Zpracování kotouče bylo 10× úspěšné a 2× neúspěšné. Branky byly v tomto utkání 3, 5 střel šlo mimo branku a 10 jich brankář chytil.

V utkání č. 6 vedl hráč kotouč 99 vteřin, přihrál 8× přesně a 10× nepřesně. Při zpracování kotouče byl hráč 12× úspěšný a 3× neúspěšný. Vstřelil 4 góly, 3× branku netrefil a 9× byla jeho střel chycena brankářem.

Průměrná hodnota vedení kotouče je 100 vteřin, přesných přihrávek je 6,6 a nepřesných dokonce 9. V průměru se hráči č. 2 podařilo úspěšně zpracovat kotouč 10,2× a nepřesně pouze 2×. Průměr branek na utkání byl 2,8, střel mimo branku 4,8 a chycených brankářem 9,5.

Zhodnocení zapojení hráče č. 2 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 4):

V utkání č. 1 se hráč č. 2 objevil 30× v situaci 1 - 1, 9× se uvolnil s kotoučem, 16× kotouč získal a 5× ztratil. Situaci 2 - 0 řešil pouze 3× a z toho 3× individuálně a dal přitom 1 branku. Četnost situace 2 - 1 byla větší, celkem jich bylo 7, z toho byla situace 1× řešena individuálně a 3× přihrávkou spoluhráči, branky se podařily vstřelit 2.

Utkání č. 2 přineslo tomuto hráči 32 soubojů 1 - 1, s kotoučem se uvolnil 15×, 10× ho získal a 7× ztratil. V situaci 2 - 0 se objevil 5×, 3× ji řešil sám a 1× přihrál spoluhráči, branku nevstřelil žádnou. Podobné to bylo u situace 2 - 1, kterou řešil 6× a to 2× individuálně a 3× přihrál spoluhráči, ale žádnou branku nedal.

V utkání č. 3 byla četnost situace 1 - 1 největší ze všech 6 utkání. Hráč se uvolnil 21×, 10× kotouč získal a 16× ztratil. V situaci 2 - 0 se objevil pouze jednou, naopak v situaci 2 - 1 zase 7×. Tu řešil 1× individuálně a 2× přihrávkou, branka nepadla žádná.

Opakem bylo utkání č. 4. V něm se hráč č. 2 dostal do souboje 1 - 1 jen 35×, kdy se 14× uvolnil s kotoučem, 9× kotouč získal a 12× ho ztratil. Do situace 2 - 0 se dostal 4× a 4× ji řešil individuálně. Branku nedal žádnou. Do situace 2 - 1 se dostal 6× a řešil ji 1× individuálně a 3× přihrávkou. Branka nepadla žádná.

V utkání č. 5 bylo soubojů 1 - 1 zase o něco více a to 41. Hráč č. 2 se 20× uvolnil, 11× kotouč získal a 10× ztratil. Podařilo se mu vstřelit 1 branku. Do situace 2 - 0 se dostal 3× a vždy volil individuální řešení, dal 1 branku. Situací 2 - 1 bylo 5, 2× bylo zvoleno řešení individuální a 2× to byla přihrávka spoluhráči. Branka padla znovu 1.

V 6. utkání se hráč dostal 42× do situace 1 – 1, kdy se 19× uvolnil přes protihráče, 10 kotoučů získal, ale 13 jich ztratil. Situace 2 – 0 byly pouze 2, přitom hráč přihrával 1× spoluhráči a 1× řešil tuto situaci sám. Situací 2 – 1 bylo ale dokonce 8. Hráč řešil tuto situaci 3× individuálně a 4× přihrávkou, vstřelil 1 branku.

Průměr situací 1 – 1 byl 38, 16× se hráč uvolnil s kotoučem, 11× kotouč ztratil a stejný počet kotoučů i získal. Průměr branek byl 0,3. Situace 2 – 0 byly průměrně 3, individuální řešení bylo zvoleno 2,3× a přihrávka jen 0,3×, stejný průměr byl také u vstřelených branek. Situací 2 – 1 bylo 6,5, individuální řešení naopak jen 1,7× a 2,8× to byla přihrávka spoluhráči. Průměr na utkání byl z této situace 0,7.

Zhodnocení zapojení hráče č. 3 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji

(příloha č. 5):

V prvním utkání měl hráč č. 3 kotouč na holi celkem 95 vteřin, přidal 10 přesných a 6 nepřesných přihrávek. U zpracování kotouče byl poměr úspěšné/neúspěšné 11/1. Hráč vstřelil v tomto utkání 4 góly, 2× vystřelil mimo branku a 8× jeho střelu chytil brankář.

Ve 2. utkání měl tento hráč kotouč na holi 88 vteřin, přitom přihrál 13× přesně a 10× nepřesně, 13× také úspěšně zpracoval kotouč a neúspěšně jen 2×. Branku vstřelil 1, branku netrefil 3× a 4× jeho střelu chytil brankář.

Z hlediska vedení kotouče na tom byl tento hráč nejlépe ve 3. utkání, celkem ho měl na holi 124 vteřin, dal 12 přesných a 9 nepřesných přihrávek. Zpracování kotouče bylo stejné jako v 1. utkání a to v poměru 11:1. Branky dal 2, stejně tak 2× netrefil při střele branku a 7× chytil jeho střelu brankář.

V utkání č. 4 vedl tento hráč kotouč celkem 88 vteřin. Přesných přihrávek rozdal 10 a nepřesných 6. Zpracování kotouče bylo pouze úspěšné a to celkem 16×. Branky se mu podařily vstřelit 3, 4× se mezi tři tyče netrefil a 8 střel mu brankář chytil.

V pátém utkání bruslil hráč č. 3 s kotoučem 91 vteřin, podařilo se mu přihrát 11× přesně a 5× nepřesně. Poměr úspěšného a neúspěšného zpracování kotouče byl 10:2. Vstřelil 2 branky, mimo branku střílel 3× a 5 střel zneškodnil brankář.

V šestém utkání byl kotouč veden 108 vteřin. Přesných přihrávek tento hráč přidal 12 a nepřesných bylo 8. Zpracování kotouče bylo 12× úspěšné a 1× neúspěšné. Bylo dosaženo 4 branek, mimo branku šly 3 střely a 6 jich chytil brankář.

Průměrně tedy hráč č. 3 vedl kotouč 99 vteřin, přesně přihrál 11,3×, nepřesně pak 7,3×, úspěšně zpracovaných přihrávek bylo na utkání 12,2 a neúspěšných pouze 1,2. Průměr vstřelených branek byl 2,7 na utkání, střel mimo branku 2,8 a chycených brankářem 6,3.

Zhodnocení zapojení hráče č. 3 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 6):

Četnost situací 1 – 1 byla v prvním utkání u hráče č. 3 celkem 28, z toho se 8× uvolnil s kotoučem, 12 kotoučů získal a 8 jich ztratil. V situaci 2 – 0 se hráč objevil 5×, přičemž 1× situaci řešil sám a 3× přihrával spoluhráči. Stejná četnost a způsoby řešení byly i u situace 2 – 1.

Ve druhém utkání se tento hráč dostal 24× do situace 1 – 1 a 6× se přitom uvolnil s kotoučem, 9× kotouč získal a 9× ho ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal 6× a 3× přihrával spoluhráči. V situaci 2 – 1 byl v tomto utkání 4× a 2× z toho přihrával spoluhráči.

Ve třetím utkání byla četnost soubojů 1 – 1 ještě vyšší a to 29. Hráč č. 3 se v těchto soubojích 14× uvolnil s kotoučem, 10× kotouč získal a 5× ho ztratil. V situaci 2 – 0 se ocitl jen 3× a volil přitom 1 přihrávku na spoluhráče. Naopak do situace 2 – 1 se dostal tento hráč 8× a z toho 4× přihrával spoluhráči a 1× vstřelil z této situace branku.

Čtvrté utkání bylo nejslabší, co se týče četnosti situací 1 – 1, těch bylo pouze 21. Hráči č. 3 se podařilo 7× uvolnit s kotoučem, 6× kotouč získat a 8× ho ztratit. Do situace 2 – 0 se dostal znovu jen 3×, dal 1 branku a 2× volil přihrávku na spoluhráče. Situaci 2 – 1 řešil 4× a z toho 1× individuálně a 1× přihrávkou na spoluhráče, branku vstřelil z této situace také 1.

Páté utkání bylo oproti tomu předchozímu bohatší na souboje 1 – 1, vyskytlo se jich 30, když se hráč 12× uvolnil s kotoučem, 10 kotoučů získal a 8 jich ztratil, dal přitom také 1 branku. Situací 2 – 0, do kterých se hráč č. 3 dostal, bylo 5. Dal znovu 1 branku, 1× volil individuální řešení a 2× přihrával spoluhráči. V situaci 2 – 1 se objevil 8×, z toho 1× řešil tuto situaci sám a spoluhráčům dal 4 přihrávky.

V posledním šestém utkání řešil situaci 1 – 1 31×, když se 11× uvolnil, 14 kotoučů vybojoval a 6 jich ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal 6×, z toho 1× zakončoval sám a 3× přihrál spoluhráči. Nejvíce bylo situací 2 – 1 a to 10, žádné individuální řešení tento hráč nezvolil, za to 5× přihrál spoluhráči a dal také 1 branku.

Průměrná četnost situací 1 – 1 byla 27, s kotoučem se hráč uvolnil 9,7×, průměr získaných kotoučů se dostal na číslo 10 a ztracených kotoučů bylo 7,3. Průměr branek na utkání z této situace činil 0,2. Situace 2 – 0 byly průměrně 4,7, individuální řešení pouze 0,5× a přihrával na spoluhráče naopak 2,3×. Úspěšnost vstřelených branek byla v průměru 0,3 branek na zápas. Situací 2 – 1 bylo průměrně o něco více a to 6,5, z toho znovu jen 0,5× individuální řešení a přihrávky na spoluhráče 3,2×. Průměr branky na utkání ze situace 2 – 1 byl 0,5.

Zhodnocení zapojení hráče č. 4 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji

(příloha č. 7):

U hráče č. 4 už je vidět rozdíl v době strávené vedením kotouče oproti prvním 3 hráčům. Trenéry byl vybrán mezi 3 průměrné hráče. V prvním utkání strávil na kotouči 51 vteřin, dal 5 přesných a 5 nepřesných přihrávek, podařilo se mu zpracovat kotouč 5× úspěšně a 1× neúspěšně. Góly dal 2, mimo branku vystřelil 1× a 6× jeho střelu chytil brankář.

V utkání č. 2 vedl kotouč pouze 48 vteřin, přesně i nepřesně přihrál 5×, zpracování kotouče provedl 5× úspěšně a 1× neúspěšně. Vstřelil 2 branky, 1× branku netrefil a 2 střely chytil brankář.

Nejbohatší utkání z hlediska vedení kotouče bylo utkání č. 3, tam vedl kotouč 73 vteřin. Přesných přihrávek dal 12 a nepřesných bylo 8. Kotouč tento hráč zpracoval pouze 2× a to úspěšně, branku nevstřelil žádnou a 5 střel pochytil brankář.

V utkání č. 4 byl hráč na kotouči 64 vteřin, 7× přihrál přesně a 4× nepřesně, úspěšně zpracoval kotouč 4× a neúspěšně 2×. Branku vystřelil 1, netrefil se 2× a 4× jeho střelu chytil brankář.

Čas strávený vedením kotouče byl v 5. utkání 59 vteřin. Přesných přihrávek přidal 5 a nepřesně přihrál 4×, zpracování kotouče bylo 6× úspěšné a 3× neúspěšné. Jednu branku vstřelil, 1× vystřelil mimo branku a 5× trefil brankáře.

V 6. utkání měl tento hráč kotouč na holi 62 vteřin, přesných přihrávek rozdál 9 a nepřesné byly 3. Kotouč zpracoval 5× úspěšně a 2× neúspěšně. Žádný gól nevstřelil, branku netrefil 3× a 4× zasáhl proti jeho střele brankář.

Průměr vedení kotouče na zápas byl 59,5 vteřin, přesných přihrávek bylo průměrně 6,8 a nepřesných 5. Úspěšně zpracovával kotouč 4× a neúspěšně 1,7×. Průměr branek na utkání byl 1, mimo branku šly 1,3 střely a brankář chytil jeho střelu průměrně 4,3×.

Zhodnocení zapojení hráče č. 4 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 8):

Situaci 1 – 1 řešil hráč č. 4 během prvního utkání 13×, z toho se 1× uvolnil s kotoučem, 7× kotouč získal a 5× ho při souboji ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal 2× a do situace 2 – 1 dokonce 4×, z toho ji řešil 2× přihrávkou na spoluhráče a podařilo se mu také vstřelit při této nerovnovázné situaci 1 branku.

V utkání č. 2 se dostala četnost situace 1 – 1 na číslo 15, z toho se hráč 3× uvolnil s kotoučem, 6× kotouč získal a stejně tak i ztratil. V situaci 2 – 0 se objevil pouze 1× a v situaci 2 – 1 byl 2× během tohoto utkání a vstřelil přitom 1 gól.

Ve 3. utkání byla četnost soubojů 1 na 1 nejvyšší ze všech 6 – ti utkání. Bylo jich celkem 20. Hráči se přitom podařilo 9× uvolnit s kotoučem, 7× ho získal a 4× ztratil. Do situace 2 – 0 se nedostal ani jednou a v situaci 2 – 1 byl 2×, z toho 1× přihrával spoluhráči.

Ve 4. utkání řešil situaci 1 – 1 16×, s kotoučem se uvolnil 6×, 8× ho ztratil a pouze 2× získal. V situaci 2 – 0 se objevil 2×, 1× ji řešil individuálně a spoluhráči přihrál také 1×. Do situace 2 – 1 se dostal 3× a 2× volil v této situaci přihrávkou na spoluhráče. Branku nevstřelil žádnou.

V utkání č. 5 byl hráč 18× v souboji 1 – 1, z toho se 8× uvolnil s kotoučem, 6× kotouč získal a 4× kotouč při souboji ztratil. Stejně tak jako v předchozím utkání, tak i v tomto se do situace 2 – 0 dostal 2× a 1× přihrával spoluhráči. V situaci 2 – 1 byl také 2× a řešil tuto situaci jak individuálně, tak přihrávkou na spoluhráče. Branku si žádnou nepřipsal.

V 6. utkání se do osobního souboje dostal 15×. Uvolnění kotouče, získání kotouče a ztrátu kotouče si připsal pokaždé 5×. Jednou se ocitl v situaci 2 – 0 a 3× řešil situaci 2 – 1, z toho zvolil 1× přihrávkou na spoluhráče.

Průměrná četnost soubojů 1 – 1 byla 16, s kotoučem se uvolnil 5,3 ×, kotouč získal 6,5× a ztratil ho 4,3×. Branku nedal ani jednu. Četnost situace 2 – 0 byla v průměru 1,3 na utkání. Individuální řešení bylo praktikováno 0,2×, přihrávka 0,3× a branka nebyla vstřelena žádná. Více bylo situací 2 – 1, u této situace byla průměrná četnost 2,7,

individuální řešení bylo zvoleno 0,2× a přihrávka 1,2×. Průměr branek na utkání byl v této situaci 0,3.

Zhodnocení zapojení hráče č. 5 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji

(příloha č. 9):

Pro hráče č. 5 bylo hned první utkání jedno z nejlepších, co se týče držení kotouče, na holi ho měl 70 vteřin, přidal 9 přesných a 8 nepřesných přihrávek. Úspěšně se mu podařilo zpracovat kotouč 7× a neúspěšně 2×. Podařilo se mu vstřelit 1 branku, mimo branku mířil 4× a 10× zneškodnil jeho střelu brankář.

Ve 2. utkání měl kotouč na holi zase nekratší dobu a to pouze 55 vteřin, přesných přihrávek vymyslel 7 a přidal ještě 6 nepřesných. Zpracování kotouče bylo 4× úspěšné a 1× neúspěšné. Žádnou branku nedal, mimo tři tyče mířil 2× a 6 jeho střel chytil brankář.

V utkání č. 3 vedl kotouč celkem 61 vteřin, dal 9 přesných, ale také 10 nepřesných přihrávek, což bylo nejvíc ze všech 6 utkání. Kotouč zpracovával 6× úspěšně a pouze 1× ho nezpracoval. Střelecky byl hráč č. 5 poměrně úspěšný. Dal 3 branky, 3× mířil mimo branku a 8 střel brankář zneškodnil.

Během 4. utkání měl tento hráč kotouč na holi 58 vteřin, přihrál 8× přesně a 6× nepřesně. Při zpracování byl úspěšnější, 10× kotouč zpracoval a 2× byl neúspěšný. Vstřelil 2 branky, 5× se do branky netrefil a 6× proti jeho střele zasáhl brankář.

Stejně jako 1., tak i to 5. utkání bylo pro hráče velice úspěšné, co se týče vedení kotouče, to trvalo 71 vteřin, přidal dokonce 10 přesných, ale také 7 nepřesných přihrávek. Zpracování kotouče bylo 9× úspěšné a 2× neúspěšné. Vstřelil 1 branku, 3 střely šly mimo branku a 7 jich brankář chytil.

V 6. utkání vedl kotouč 59 vteřin, rozdal 7 přesných a 8 nepřesných přihrávek, kotouč zpracoval úspěšně 7× a neúspěšně pouze 1×. Přidal 2 branky, 2× mířil vedle branky a na brankáře šlo dalších 8 střel, které skryl ve své výstroji.

Průměr vedení kotouče byl za 6 utkání 62,3 vteřiny, k tomu 8,3× přihrával přesně svému spoluhráči a nepřesných přihrávek bylo průměrně 7,5. Podobně tomu bylo u zpracování kotouče, tam byl průměr zpracovaných přihrávek 7,2 a nezpracovaných přihrávek bylo 1,5. Stejná hodnota byla i u průměru vstřelených branek na utkání a to 1,5. Mimo branku letěly v průměru 3,1 střely a chycených střel brankářem bylo 7,5.

Zhodnocení zapojení hráče č. 5 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 10):

V prvním utkání byla v situaci 1 – 1 zaznamenána u hráče č. 5 nejvyšší četnost ze všech 6 utkání a bylo to celkem 21×, z toho se 6× s kotoučem uvolnil, 8× ho získal a 7× ztratil. Branku z této situace za 6 utkání nevstřelil. Situace 2 – 0 nebyla znovu zase tak často k vidění, v tomto utkání u tohoto hráče pouze 2× a 1× ji řešil individuálně. Naopak v situaci 2 – 1 se ocitl 5× a 4× přihrával spoluhráči. Žádnou branku nedal.

Ve 2. utkání řešil tento hráč situaci 1 – 1 16×, 6× se uvolnil s kotoučem, 2× kotouč vybojoval, ale 8× ho ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal pouze 1× a volil samostatnou akci. Situaci 2 – 1 řešil 3×, 1× individuálně a 1× přihrávkou. Branku žádnou nedal.

V utkání č. 3 se do souboje 1 na 1 dostal 15×, když se 5× uvolnil přes protihráče, 9× kotouč získal a pouze 1× ztratil. V situaci 2 – 0 byl celkem 2× a 1× z toho přihrával spoluhráči. V situaci 2 – 1 se ocitl 10×, nejvíc ze všech utkání a z toho 1× řešil tuto situaci individuálně, 3× přihrával spoluhráči a vstřelil 1 branku.

V utkání č. 4 řešil hráč nejméně situací 1 – 1 a to pouze 13, 4× se mu podařilo uvolnit s kotoučem, 5× ho získal a 4× ztratil. Naopak situaci 2 – 0 řešil z 6 – ti utkání nejvíc krát a to 7×, dal přitom 2 branky, 2× přihrával a 2× volil samostatnou akci. Situací 2 – 1 bylo 9, když 1× řešil hráč tuto situaci sám a 3× přihrával spoluhráči.

V utkání č. 5 se v souboji 1 – 1 vyskytl 20× a přitom se 7× uvolnil s kotoučem, 7× kotouč získal a 6× ho ztratil. Situaci 2 – 0 řešil 4×, 1× individuálně a 2× přihrávkou spoluhráči. V situaci 2 – 1 byl 6× a 4× z toho přihrával spoluhráči a také dal 1 branku.

V utkání č. 6 byl 15× v souboji 1 na 1 jako řešení volil 4× uvolnění s kotoučem, 5× kotouč získal a 6× ztratil. Situace 2 – 0 se mu během zápasu naskytla 3× a volil jak individuální akci, tak přihrávkou spoluhráči. V situaci 2 – 1 byl 5× a 2× přitom volil přihrávkou na spoluhráče. Branku nevstřelil žádnou.

Průměrná četnost soubojů 1 – 1 byla 17, 5,3× se hráč uvolnil s kotoučem, 6× ho získal a 5,3× také ztratil. Žádná branka v této situaci nepadla. Průměrná četnost situace 2 – 0 byla 3,2, přitom volil hráč 1× v průměru jak individuální akci, tak přihrávkou. Branek padlo 0,3 na utkání. Do situace 2 – 1 se tento hráč během utkání dostal v průměru 6,3×, samostatně to řešil 0,5× a přihrávkou 2,8×. Branek na zápas bylo v průměru 0,3.

Zhodnocení zapojení hráče č. 6 v herních činnostech jednotlivce při minihokeji

(příloha č. 11):

Podobně jako hráč č. 5, tak i hráč č. 6 zaznamenal nejdelší čas strávený na kotouči hned během prvního utkání, bylo to 68 vteřin, k tomu přidal 8 přesných, 3 nepřesné přihrávky a podařilo se mu vždy úspěšně zpracovat kotouč, konkrétně 8×. Vstřelil 4 branky, 1× mířil mimo branku a 4× jeho střelu pokryl brankář.

Doba vedení kotouče byla ve 2. utkání 51 vteřin, což byl zase čas nejnižší. Dal 6 přesných a 5 nepřesných přihrávek, kotouč zpracoval 5× úspěšně a 2× neúspěšně. Branku nedal žádnou, mimo branku vystřelil 3× a 3× jeho střelu chytil brankář.

Ve 3. utkání měl tento hráč kotouč na holi 61 vteřin, podařilo se mu 11× přihrát přesně a pouze 1× nepřesně, zpracování kotouče bylo 8× úspěšné a 3× neúspěšné, 1 střela skončila za brankářovými zády, 2 šly mimo branku a 5 jich chytil brankář.

Ve 4. utkání vedl hráč kotouč 65 vteřin, přihrál 9× přesně a 2× nepřesně, kotouč se mu podařilo 7× zpracovat a 2× ho nezpracoval. Dal 2 branky, 3× se netrefil do branky a 6 střel brankář zneškodnil.

Utkání č. 5 znamenalo pro hráče č. 6 celkem 59 vteřin s kotoučem na holi, 7 přesných a 3 nepřesné přihrávky, 9× úspěšně a 1× neúspěšně zpracovaný kotouč. Hráčovi se podařily vstřelit 2 branky, 2× se do branky netrefil a 5× zasáhl brankář.

V posledním 6. minihokeji měl kotouč na holi 63 vteřin, dal 6 přesných a 3 nepřesné přihrávky, zpracování kotouče bylo 8× úspěšné a 2× neúspěšné. Gól dal 1, 1× vystřelil mimo bránu a 4 střely chytil soupeřův brankář.

Průměrně tedy vedl hráč č. 6 kotouč 61,2 vteřiny, přesně přihrál 7,8×, nepřesně 2,8×. Kotouč zpracoval v průměru 7,5× úspěšně a 1,7× neúspěšně. Branek na utkání vstřelil 1,7, 2× mířil v průměru mimo branku a 4,5 hráčových střel pochytil brankář.

Zhodnocení zapojení hráče č. 6 v herních situacích při minihokeji (příloha č. 12):

V prvním utkání se hráč č. 6 dostal 18× do situace 1 – 1 a 8× se přitom uvolnil s kotoučem, 6× kotouč získal a 4× ho ztratil. Branku z této situace vstřelil pouze ve 4. utkání. Do situace 2 – 0 se dostal během prvního utkání 1× a do situace 2 – 1 celkem 7×, při této situaci se hráči podařilo vstřelit 2 branky.

Ve 2. utkání řešil situaci 1 – 1 jen 12×, 5× uvolněním přes protihráče, 3× kotouč získal a 4× ho ztratil. V situaci 2 – 0 se ocitl 2×, přičemž 1× řešil situaci individuálně. V situaci 2 – 1 byl 4× a vždy hráč volil 1× jak samostatnou akci, tak přihrávku. Branku nedal.

Utkání č. 3 bylo pro tohoto hráče nejbohatší z hlediska četnosti soubojů 1 na 1. Celkem se do nich dostal 24×, z toho se 11× uvolnil s kotoučem, 6 kotouč získal, ale 7× ho ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal 7× a 1× přitom volil přihrávku na spoluhráče. Branku z této situace nedal během 6 utkání žádnou. Situaci 2 – 1 řešil dokonce 9×, nejvíce ze všech 6 utkání. Individuální řešení zvolil 1× a přihrávku 3×, dal přitom 1 branku.

Čtvrté utkání znamenalo pro hráče č. 6 celkem 20 situací 1 – 1, z toho se 9× uvolnil s kotoučem, 5× kotouč získal a 6× ztratil. Do situace 2 – 1 se dostal 4× a volil 1× přihrávku i individuální způsob řešení. V situaci 2 – 1 byl 5×, 2× přihrával spoluhráči a dal také 1 branku.

V utkání č. 5 se ocitl 16× v souboji 1 – 1 a z toho se 7× uvolnil s kotoučem, 4× ho získal a 5× ztratil. V situaci 2 – 0 byl 3× a přitom 1× přihrával spoluhráči. Častěji se dostával do situací 2 – 1, těch bylo 5, když 2× volil individuální akci a 1× přihrávku, branku dal také 1.

V 6. utkání řešil tento hráč situaci 1 na 1 19×, uvolnění s kotoučem provedl 6×, kotouč získal 7× a 6× ho ztratil. Do situace 2 – 0 se dostal 5×, individuální řešení provedl 2× a 1× přihrával spoluhráči. Stejně jako v prvním utkání se tento hráč i v utkání č. 6 objevil celkem 7× v situaci 2 – 1 a z toho 1× řešil situaci samostatnou akcí a 3× přihrával.

V průměru byla četnost soubojů 1 – 1 na čísle 18, hráč se uvolnil 7,7×, 5,2× vybojoval kotouč, ale 5,3× ho ztratil. Průměr branek na utkání byl 0,2. Průměrná četnost situací 2 – 0 byla 3,7, 0,7× na utkání volil hráč individuální řešení a stejné to bylo i u přihrávky, branka nepadla žádná. Hráč se dostával do situace 2 – 1 v průměru 6,2× na utkání, individuálně ji řešil 0,8× a přihrávkou pak 1,7×. Průměr branek na utkání byl 0,8

Zhodnocení zapojení hráče č. 1 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 13):

U hráče č. 1 se doba vedení kotouče při celoplošném hokeji pohybovala od 79 vteřin (utkání č. 8) do 119 vteřin (utkání č. 2), průměrná hodnota této herní činnosti jednotlivce ze všech 10 utkání činila 95,3 vteřin, což je v porovnání s ostatními 5 vybranými hráči nejméně o 30 vteřin více, avšak v porovnání s minihokejem je to zase o půl minuty méně. Tento hráč se z hlediska vedení kotouče dostal ve čtyřech utkáních

přes 100 vteřin, což se žádnému ze zkoumaných hráčů při celoplošném hokeji nepodařilo. Konkrétně to byla utkání č. 2, 5, 9 a 10.

V přesnosti přihrávek se podobně jako u minihokeje objevily velké výkyvy. V 1., 6. a 8. utkání se hráči podařilo přihrát přesně pouze 4× nebo 5×, zato ve 2., 7. a 10. utkání to bylo 9×, ale i 10×. Průměr měl však tento hráč 6,9 přesných přihrávek na utkání. U nepřesných přihrávek byl průměr 4,2 přihrávky na zápas. Z tohoto průměru nepřesných přihrávek vybočilo pouze 4. utkání, kdy se hráči podařilo nepřesně přihrát 7×.

Zpracovávání kotouče šlo hráči č. 1 o poznání lépe, průměr úspěšně zpracovaných kotoučů měl 9,4 a u nezpracovaných kotoučů to byl 1,5 kotouče. Velice zdařených utkání z hlediska úspěšnosti zpracování kotouče měl tento hráč celkem 5. V prvním zpracoval všechny kotouče a to celkem 11×, ve druhém byl poměr 12:1 ve prospěch úspěšně zpracovaných kotoučů, ve 4. utkání zpracoval všech 10 přihrávek a to samé bylo v utkání č. 9 a nakonec v utkání č. 10 zpracoval 11 kotoučů a pouze 1 se mu zpracovat nepovedlo.

Úspěšnost střelby měl tento hráč 2,5 gólu na zápas. Nejvíce branek dal v utkání č. 2 a 4. V každém jich bylo 5, naopak žádnou branku nedal v utkání č. 8. Mimo branku vystřelil nejčastěji v utkání č. 8, právě když nedal žádný gól a naopak během utkání č. 1 a 7 se trefil mezi 3 pokaždé. Průměr střel mimo branku na utkání měl tento hráč 1,8 a nakonec průměr střel, které mu brankář pochytil, byl 3,4. Nejvíce hráčových střel pokryl brankář v utkání č. 6 a 7, bylo jich vždy 5.

Zhodnocení zapojení hráče č. 1 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 14):

U hráče č. 1 nebyl z hlediska herních situací zas až takový rozdíl u minihokeje a celoplošného hokeje. V četnosti herní situace 1 – 1 jasně nad ostatními hráči vyčníval. Tomu odpovídá i průměrná hodnota, kdy se během utkání dostal 33× do souboje 1 na 1. Z hlediska počtu řešení této situace bylo pro tohoto hráče nejlepší utkání č. 2 se 43 souboji a poté utkání č. 9 a 10, kdy se dostal do situace 1 – 1 40×, respektive 39×. Nejméně těchto situací musel řešit v 1. utkání, kde jich bylo pouze 25. Průměrně se na jedno utkání v této situaci uvolnil s kotoučem 18×. Tento způsob řešení se mu podařilo provést nejčastěji během 2. a 9. utkání, konkrétně 24×, respektive 21×. Nejvíce získaných kotoučů měl v utkání č. 4, 5, 9 a 10, bylo jich přesně 8, naopak nejslabší utkání z pohledu této činnosti byla utkání č. 1 a 2, kdy se hráči podařily vybojovat

pouze 2 kotouče. V průměru na utkání jich měl 5,6. Kotouč ztrácel tento hráč mnohem častěji a to v průměru 10× za zápas. Nejvíce ztrát měl v utkání č. 2, bylo jich dokonce 17 a naopak nejméně ztrát bylo 7 ve 4. utkání. Průměr branek na zápas ze situace 1 – 1 byl 0,5. Hráč buď dal 1 branku, nebo žádnou.

Průměrná četnost situace 2 – 0 byla oproti rovnovážné situaci 1 – 1 o poznání nižší. Hráč se do této situace dostal v průměru 2,6× za zápas. Nejvíce to bylo ve 2. utkání, kdy se v této situaci ocitl dokonce 7×, ale naopak během 3. utkání ani jednou. Individuální řešení volil v průměru 0,7×. Ve 4 utkáních k tomuto způsobu řešení ani nedošlo. Druhý způsob řešení je přihrávka na spoluhráče, ve 2. utkání přihrával svému spoluhráči dokonce 4× a průměr přihrávek byl 1,2 přihrávky na utkání. Branek z této situace moc nepadalo, průměr byl pouze 0,3 branky na zápas. Ve třech utkáních vstřelil hráč jednu branku a v ostatních žádnou.

Hráč č. 1 se do situace 2 – 1 dostal oproti situaci 2 – 0 mnohem častěji, v průměru to bylo 8,1×. Stejně jako u ostatních herních situací to bylo nejčastěji při 2. utkání, celkem 13×, nejmenší četnost pak byla v utkání č. 3 a 8, to řešil hráč tuto situaci celkem 5×. Individuální řešení volil průměrně 2,1 za zápas, ale v utkání č. 4 se k tomuto způsobu řešení nedostal ani jednou. Spoluhráči přihrál průměrně 2,9×, v utkání č. 1 to bylo ale pouze jednou a naopak nejvíce během utkání č. 4, 7 a 10, to byly zaznamenány vždy 4 přihrávky. Průměr branek na zápas byl 0,4, když se 1× trefil ve čtyřech utkáních.

Zhodnocení zapojení hráče č. 2 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 15):

Průměrný čas strávený vedením kotouče měl hráč č. 2 61,4 vteřiny, v porovnání s hráčem č. 1 je to o více než 30 vteřin méně. Nejkratší dobu měl kotouč na holi během 5. utkání a to 51 vteřin, naopak 70 vteřin z 9. utkání bylo pro tohoto hráče nejlepším utkáním. Přes 60 vteřin se dostal ve 4 utkáních.

Přesných přihrávek vymyslel tento hráč průměrně 6,5 a nepřesných bylo 4,9. Během 9. utkání, které jsem již zmiňoval ve spojitosti s nejdelsí dobou vedení kotouče, tak i přesných přihrávek bylo v tomto utkání nejvíce, konkrétně jich bylo 9, nejméně přesných přihrávek vytvořil hráč při 4. utkání a byly pouze 3. Nepřesných přihrávek dal tento hráč nejvíce hned během prvního utkání, bylo jich dokonce 8, což se mu v žádném jiném utkání naštěstí nepodařilo. Velice se tomuto hráči dařilo v 7. utkání, když rozdal 3 nepřesné přihrávky a 8 přesných.

Úspěšnost zpracování kotouče byla srovnatelná s přesností přihrávek. Průměr byl 6,4 zpracovaných kotoučů na zápas a nezpracované kotouče byly v průměru pouze 1,2. V 8. utkání se tomuto hráči podařily zpracovat úspěšně všechny kotouče. Nejvíce zpracovaných kotoučů měl hráč ve 3. utkání, bylo 9. Paradoxně ale měl druhý nejkratší čas vedení kotouče ze zkoumaných 10 utkání.

Branek na zápas měl průměrně 1,5, v 8. utkání se netrefil ani jednou a nejvíc branek dal ve 2. a 3. utkání, byly pokaždé 3. Mimo branku se trefil průměrně 2×. Během těch 10 utkání se pohyboval počet střel letících mimo tři tyče od 1 do 3. Střel na branku, které však brankář chytil, šlo o něco více než mimo branku. Průměr byl 2,6 a v 1. utkání se brankáři nepodařilo chytit žádnou hráčovu střelu, naopak během utkání č. 5, 9 a 10 skryl kotouč ve své výstroji celkem 4×.

Zhodnocení zapojení hráče č. 2 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 16):

Znovu můžeme u hráče č. 2 vidět velký rozdíl četností u jednotlivých herních situacích. Nejčastěji řešil situaci 1 na 1 a to průměrně 17×, s kotoučem se uvolnil průměrně 6×, získal ho 4,5× a ztratil 6,1×. Z této situace dal branku pouze ve 2 utkáních, a proto byl průměr branky na zápas pouze 0,2. Z hlediska četnosti situace 1 – 1 byl hráč nejčastěji v souboji v 7. utkání a to 21× a naopak nejméně se tato situace opakovala v utkání č. 3, když se jí hráč zabýval pouze 11×. Ve stejném utkání měl hráč také nejnižší počet uvolnění s kotoučem a to pouze 2×, nejčastěji se uvolnil 9×, v 8. utkání. Získávání kotouče nebylo zas tak časté a ve 2. utkání se to povedlo pouze 1×, naopak v 5. utkání dokonce 8×, což se hodně vzdalovalo průměru 4,5 získaných kotoučů na utkání. Častější byly tedy ztráty kotouče, 10 jich bylo ve 4. utkání, ale v následujícím utkání už jen 2. Jak už jsem uváděl, tak průměr ztracených kotoučů a uvolnění hráče s kotoučem se téměř rovnal.

V situaci 2 – 0 se hráč objevoval jen zřídka kdy, průměr byl 2,4 situace na zápas. Symbolicky v 5. utkání se hráč do této situace dostal 5×, jinak během 2., 3. a 4. utkání pouze 1×. Individuální řešení bylo provedeno v průměru 0,5× za zápas. Bylo zaznamenáno pouze ve 4 utkáních (3., 6., 9. a 10.), jinak v ostatních zápasech se hráč k tomuto způsobu řešení neuchyloval. Průměr přihrávek byl také velice nízký a téměř totožný s předchozím způsobem řešení, konkrétně tedy 0,6 přihrávek. V 5. utkání dal hráč po 2 přihrávkách a v ostatních 4 pouze po jedné přihrávce. Branku vstřelil ve 3. utkání a průměr se tedy dostal na číslo 0,1.

Oproti předchozí situaci se hráč do situace 2 – 1 dostával mnohem častěji a to 6,1× za utkání. Nejvíce se mu to podařilo během 2. utkání a to celkem 9×, nejméně naopak 3× v utkání č. 4. Individuální způsob řešení byl zvolen v průměru 0,9× za zápas, v 5 utkáních to nebylo ani jednou a v ostatních pouze 1× nebo 2×. Častěji tedy volil hráč přihrávku na spoluhráče, většinou to byly 2 nebo 3 přihrávky za zápas, ale v 5. a 9. utkání řešil tento hráč situaci 2 – 1 přihrávkou dokonce 4×. Průměr byl pak 2,7. Branka padla pouze v utkání č. 1.

Zhodnocení zapojení hráče č. 3 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 17):

Hráč č. 3 se během 10 utkání udržel na kotouči průměrně 66,6 vteřin. Největší rozdíl v této činnosti byl mezi 1. a 2. utkání, ten činil 20 vteřin. V 1. utkání měl totiž kotouč na holi 57 vteřin, zatímco ve 2. utkání to bylo 77 vteřin, pod hranici 60 vteřin se hráč dostal už pouze 1× a to v 9. utkání, když měl kotouč na holi 59 vteřin.

Průměr přesných přihrávek na utkání byl 8,9 a těch nepřesných 3,9. Nejméně přesných přihrávek se hráči podařilo dát hned v 1. utkání, bylo jich 6, naopak nejvíce jich bylo 11 ve 3. utkání. V utkání č. 4, 5 a 10 přidal ještě 10 přihrávek, jinak se jejich četnost pohybovala mezi čísly 7 – 9. Průměr nepřesných přihrávek byl 3,9, pouze 1 nepřesnou přihrávku se hráči podařilo dát v 8. utkání, ale naopak 6 jich vymyslel během 4. utkání.

Zpracování kotouče měl hráč po většinu utkání velice úspěšnou, zpracovaných kotoučů měl hráč v průměru na svém kontě 8,1 a nezpracovaných pouze 1,8. Ve 4. utkání dokonce zpracoval všech 9 přihrávek. Počty nezpracovaných kotoučů se pohybovaly mezi čísly 1 – 3. Tento hráč se dostal také 3× na 10 úspěšně zpracovaných kotoučů během 1 utkání a 1× jich bylo dokonce 11.

Průměrná hodnota úspěšnosti střelby se zastavila na 1,4 brankách na utkání. V 7. utkání dokázal tento hráč vstřelit 3 góly, ale ve 3. a 9. utkání nepřidal žádný. Jinak dával 1 – 2 branky na utkání. Mimo branku mířil průměrně 3×, nejvíce to bylo během 5. utkání, když se 5× netrefil, ale naopak v 10. utkání mířil mimo branku pouze 1×. Průměr střel, které brankář pochytil, byl 2,8. V utkání č. 3 a 9 chytil brankář pouze 1 hráčovu střelu, ale v 10. utkání jich bylo zase 5.

Zhodnocení zapojení hráče č. 3 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 18):

V četnosti zapojení hráče č. 3 do vybraných herních situací znovu vyhrály souboje 1 na 1. Nejvíce jich hráč řešil v posledním 10. utkání, to jich bylo 20 a naopak v tom prvním jich bylo zase nejméně a to 10. Průměrná četnost těchto situací na zápas byla tedy 15. Do ostatních herních situací se hráč dostával podstatně méně. Uvolnění hráče s kotoučem bylo provedeno v průměru 6,6×, nejvíce toho hráč využil v 7. utkání, když se s kotoučem uvolnil dokonce 10×, ale například ve 3. utkání to bylo jen 2×. V tomto utkání ale na druhou stranu získal nejvíce kotoučů, bylo jich 14. Avšak ve 2. utkání vybojoval hráč v souboji 1 na 1 pouze 1 kotouč. Průměrně to byly 5,2 kotouče. Ztracené kotouče byly v průměru na utkání 3,3, z tabulky je vidět, že zde nebyly žádné velké výkyvy v počtu ztracených kotoučů, jejich počet se pohyboval mezi 2 – 5 kotouči. Branky padly ze situace 1 – 1 pouze 2 a to ve 4. a 10. utkání.

Situaci 2 – 0 řešil hráč č. 3 průměrně 3,6× na zápas a přitom pouze 0,4× volil samostatnou akci a to ve 2., 4., 7. a 10. utkání. Průměr druhého způsobu řešení této situace byla 1,1 přihrávka na zápas. Kromě 9. a 10. zápasu přihrával vždy hráč v této situaci svému spoluhráči alespoň 1×. Branka padla ve 4 utkáních a průměr tedy byl 0,4 branky na zápas.

Zapojení hráče během utkání v situaci 2 – 1 bylo téměř dvojnásobné v porovnání se situací 2 – 0. Průměrně se do ní dostával 6,4× za zápas, v 5. utkání to bylo dokonce 10×, což bylo z 10 sledovaných utkání absolutně nejvíc. Opakem bylo utkání č. 9, kdy se do situace 2 – 1 dostal tento hráč jen 4×. Individuální řešení nebylo znovu příliš časté, bylo realizováno průměrně pouze 0,8× za zápas, v utkání č. 4, 8 a 9 dokonce ani jednou. Přihrávat na spoluhráče se pokoušel hráč č. 3 v této situaci v každém utkání, nejčastěji to bylo v 5. utkání a to celkem 5×. Průměrně se hráč přiklonil k tomuto způsobu řešení 2,6× za zápas. Branku dal ale pouze v utkání č. 6, a tak byl průměr 0,1 branka na zápas.

Zhodnocení zapojení hráče č. 4 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 19):

Průměrný čas hráče č. 4, který strávil vedením kotouče, byl 44,3 vteřiny. První utkání bylo z tohoto pohledu úplně nejslabší, kotouč měl na holi pouze 36 vteřin, pod 40 vteřin se dostal ještě v 7. utkání, když na kotouči strávil 39 vteřin. Naopak nejdéle vedl kotouč 57 vteřin ve 4. utkání, k 50 vteřinám se dostal také v utkání č. 8.

Přesných přihrávek bylo na utkání průměrně 7,6 a těch nepřesných 2,3. V 9. utkání dokázal hráč přihrát přesně 10×, což se mu v žádném jiném utkání nepodařilo, nejslabší bylo 6. utkání s 5 přesnými přihrávkami. Počet nepřesných přihrávek se pohyboval od 1 do 3, ale v 6. utkání se hráči č. 4 podařilo přihrát nepřesně dokonce 4×.

U zpracování kotouče byla průměrná úspěšnost 6,1 kotoučů za zápas a nezpracovaných kotoučů bylo průměrně 2,7. Stejně tak jako u nepřesných přihrávek, tak i u nezpracovaných kotoučů bylo nejslabší 6. utkání, kdy se hráči nepodařilo zpracovat 5 přihrávek, ale v následujícím 7. utkání to hráč napravil a nezpracoval pouze 1 kotouč. Z hlediska počtu úspěšně zpracovaných kotoučů se hráč nedostal na číslo 10 jako u přesných přihrávek, ale ve 4. utkání zpracoval 9 kotoučů. Nejslabší utkání bylo 1., 3. a 6., když se úspěšnost zastavila už na čísle 4.

Tento hráč moc branek nedával, jeho úspěšnost byla 0,6 gólu na utkání. V 1., 4., 6. a 7. nedal žádný gól a v ostatních dostal kotouč za brankovou čáru vždy 1×. Častěji střílel mimo branku, kde byl jeho průměr 1,2 střely za zápas, ale v některých utkáních branku netrefil ani jednou (utkání č. 1, 2 a 3). V 10. utkání vystřelil vedle branky 3×, nejvíc ze všech utkání. Střel na bránu, které brankář pochytil, bylo o něco více, průměrně 1,9 střel na utkání. V každém utkání nějakou jeho střelu brankář skryl ve své výstroji, jejich počet se pohyboval od 1 do 3 střel.

Zhodnocení zapojení hráče č. 4 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 20):

U zbývajících 3 hráčů nebyla četnost herních situací zas až tak vysoká, jako u prvních třech. Vždy ale nejčastěji řešili situaci 1 – 1. Hráč č. 4 ji řešil průměrně 10×, s kotoučem se uvolnil 5,6×, získal 2,4 kotouče a ztratil jich průměrně 2,2. Branku nevstřelil žádnou. Do osobního souboje se vůbec nejčastěji dostal během 4. utkání, to jich měl hráč na svém kontě 15, naopak úplně nejméně těchto rovnovážných situací zažil ve 2. a 7. utkání, bylo jich 7. Tuto situaci řešil nejčastěji uvolněním s kotoučem, většinou to bylo 5×, 6× nebo 7× za utkání, ale ve 2. a 7. zápase to bylo 3×, respektive 4×. Získat kotouč v osobním souboji se tomuto hráči podařilo v každém utkání, ale v 5. a 9. zápase to byl pouze 1 kotouč. Nejvíce kotoučů se povedlo hráči získat v průběhu 3. utkání a to 5. Velice podobná čísla byla zaznamenána i u ztracených kotoučů, zde se hráči podařilo ztratit maximálně 4 při 4. utkání, jinak se počty ztracených kotoučů pohybovaly od 1 do 3.

V situaci 2 – 0 se tento hráč během utkání ocitl průměrně 2,7×. Ve 2. a 5. zápase to bylo pouze 1×, naopak 3. a 10. zápas byl z tohoto pohledu nejsilnější, když se hráč č. 4 dostal 5× do situace 2 – 0. Individuální způsob řešení nebo přihrávku spoluhráči volil v průměru téměř stejně. U samostatné akce byl průměr 0,4 a u přihrávky 0,6. Z 10 utkání se hráč přiklonil tedy 4× k individuální akci a 5× přihrával, s tím že během 10. utkání zvolil přihrávku 2×. Branku dal pouze 1 v průběhu 5. utkání.

Četnost situace 2 – 1 byla ještě o něco nižší než u situace 2 – 0. Během utkání se dostal hráč č. 4 jen 2,3× do této situace. Stejně jako v případě situace 2 – 0, tak i tuto situaci musel řešit ve všech 10 utkání a nejvíce jich bylo znovu během 3. a 10. zápasu, byly konkrétně 4. Individuální způsob řešení byl zaznamenán 2× a to při utkání č. 6 a 8. Průměr se tedy dostal na číslo 0,2. Přihrávka na spoluhráče byla k vidění častěji během 10 utkání, když její průměr byl 0,7 přihrávky na utkání. Buď nebyla tedy do tabulky zapsána žádná přihrávka, nebo 1, výjimkou bylo 10. utkání, při kterém hráč č. 4 přihrával v situaci 2 – 1 celkem 2×. Branku vstřelil znovu pouze 1 při 8. utkání.

Zhodnocení zapojení hráče č. 5 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 21):

Hráč č. 5 se během 10 utkání nedostal při vedení kotouče nad 50 vteřin, přiblížil se k tomu v 10. utkání, kdy měl kotouč na holi 49 vteřin a to byl jeho nejlepší výkon z hlediska doby strávené vedením kotouče. Ve 3 utkáních nedokázal mít kotouč na holi ani 40 vteřin, bylo to ve 2., 5. a 7. utkání, konkrétně 32, 38 a 36 vteřin. Průměrně vedl kotouč 41,7 vteřin.

Rozdíl mezi průměry přesných a nepřesných přihrávek nebyl už také tak markantní. Byly to pouze 2 přihrávky, těch přesných bylo v průměru 5,5 a nepřesných 3,4. Ve 2. utkání dokonce rozdál hráč č. 5 více nepřesných přihrávek a to 4 a přesné pouze 3. Nejvíce přesných přihrávek se mu podařilo dát v 8. utkání a bylo jich symbolicky 8, naopak nejméně byly 3 ve 2. utkání. V každém utkání vymyslel hráč nejméně 2 nepřesné přihrávky, to bylo v utkání č. 7 a 8, tato utkání byla z pohledu nepřesných přihrávek nejpovedenější, v ostatních utkání už bylo vždy nepřesných přihrávek více. V utkání č. 4 se počty přesných a nepřesných přihrávek vyrovnaly, bylo jich 5 a 5. Průměrný počet nepřesných přihrávek byl 3,4 na utkání.

Úspěšně zpracované kotouče byly průměrně 4,3, v prvním utkání zpracoval hráč pouze 2 kotouče, ale nezpracovaný kotouč nebyl ani jeden, stejně tak jako ve 2. utkání.

Nejvíce se tomuto hráči povedlo 5. utkání, když zpracoval kotoučů 7. Nezpracované kotouče byly průměrně 1,4. Ve třech utkáních se mu povedlo zpracovat všechny kotouče, největší počet nezpracovaných kotoučů si připsal ve 4. a 5. utkání, byly vždy 3. Za brankovou čáru dopravil kotouč 6× z 10 utkání a průměr se pak přirozeně dostal na číslo 0,6, mimo branku vystřelil průměrně 1,6×. V 9. utkání se mezi tři tyče trefil při každé střele, ale v posledním 10. utkání mířil vedle celkem 4×.

Zhodnocení zapojení hráče č. 5 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 22):

Tabulka č. 26 prezentuje získaná data hráče č. 5, která byla nasbírána během 10 utkání celoplošného hokeje. Nejvíce se během všech utkání dostával hráč do rovnovážné situace 1 – 1, kterou hráč průměrně řešil 9,8× za utkání, nejčastěji to bylo 14× ve 3. utkání a celkem 5× se dostal nad vypočítaný průměr. Bylo to v již zmiňovaném 3. utkání a poté ještě ve 4., 7., 8. a 10. V těchto utkáních prováděl hráč souboj 1 na 1 13×, 11×, 10× a znovu 13×. Průměrně se s kotoučem uvolnil 3,5× a stejné to bylo i u získaných kotoučů, kterých bylo v průměru také 3,5 na utkání. V 5. utkání se ale s kotoučem neuvolnil ani jednou, avšak 4× se dostal v této činnosti nad zmiňovaný průměr. V utkání č. 3, 4, 7 a 10 se uvolnil vždy 5×. Získaných kotoučů měl na svém kontě během jednoho utkání nejvíc 7 a bylo to utkání č. 3. Opakem však bylo 1. a 9. utkání, když kotouč získal jen 1×. Ztracených kotoučů bylo v průměru 2,8 na zápas. Hráč neměl ani jeden zápas, kdy by kotouč v souboji neztratil. V prvních 2 utkáních to bylo sice pouze 1×, ale v posledním 10. se mu podařilo o kotouč přijít 5×. Branku vstřelil z této situace jen 1 a bylo to v 7. utkání. Průměr tedy měl 0,1 branek na zápas.

Situaci 2 – 0 řešil tento hráč pouze v 8 utkáních, v 1. a 9. utkání se do této situace nedostal ani jednou. Průměrně tuto situaci řešil 1,4× za zápas, v utkání č. 7 se v ní ocitl ale 3×, jinak v ostatních utkáních to bylo 1× nebo 2×. Branka nepadla žádná a průměry individuálního způsobu řešení a přihrávek spoluhráči byly téměř stejné. Samostatná akce byla zvolena 0,4× za zápas a přihrávka 0,5×. Hráč tedy zakončoval tuto nerovnovážnou situaci sám ve 4 utkáních a to při 3., 6., 8. a 10. zápase. Přihrávka byla zvolena 5× a to ve 2., 3., 4., 5. a 7. utkání.

V porovnání s předchozí situací se častěji dostával do situace 2 – 1. Bylo to 2,7× za zápas. K této situaci se dostal v každém utkání, což u té předchozí nebylo. Nejčastěji ji řešil 4× při 3., 7. a 10. utkání, ale pouze jednou v předposledním 9. utkání. To se

nedostal do situace 2 – 0 ani jednou. Individuálně řešil tuto početní převahu v 6 utkáních a průměr byl tedy 0,6 samostatných akcí za zápas. To u přihrávky na spoluhráče byl průměr 1 přihrávka na utkání. V 5. a 9. utkání nezvolil toto řešení ani jednou. Jinak ve druhém a třetím utkání přihrával v situaci 2 – 1 na svého spoluhráče 2×, v ostatních pak pouze 1×. Branku nedal žádnou.

Zhodnocení zapojení hráče č. 6 v herních činnostech jednotlivce při celoplošném hokeji (příloha č. 23):

Průměrná doba vedení kotouče hráče č. 6 byla 39,4 vteřiny na utkání. Jako jediný se tedy nedostal nad hranici 40 vteřin. Během 10 sledovaných utkání v celoplošném hokeji měl kotouč na holi přes 40 vteřin na utkání celkem 6×, z toho tedy 2× přesně 40 vteřin a to v utkání č. 2 a 8. Nejdelší dobu na kotouči strávil tento hráč ve 3. utkání, bylo to 48 vteřin, naopak nejkratší doba představovala pouze 31 vteřin v průběhu 9. utkání.

Mezi přesnými a nepřesnými přihrávkami byl v průměru rozdíl pouze jedné přihrávky ve prospěch těch přesných. Ve 3 zápasech se stalo, že hráč rozdal více nepřesných přihrávek než přesných. Ve 2. utkání to bylo 5 přesných a 8 nepřesných, v 5. utkání pak 1 přesná a 3 nepřesné a v 9. utkání pak zase 3 přesné a 4 nepřesné. Šesté utkání přineslo jejich vyrovnaný poměr 3 přesné a 3 nepřesné. Ve 4. a 10. utkání vymyslel tento hráč nejvíce přesných přihrávek, bylo jich 7 a naopak pouze 1 byla v 5. utkání. U nepřesných přihrávek vyhrálo 2. utkání, to hráč nepřihrál dokonce 8×, ale naopak ve 4. utkání dal pouze 1 nepřesnou přihrávku. Průměrně se mu podařilo přesně přihrát 4,8× za utkání a 3,7× nepřesně.

Průměrná úspěšnost zpracování kotouče byla nižší než přesnost přihrávek. Hráč zpracoval průměrně 3,9 kotoučů a nezpracoval jich 1,6. Nejúspěšnější byl ve 3. a 7. utkání, když zpracoval celkem 6 kotoučů, nejméně byly 2 v 1., 2. a 9. utkání. Ve 2. a 8. utkání nejvíce kotoučů nezpracoval a to 3, naopak ve 3. a 10. zápase zpracoval všechny přihrávky.

Branku se mu podařilo vstřelit ve 4 utkáních, průměrná úspěšnost byla tedy 0,4 branky na utkání. Do branky se netrefil průměrně 1,2×, nejčastěji 3× ve 3. utkání. V 1. a 8. utkání si nepřipsal žádnou střelu, která by šla vedle branky. Průměr pochytaných střel byl 1,4 na zápas, v utkání č. 4 a 9 nechytil brankář žádnou hráčovu střelu, která šla na branku. Nejúspěšnější byl v 10. utkání, když zneškodnil 3 hráčovi střely.

Zhodnocení zapojení hráče č. 6 v herních situacích při celoplošném hokeji (příloha č. 24):

Nejčastější situace, které musel hráč č. 6 řešit, byly dle průměrných četností rovnovážné situace 1 – 1, do kterých se průměrně dostával 10× za zápas, poté to byly situace 2 – 1, kde byl průměr 3,8 a nakonec situace 2 – 0 s průměrem 1,3 situace na zápas. V 5 zápasech musel tento hráč řešit situaci 1 – 1 více než 10×, ve 2. utkání to bylo 12×, ve 3. už 13× a ve 4. zápase dokonce 14×, což bylo nejčastěji ze všech sledovaných utkání. Nakonec ještě v 7. a 10. utkání to bylo celkem 11×. Během soubojů 1 – 1 se tento hráč uvolnil s kotoučem průměrně 4× za utkání, v 9. utkání se mu to podařilo však jenom 1×, ale to se také dostal do situace 1 – 1 pouze 6×, nejméně z 10 utkání. Nejčastěji provedl uvolnění s kotoučem 7× během 7. utkání. Kromě již zmiňovaného 7. utkání se hráči podařilo ze soubojů 1 na 1 vždy získat alespoň 1 kotouč v průběhu utkání, nejvíc jich bylo hned ve 2. utkání, kde hráč vybojoval 3 kotouče. Ztrát kotouče bylo poměrně hodně, v průměru 4,8 kotoučů na zápas, nejvíce jich ztratil při 4. utkání, to jich bylo dokonce 8. Pod vypočítaný průměr se vešel pouze 2×, když ztratil jen 3 kotouče v utkání č. 6 a 9. Branku vstřelil v posledním utkání a průměr byl tedy 0,1 branka na utkání.

V situaci 2 – 0 se dostal tento hráč pouze k průměru 1,3 situace za zápas. Ve 3., 6. a 10. utkání neřešil tuto situaci ani jednou, zato ale v utkání č. 2 to bylo 4×. V ostatních utkáních se v této situaci ocitl 1× nebo 2×. Jako způsob řešení volil individuální akci i přihrávku na spoluhráče v průměru úplně stejně. Rozdíl byl jen v tom, že samostatně tuto situaci zakončoval ve 3 utkání a vždy pouze 1×, průměr byl tedy 0,3. Kdežto přihrávku na spoluhráče hráč zvolil jen ve 2 utkáních a to v prvním 1× a v zápase č. 2 to bylo 2×. Průměr byl znovu 0,3. Branka padla jen v utkání č. 4.

Do situace 2 – 1 se dostával hráč č. 6 průměrně 3,8× za zápas. V prvním utkání to bylo ale pouze 1×, naopak ve 2. utkání už to bylo 7×. Hned první 2 utkání nám tedy ukázala nejnižší a nejvyšší četnost této situace. Individuálně řešil tuto situace průměrně 0,5× za zápas, v 5 utkáních z 10 si tedy tuto možnost zvolil hráč vždy 1× v průběhu utkání. Bylo to ve 3., 4., 7., 8. a 10. zápase. Častěji se uchyloval k přihrávce na spoluhráče, průměrně to bylo 1,2× za zápas. V 6. a 9. utkání nepřihrával ani jednou, v ostatních utkáních volil přihrávkou 1× nebo 2×. Gól si ale nepřipsal žádný.

Tabulka 2: Průměrná četnost herních činností všech hráčů

H. č.	VK		PŘIH				ZPRAC				STŘE					
			P		N		Ú		N		Ú		MB		NB	
	M	H	M	H	M	H	M	H	M	H	M	H	M	H	M	H
č. 1	133	95,3	15,2	6,9	7,5	4,2	10,2	9,4	1,3	1,5	3	2,5	3,5	1,8	5	3,4
č. 2	100	61,4	6,6	6,5	9	4,9	10,2	6,4	2	1,2	2,8	1,5	4,8	2	9,5	2,6
č. 3	99	66,6	11,3	8,9	7,3	3,9	12,2	8,1	1,2	1,8	2,7	1,4	2,8	3	6,3	2,8
č. 4	59,5	44,3	6,8	7,6	5	2,3	4	6,1	1,7	2,7	1	0,6	1,3	1,2	4,3	1,9
č. 5	62,3	41,7	8,3	5,5	7,5	3,4	7,2	4,3	1,5	1,4	1,5	0,6	3,1	1,6	7,5	1,9
č. 6	61,2	39,4	7,8	4,8	2,8	3,7	7,5	3,9	1,7	1,6	1,7	0,4	2	1,2	4,5	1,4
P	85,8	58,1	9,3	6,7	6,5	3,7	8,6	6,4	1,6	1,7	2,1	1,2	2,9	1,8	6,2	2,3
RP	27,7		2,6		2,8		2,2		-0,1		0,9		1,1		3,9	

Legenda: První sloupec označuje jednotlivé hráče od 1 do 6. V ostatních sloupcích je průměrná četnost jednotlivých herních činností všech hráčů vždy rozdělena na M – minihokej a H – celoplošný hokej. VK – vedení kotouče, PŘIH – přihrávka rozdělena na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC – zpracování kotouče rozdělená na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. V posledním sloupci je střelba (STŘE) rozdělena na Ú – úspěšná (vstřelení branky), MB – mimo branku a NB – na branku (chycená brankářem). P je celková průměrná četnost herních činností a RP je rozdíl průměrů v minihokeji a celoplošném hokeji.

Tabulka č. 2 prezentuje porovnání průměrných četností jednotlivých herních činností jak v minihokeji, tak celoplošném hokeji. V tabulce je zahrnuto všech 6 sledovaných hráčů, kde veškeré průměrné hodnoty u minihokeje vycházejí z 6 zkoumaných utkání a u celoplošného hokeje z 10 sledovaných zápasů. Tabulka nám také velice zřetelně prezentuje rozdíl mezi prvními 3 nadprůměrnými hráči a zbývajících třemi průměrnými hráči.

U nadprůměrných hráčů strávil nejdelší dobu na kotouči hráč č. 1 a to 133 vteřin u minihokeje a 95,3 vteřiny při celoplošném hokeji. V porovnání s průměrnými hráči měl nejdelší dobu kotouč na holi při minihokeji hráč č. 5 se 62,3 vteřinami a u celoplošného hokeje to byl hráč č. 4 se 44,3 vteřinami. V minihokeji máme tedy rozdíl přes 70 vteřin a u celoplošného hokeje je to přes 50 vteřin. Všech 6 hráčů dohromady mělo v minihokeji průměr vedení kotouče 85,8 vteřin a při celoplošném hokeji to bylo 58,1 vteřina. Celkový rozdíl průměrů nám ukazuje, že během minihokeje vedli hráči kotouč o 27,7 vteřin déle než při celoplošném hokeji.

U přihrávek jsem rozlišoval přesnost a nepřesnost. Průměr přesných přihrávek v minihokeji měli hráči 9,3 přihrávky na utkání a v celoplošném hokeji to bylo 6,7. Rozdíl průměrů je tedy znovu ve prospěch minihokeje, u toho měli hráči o 2,6 přihrávek na zápas více. I jednotliví hráči, kromě hráče č. 4, měli průměrné hodnoty přihrávek vyšší při minihokeji než u celoplošného hokeje. U hráče č. 4 to bylo obráceně. S minihokejem byl spojen průměr 6,8 přihrávek na zápas, kdežto při celoplošném

hokeji měl průměr 7,6 přihrávek. U nepřesných přihrávek na tom byl lépe celoplošný hokej. U minihokeje byl průměr 6,5 přihrávek a u celoplošného hokeje 3,7 přihrávek. Hráči tedy vyslali při celoplošném hokeji o 2,8 nepřesných přihrávek v průměru méně.

Úspěšnost zpracování kotouče byla u minihokeje poměrně vysoká až na hráče č. 4, který zpracoval kotouč v průměru pouze 4× za zápas, průměr byl pak 8,6 zpracovaných přihrávek na utkání. U celoplošného hokeje je vidět velký rozdíl mezi hráčem č. 1, který zpracoval 9,4 kotouče a na druhé straně hráč č. 6 pouze 3,9 kotoučů., průměr byl 6,4 kotouče na zápas a rozdíl průměrů tedy 2,2 kotouče ve prospěch minihokeje. Nezpracovaných kotoučů bylo u minihokeje průměrně 1,6 na utkání a při celoplošném hokeji pak 1,7. Rozdílem byla tedy pouze 1 desetina ve prospěch minihokeje, což je téměř zanedbatelné. U všech hráčů, kromě hráče č. 4, nepřekročily průměry nezpracovaných kotoučů v minihokeji ani celoplošném hokeji číslo 2.

Úspěšnost střelby vyzněla lépe pro minihokej. V tom dali hráči v průměru o 0,9 branek na zápas více. Průměrný počet vstřelených branek u minihokeje byl 2,1. Nejvíce branek zaznamenal hráč č. 1, byly v průměru 3, naopak nejméně jich měl 4. hráč s 1 brankou na utkání. U celoplošného hokeje se dostali hráči k průměru 1,2 branky na utkání. Hráč č. 1 dal průměrně 2,5 branky a naopak poslední 6. hráč jen 0,4 branky. Mimo branku mířili hráči také častěji při minihokeji a to o 1,1 střelu na zápas. Na střely, které skryl brankář ve své výstroji, byla vyšší četnost také u minihokeje a to o 3,9 střel na utkání.

Tabulka 3: Průměrná četnost herních situací všech hráčů

H. č.	MINIHOKEJ												
	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	38	21	9,3	8	0	4,7	1,2	2,7	0,3	7,7	1,7	3,5	1
č. 2	38	16	11	11	0,3	3	2,3	0,3	0,3	6,5	1,7	2,8	0,7
č. 3	27	9,7	10	7,3	0,2	4,7	0,5	2,3	0,3	6,5	0,5	3,2	0,5
č. 4	16	5,3	6,5	4,3	0	1,3	0,2	0,3	0	2,7	0,2	1,2	0,3
č. 5	17	5,3	6	5,3	0	3,2	1	1	0,3	6,3	0,5	2,8	0,3
č. 6	18	7,7	5,2	5,3	0,2	3,7	0,7	0,7	0	6,2	0,8	1,7	0,8
PM	25,7	10,8	8	6,9	0,1	3,4	1,0	1,2	0,2	6,0	0,9	2,5	0,6
H. č.	CELOPLOŠNÝ HOKEJ												
č.1	33	18	5,6	10	0,5	2,6	0,7	1,2	0,3	8,1	2,1	2,9	0,4
č.2	17	6	4,5	6,1	0,2	2,4	0,5	0,6	0,1	6,1	0,9	2,7	0,1
č.3	15	6,6	5,2	3,3	0,2	3,6	0,4	1,1	0,4	6,4	0,8	2,6	0,1
č.4	10	5,6	2,4	2,2	0	2,7	0,4	0,6	0,1	2,3	0,2	0,7	0,1
č.5	9,8	3,5	3,5	2,8	0,1	1,4	0,4	0,5	0	2,7	0,6	1	0
č.6	10	4	1,5	4,8	0,1	1,3	0,3	0,3	0,1	3,8	0,5	1,2	0
PH	15,8	7,3	3,8	4,9	0,2	2,3	0,5	0,7	0,2	4,9	0,9	1,9	0,1
RP	9,9	3,5	4,2	2,0	-0,1	1,1	0,5	0,5	0,0	1,1	0,0	0,6	0,5

Legenda: Tabulka je rozdělena na minihokej a celoplošný hokej. H. č. označuje hráče číslo 1 – 6. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. Jak u minihokeje, tak u celoplošného hokeje je celková průměrná četnost – PM (minihokej) a PH (celoplošný hokej). RP je rozdíl průměrů v minihokeji a celoplošném hokeji.

První polovina tabulky č. 3 je věnována herním situacím, které řešilo 6 vybraných hráčů při minihokeji a ve druhé části tabulka prezentuje výsledky nasbíraných dat při celoplošném hokeji. Průměrná četnost soubojů 1 – 1 byla u minihokeje 25,7 situací na utkání, s tím že rozdíl mezi nejlepšími hráči (1. a 2. hráč - řešili situaci 38×) a hráčem č. 4, který se do této situace dostal 16×, byl 22 situací 1 na 1. U celoplošného hokeje byla průměrná četnost této situace 15,8 a rozdíl nejlepšího hráče a toho, který se do situace 1 – 1 zapojil nejméně, činil dokonce 23 situací. Rozdíl průměrů minihokeje a celoplošného hokeje byl tedy 9,9 situací na zápas ve prospěch minihokeje, což je prezentováno v posledním řádku tabulky.

Průměrná hodnota uvolnění hráče s kotoučem byla u minihokeje 10,8×, u celoplošného hokeje 7,3×. V minihokeji se tedy hráčům dařilo uvolňovat v souboji 1 – 1 častěji, rozdíl průměrů byl 3,5 uvolnění s kotoučem na zápas. Nejčastěji to vycházelo hráči č. 1 a to 21× v minihokeji a 18× při celoplošném hokeji. Nejhůře na tom byl 4. a 5. hráč,

který se při minihokeji uvolnil 5,3× a u celoplošného hokeje se jednalo jen o hráče č. 5 se 3,5 uvolněními na utkání. Průměr ztracených kotoučů na utkání byl v minihokeji 8 a u celoplošného hokeje jen 3,8. Z toho vyplývá, že hráči během minihokeje ztráceli o 4,2 kotouče více než při celoplošném hokeji. Je to dáno tím, že se také dostávali častěji do situace 1 – 1 a častěji se snažili uvolnit přes protihráče. Získaných kotoučů bylo u minihokeje průměrně 6,9 a u celoplošného hokeje jich bylo 4,9. Z rozdílu průměrů vyplývá, že se hráčům v minihokeji dařilo získat více kotoučů. Ten rozdíl činily 2 kotouče. Úspěšnost situací 1 – 1 z pohledu vstřelení branky byla u minihokeje a celoplošného hokeje téměř stejná. O 1 desetinu dali hráči při celoplošném hokeji v průměru více branek.

Do situace 2 – 0 se dostávali hráči také častěji během minihokeje. Při celoplošném hokeji řešili hráči tuto situaci v průměru 2,3× za zápas a v minihokeji to bylo o 1,1 situaci více, tedy 3,4×. Jediný hráč se při minihokeji ocitl v této situaci méně než 3× a to hráč č. 4 s průměrem 1,3 situace na zápas. Naopak u celoplošného hokeje se nad 3 situace dostal pouze hráč č. 3, když ji řešil v průměru 3,6× za utkání. Individuální způsob řešení hráči praktikovali v minihokeji 1× za zápas a u celoplošného hokeje to bylo 0,5×. Rozdíl průměrů byl tedy 0,5 samostatných akcí ve prospěch minihokeje. Stejným rozdílem skončilo i porovnání přihrávek na spoluhráče, u minihokeje to byli průměrně 1,2 přihrávky na zápas a u celoplošného hokeje pak 0,7 přihrávek. Rozdíl průměrů u vstřelení branek byl 0. Při minihokeji nedali v situaci 2 – 0 žádnou branku 2 hráči (hráč č. 4 a 6). V celoplošném hokeji pouze hráč č. 5.

U situace 2 – 1 byl rozdíl průměrů četností 1,1 situace. Hráči se do ní dostávali častěji při minihokeji a to 6× za utkání, jen hráč č. 4 řešil tuto situaci v průměru pouze 2,7×. U ostatních se pohybovala čísla kolem průměru, výjimkou byl 1. hráč se 7,7 situacemi na zápas. V celoplošném hokeji řešil tyto situace nejčastěji zase hráč č. 1, konkrétně 8,1× za utkání a nejméně jich měl 4. hráč se 2,3 situacemi za zápas. U individuálního způsobu řešení této akce nebyl v minihokeji a celoplošném hokeji žádný rozdíl. Nejčastěji se uchýloval k samostatné akci při celoplošném hokeji 1. hráč, konkrétně 2,1× za zápas a u minihokeje se k němu přidal ještě hráč č. 2, oba volili tento způsob řešení v průměru 1,7×. U přihrávek na spoluhráče byl rozdíl průměrů 0,7 přihrávek ve prospěch minihokeje. V minihokeji si v této situaci tedy hráči přihrávali častěji, průměr byl 2,5 přihrávek za utkání a u celoplošného hokeje 1,9 přihrávek. Při minihokeji přihrával nejčastěji 1. hráč a to 3,5 přihrávek na zápas, přes průměr 3 přihrávek se dostal

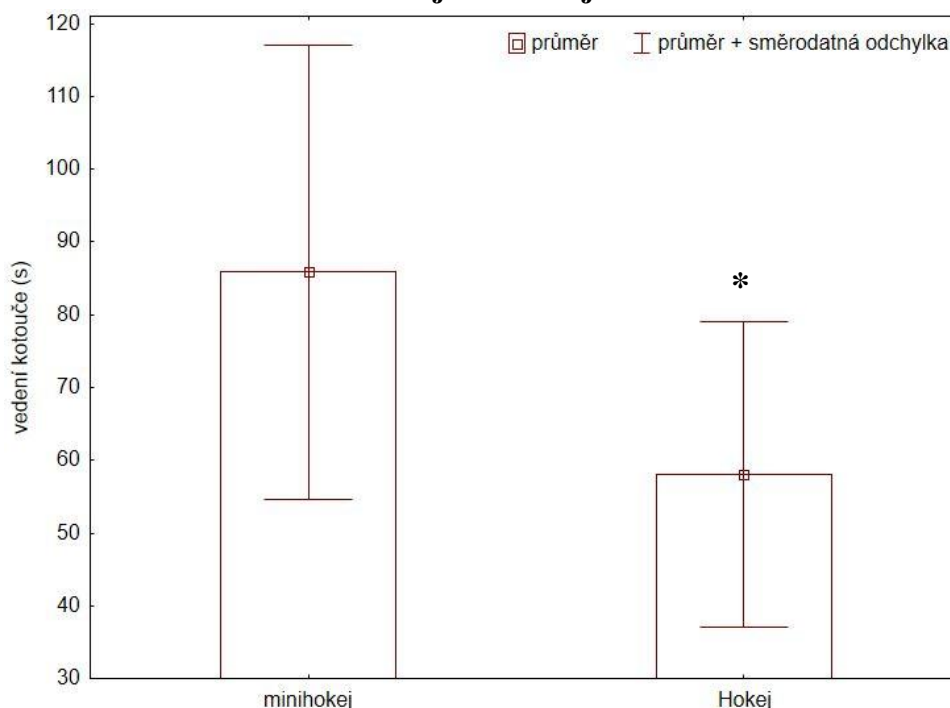
také hráč č. 3. V celoplošném hokeji jich měl nejvíce znovu hráč č. 1, ale 2. a 3. hráč přihrávali téměř stejně často jako hráč č. 1. Při minihokeji vstřelili branku všichni hráči a v průměru jich bylo 0,6 na zápas, avšak u celoplošného hokeje nedal 5. a 6. hráč z této situace gól žádný a průměrně jich dali 0,1 branku na zápas. Rozdíl průměrů činil tedy 0,5 branek ve prospěch minihokeje.

5.2 Statistické zpracování výsledků

Pro ANOVA analýzu bylo využito všech popisných dat shrnutých v příloze č. 25 – 28, které obsahují i doplňující popisné statistiky jako je maximum, minimum, standardní error a směrodatnou odchylku.

V následujících grafech č. 1 – 8 jsou prezentována srovnání vybraných skupinových parametrů sledovaných při minihokeji a celoplošném hokeji. Na základě ANOVA analýzy je v každé grafu vyznačena také statistická významnost porovnávaných parametrů.

Graf 1: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - vedení kotouče

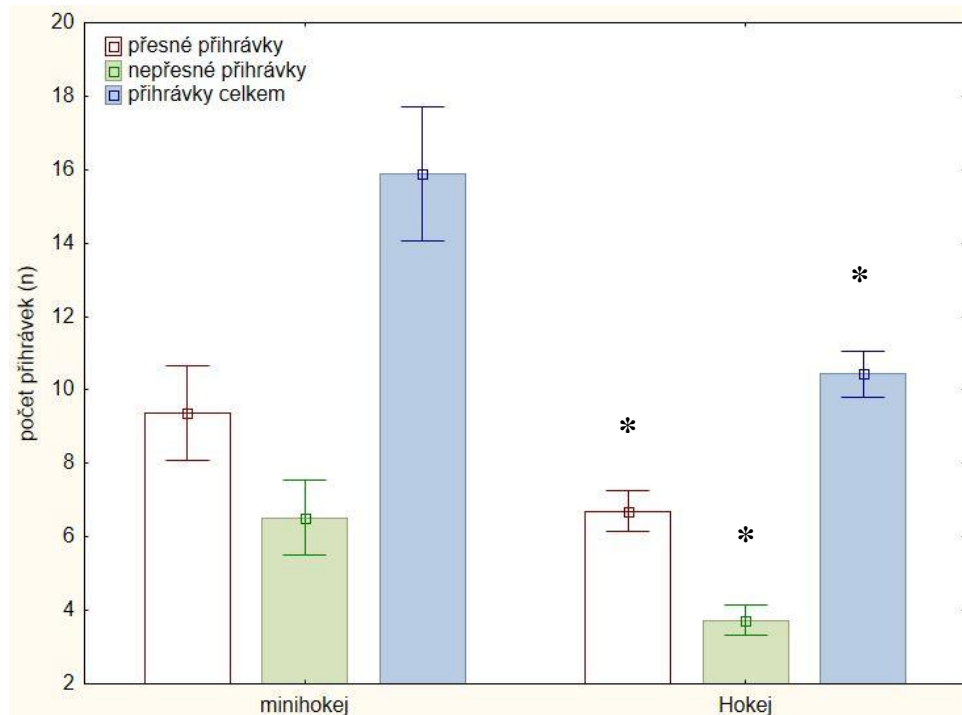

Legenda: Na ose y je doba vedení kotouče (s), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

Graf č. 1 se soustředí na jedinou herní činnost jednotlivce a tou je vedení kotouče. První sloupec se vztahuje k minihokeji, kde můžeme vidět, že dosahuje výrazně vyšší hodnoty než sloupec u celoplošného hokeje. Přesná čísla uvádí tabulka č. 2, když u minihokeje je

to 85,8 sekund a u celoplošného hokeje pak 58,1 sekunda. Se směrodatnou odchylkou dosahují oba sloupce samozřejmě hodnot vyšších. Hodnoty těchto směrodatných odchylek jsou zaznamenány v příloze č. 25 a 27. Hvězdička nad sloupcem u hokeje znamená dle ANOVY statistickou významnost této herní činnosti při porovnávání minihokeje a celoplošného hokeje a to díky tomu, že ($F_{1, 94} = 27,16$; $p < 0,01$).

Graf 2: ANOVA mezi minihokejem a hokejem – přihrávky

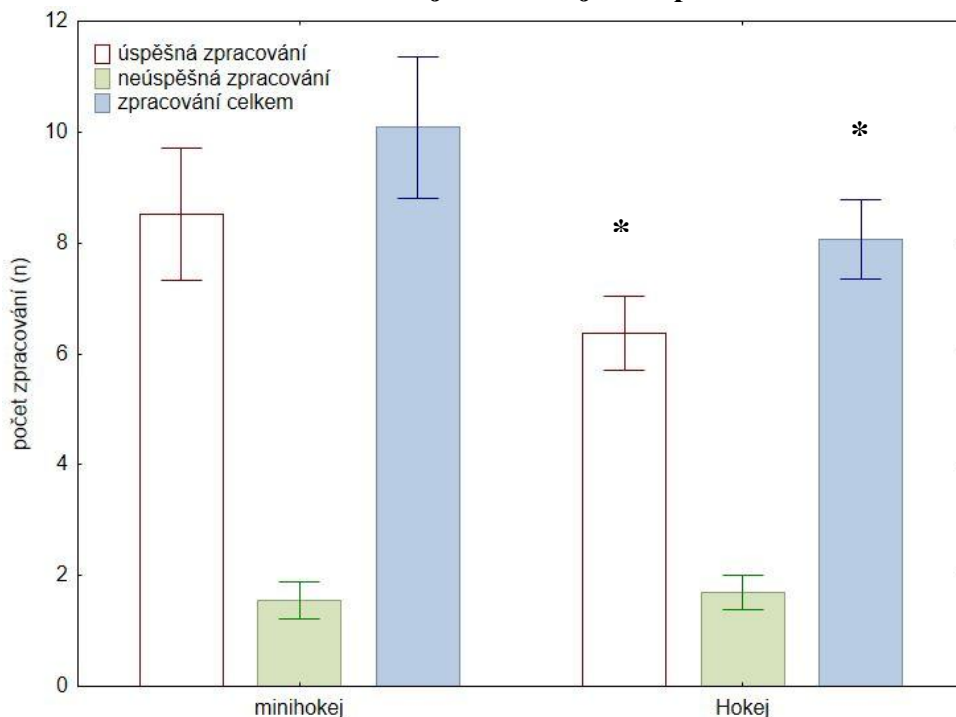
Legenda: Na ose y je počet přihrávek (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumají se přesné, nepřesné a přihrávky celkem. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

Graf č. 2 prezentuje výsledky statistického šetření mezi minihokejem a celoplošným hokejem u počtu přihrávek. U přesných přihrávek v minihokeji byl průměr vyšší, než u celoplošného hokeje viz tabulka č. 2, která prezentuje i rozdíl mezi průměry. Dle ANOVY existuje u přesných přihrávek statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 19,23$; $p < 0,01$).

U nepřesných přihrávek je také dle ANOVY statistická významnost, když ($F_{1, 94} = 36,01$; $p < 0,01$). Rozdíl průměrů byl 2,8 přihrávek na zápas. Tabulka č. 2 také ukazuje na to, že průměr nepřesných přihrávek byl vyšší u minihokeje. Směrodatné odchylky jsou zobrazeny v příloze č. 25 a 27.

Celkový počet přesných i nepřesných přihrávek měl pak také dle ANOVY statistickou významnost, protože ($F_{1, 94} = 45,47$; $p < 0,01$). V průměru přihrávali hráči při minihokeji častěji, než při celoplošném hokeji viz příloha č. 25 a 27.

Graf 3: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - zpracování kotouče

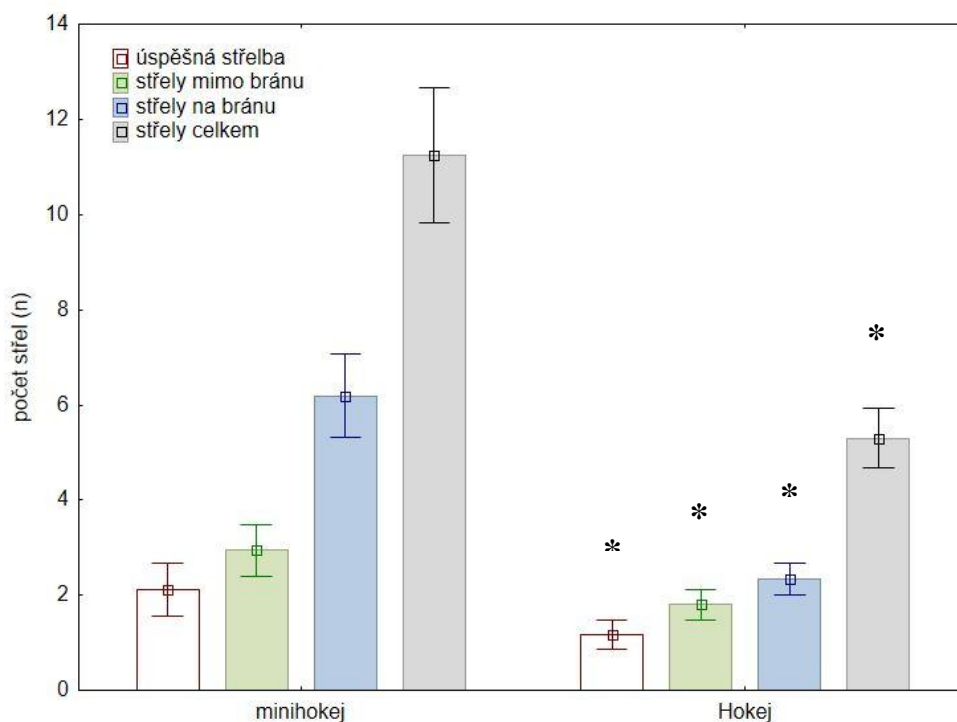
Legenda: Na ose y je počet zpracování (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumá se úspěšné, neúspěšné a celkové zpracování kotouče. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

Graf č. 3 se soustředí na zpracování kotouče. Řeší se úspěšné zpracování kotouče, které je dle tabulky č. 2 v průměru vyšší u minihokeje a ANOVA zde poukazuje na statistickou významnost, kdy ($F_{1, 94} = 11,80$; $p < 0,01$). Rozdíl průměrů uvádí tabulka č. 2 a jsou to 2,2 zpracované kotouče ve prospěch minihokeje.

U neúspěšného zpracování nebyla dle ANOVY naměřena žádná statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 0,38$; $p = 0,54$). Rozdíl průměrů je dle tabulky č. 2 také zanedbatelný.

V celkovém součtu zpracovávali hráči kotouč při minihokeji průměrně 10×, viz příloha č. 25 a u celoplošného hokeje to bylo 8×, což zobrazuje příloha č. 27. Dle ANOVY byla u tohoto parametru zjištěna statistická významnost, kde ($F_{1, 94} = 9,07$; $p < 0,01$).

Graf 4: ANOVA mezi minihokejem a hokejem – střelba

Legenda: Na ose y je počet střel (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumá se úspěšnost střelby, střely mimo bránu, na bránu a celkem počet střel. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

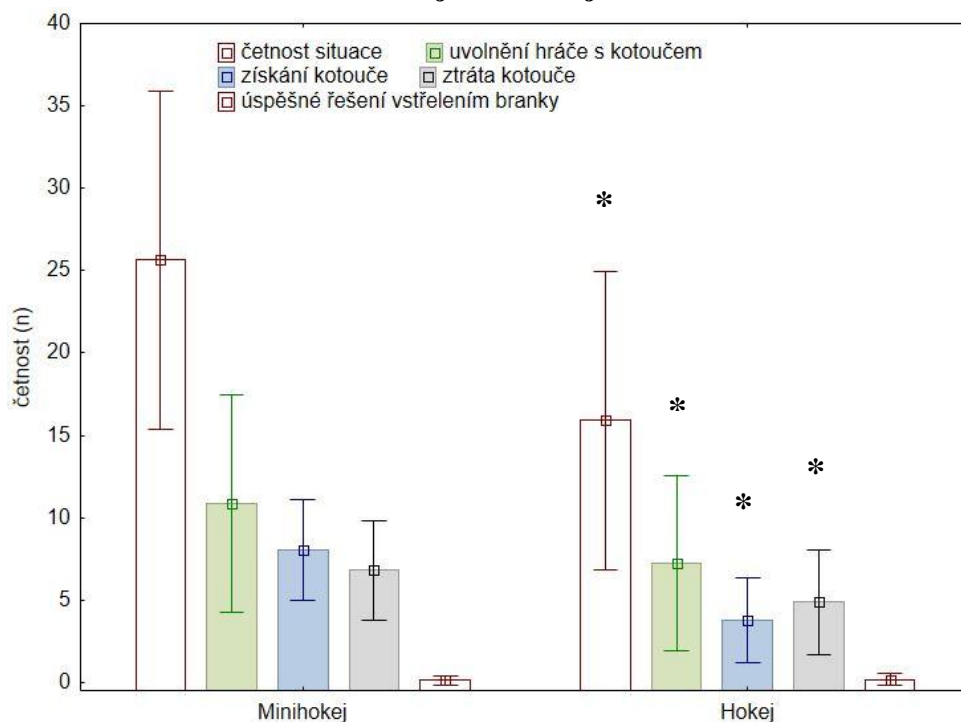
Graf č. 4 prezentuje výsledky střelby hráčů při minihokeji a celoplošném hokeji. Úspěšná střelba znamenala vstřelení branky a to se v průměru podařilo hráčům víckrát při minihokeji a to konkrétně o 0,9 branek, viz tabulka č. 2. Také zde byla naměřena dle ANOVY statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 10,98$; $p < 0,01$).

Mimo branku mířili hráči také častěji během minihokeje a tabulka č. 2 říká, že to bylo průměrně o 1,1 střelu na utkání. I u tohoto parametru byla na základě ANOVY zjištěna statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 15,26$; $p < 0,01$).

Statistická významnost dle ANOVY nechyběla ani u střel na bránu, které byly chyceny brankářem. Vysvětluje to ($F_{1, 94} = 93,02$; $p < 0,01$). Zde byl ale už ve srovnání s předchozími dvěma parametry na základě tabulky č. 2 větší rozdíl průměrů u minihokeje a celoplošného hokeje. Během minihokeje chytil brankář o 3,9 střel více.

V celkovém součtu střel byla dle ANOVY objevena také statistická významnost a to díky ($F_{1, 94} = 77,56$; $p < 0,01$). Jednotlivé průměry jsou znázorněny pro minihokej v příloze č. 25, kde je to 11,25 střel a příloha č. 27 prezentuje celkový počet střel během celoplošného hokeje, zde jich bylo 5,3.

Graf 5: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 1 – 1

Legenda: Na ose y je četnost (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumá se četnost situace 1 – 1, uvolnění hráče s kotoučem, získání kotouče a jeho ztráta a poslední je úspěšné vstřelení branky. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

Graf č. 5 naznačuje výsledky nasbíraných dat z pohledu herních situací 1 – 1. Je zde porovnávána jejich četnost mezi minihokejem a celoplošným hokejem. Z grafu můžeme vyčíst, že mnohem častěji se v této situaci nacházeli hráči při minihokeji, tabulka č. 3 říká, že to bylo v průměru o 9,9 situací na zápas. Máme zde podle ANOVY také statistickou významnost, protože ($F_{1, 94} = 23,55$; $p < 0,01$).

Dále jsem zkoumal uvolňování hráče s kotoučem a při porovnání průměrů v grafu č. 5 můžeme vidět převahu tohoto způsobu řešení znovu u minihokeje. Tabulka č. 3 udává, že rozdílem bylo 3,5 uvolnění hráče s kotoučem a dle ANOVY ani zde nechyběla statistická významnost, když ($F_{1, 94} = 8,58$; $p < 0,01$).

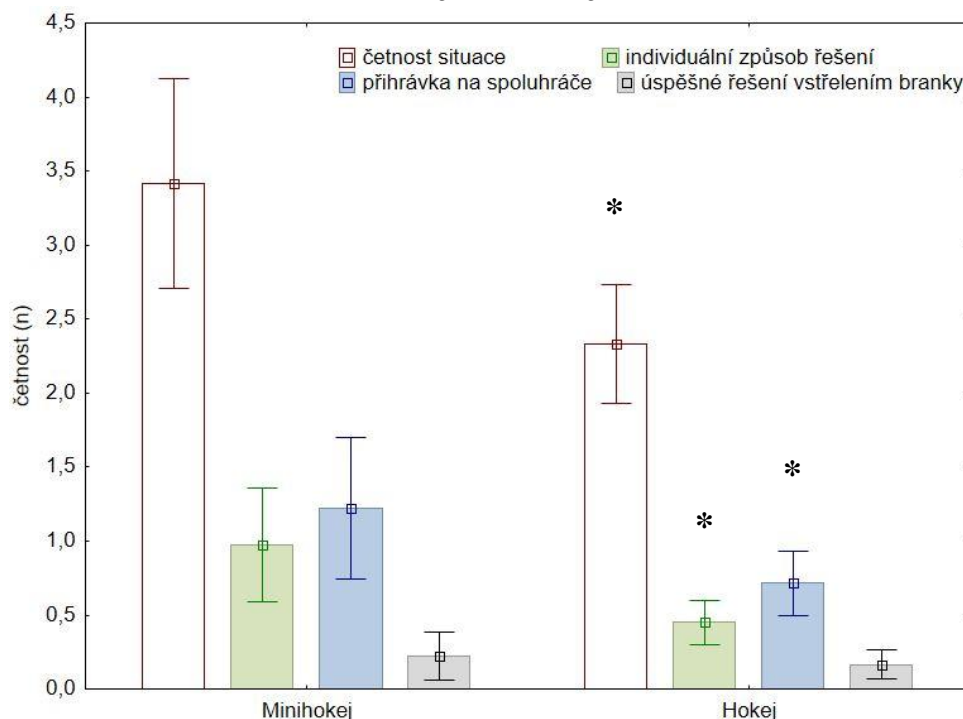
Také jsem se zajímal o získané kotouče. I zde prezentuje graf č. 5 převahu minihokeje. Hráči získávali v průměru o 4,2 kotouče více během minihokeje a ANOVA určuje u tohoto zkoumaného parametru také statistickou významnost na základě toho, že ($F_{1, 94} = 53,13$; $p < 0,01$).

V grafu č. 5 nechybí ani průměry a směrodatné odchylky u ztracených kotoučů. Hráči ztráceli při minihokeji v situacích 1 – 1 podle tabulky č. 3 v průměru o 2 kotouče více. I

tento parametr má dle ANOVY statistickou významnost, protože ($F_{1, 94} = 8,71$; $p < 0,01$).

Statistická významnost však chybí u úspěšného řešení vstřelením branky, protože ($F_{1, 94} = 0,88$; $p = 0,35$). Rozdíl průměrů je téměř 0, viz tabulka č. 3.

Graf 6: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 2 – 0

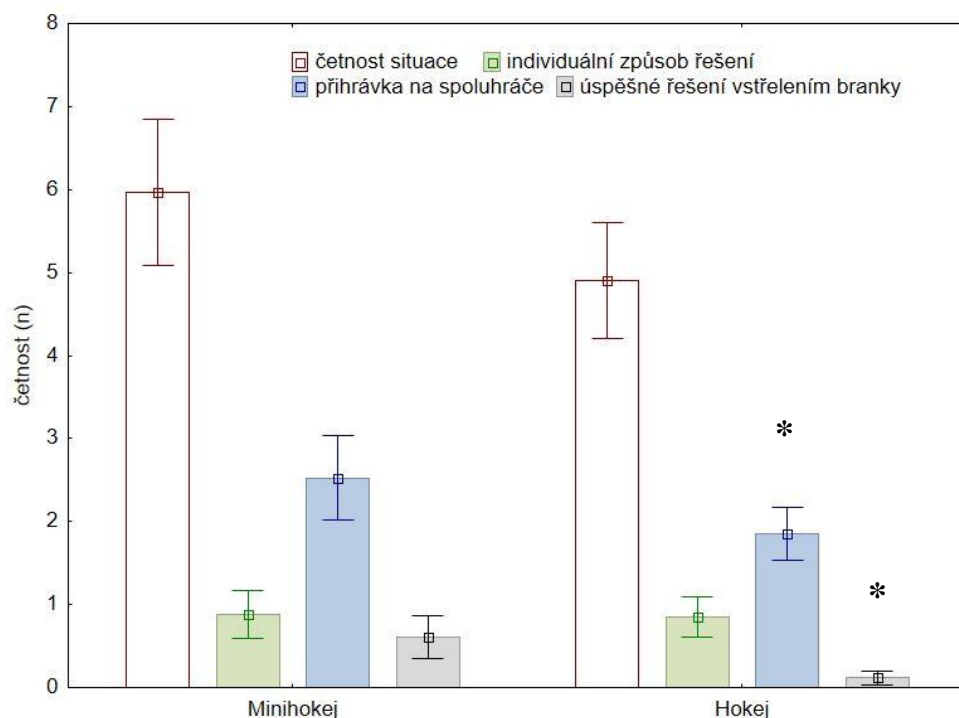
Legenda: Na ose y je četnost (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumá se četnost situace 2 – 0, individuální způsob řešení, přihrávka na spoluhráče a úspěšné vstřelení branky. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

Graf č. 6 se zaměřuje na nerovnovážnou situaci 2 – 0. Podobně jako v grafu č. 5, tak i zde se řeší četnost situace a ta je jak z grafického hlediska, tak i podle tabulky č. 3 vyšší u minihokeje, rozdílem je v průměru 1,1 situace na utkání. Podle ANOVY je v grafu vyznačena statistická významnost a to díky tomu, že ($F_{1, 94} = 8,38$; $p < 0,01$).

Jako první ze dvou možných způsobů řešení je v grafu vyznačen individuální způsob řešení. I zde můžeme vidět nad druhým sloupcem u hokeje hvězdičku, která na základě ANOVY značí statistickou významnost tohoto parametru, protože ($F_{1, 94} = 9,04$; $p < 0,01$). Tabulka č. 3 nám také představuje přesný rozdíl průměrů, který je znázorněn v grafu č. 6. Rozdíl průměrů individuálního způsobu řešení byl u minihokeje o 0,5 vyšší než v případě hokeje celoplošného a stejným rozdílem dopadly i přihrávky spoluhráči, jako druhý způsob řešení situace 2 – 0. ANOVA zde také potvrzuje statistickou významnost, kdy ($F_{1, 94} = 4,81$; $p < 0,05$).

Úspěšné řešení vstřelením branky statistickou významnost nemá, protože ($F_{1, 94} = 0,39$; $p = 0,53$). Rozdíl průměrů je 0.

Graf 7: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 2 – 1

Legenda: Na ose y je četnost (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Zkoumá se četnost situace 2 – 1, individuální způsob řešení, přihrávka na spoluhráče a úspěšné vstřelení branky. Každý sloupec vyjadřuje průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

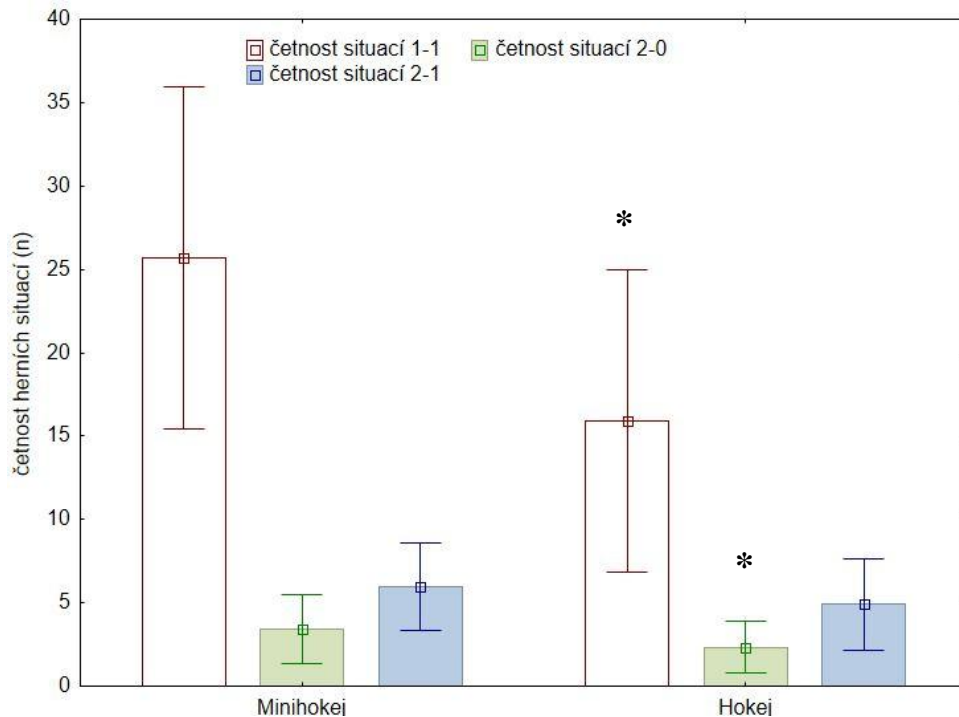
Graf č. 7 porovnává výsledovaná data z hlediska nerovnovázné situace 2 – 1. Do této situace se dostávali hráči během minihokeje v průměru 6× (viz tabulka č. 3) a u celoplošného hokeje to bylo 4,9×, tedy o 1,1 situaci méně. Dle ANOVY ale nebyla zjištěna u tohoto parametru mezi minihokejem a celoplošným hokejem statistická významnost a to kvůli tomu, že ($F_{1, 94} = 3,63$; $p = 0,06$).

Podobně jako v grafu č. 6 u situace 2 – 0, tak i zde se uvažují 2 způsoby řešení. Prvním je znovu individuální způsob a grafické znázornění i tabulka č. 3 poukazují na shodu mezi minihokejem a hokejem. U obou byl vypočítán průměr 0,9 individuálních řešení a dle ANOVY zde není statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 0,04$; $p = 0,84$).

Přihrávky na spoluhráče volili hráči častěji u minihokeje, což můžeme vyčíst z grafu č. 7 a tabulka č. 3 nám udává přesné hodnoty. V průměru to bylo o 0,6 přihrávek při minihokeji více a ANOVA stanovuje u tohoto parametru statistickou významnost na základě toho, že ($F_{1, 94} = 5,63$; $p < 0,05$).

Úspěšnost vstřelení branky byla z této situace znovu vyšší u minihokeje. Hráči dávali v průměru o 0,5 gólu na zápas více, což můžeme vyčíst z tabulky č. 3. ANOVA zde určuje statistickou významnost na základě ($F_{1,94} = 19,34; p < 0,01$).

Graf 8: Četnost herních situací - minihokej a celoplošný hokej

Legenda: Na ose y je zobrazena četnost herních situací (n), na ose x pak porovnání minihokeje a celoplošného hokeje. Každý sloupec prezentuje naměřenou průměrnou hodnotu a směrodatnou odchylku. * značí statistickou významnost dle ANOVY mezi minihokejem a celoplošným hokejem.

V grafu č. 8 je znázorněno srovnání četnosti vybraných herních situací při minihokeji a celoplošném hokeji. Jedná se o rovnovážnou situaci 1 – 1 a nerovnovážné situace 2 – 0 a 2 – 1. Z grafu vyplývá, že ve všech třech uvedených případech byla četnost zapojení hráčů do herních situací vyšší u minihokeje, avšak statistická významnost nebyla vždy potvrzena. Rozdíly průměrů jsou uvedeny v tabulce č. 3. Ta říká, že se hráči dostávali při minihokeji do situace 1 – 1 v průměru 25,7× a u celoplošného hokeje to bylo 15,8×. Během minihokeje řešili tedy hráči situace 1 - 1 častěji a to konkrétně o 9,9 situací. Dle ANOVY byla u této herní situace statistická významnost potvrzena, protože ($F_{1,94} = 23,55; p < 0,01$).

V nerovnovážné situaci 2 – 0 se hráči ocitli v průměru 3,4× při minihokeji a u celoplošného hokeje to bylo 2,3×. Rozdílem byla tedy 1,1 situace ve prospěch minihokeje. I zde se statistická významnost potvrdila, protože ($F_{1,94} = 8,38; p < 0,01$).

Třetí sloupec zastupuje situaci 2 – 1, kterou hráči řešili v průměru 6× za utkání minihokeje a 4,9× během celoplošného hokeje. Srovnání dopadlo tedy stejným rozdílem jako u situace 2 – 0, avšak statistická významnost zde byla zamítnuta, protože ($F_{1, 94} = 3,63$; $p = 0,06$).

Z grafu č. 8 můžeme také vyčíst, že nejvyšší četnost byla zaznamenána u situace 1 – 1, poté to byla situace 2 – 1 a nakonec nejméně krát se hráči dostávali do situace 2 – 0.

Na základě zpracování získaných dat a výsledků ANOVY můžeme vyhodnotit hypotézy:

H1) Četnost herních činností jednotlivce bude v minihokeji u vybraných hráčů významně (statisticky) vyšší než u celoplošného hokeje.

Tato hypotéza byla téměř ve všech zvolených parametrech potvrzena, výjimkou bylo neúspěšné zpracování kotouče, kde se statistická významnost **nepotvrdila**, protože bylo dle ANOVY ($F_{1, 94} = 0,38$; $p = 0,54$) a v průměru tvořila rozdíl 0,1 přihrávka. Z hlediska četnosti úspěšného zpracování kotouče se hypotéza **potvrdila**, jak v rozdílu průměrů, tak ve statistické významnosti. Při minihokeji zpracovali v průměru 8,6 kotoučů a u celoplošného hokeje to byly 6,4 kotouče. U vedení kotouče jsem dospěl k výsledku, že doba, kterou měli hráči kotouč na holi, byla u minihokeje mnohem vyšší a to 85,8 sekund, oproti 58,1 sekundám při celoplošném hokeji. Hypotéza se tedy **potvrdila** včetně statistické významnosti. V případě přesných a nepřesných přihrávek se hypotéza také **potvrdila** a to jak v rozdílu průměrů, tak statistickou významností. Při minihokeji přihráli hráči přesně 9,3×, zatímco u celoplošného hokeje to bylo 6,7×. Nepřesných přihrávek bylo 6,5 u minihokeje a 3,7 u celoplošného hokeje. Poslední sledovanou herní činností byla střelba, hypotéza se u tohoto parametru **potvrdila** jak z hlediska rozdílu průměrů, tak z hlediska statistické významnosti. Úspěšnost vstřelení branky byla vyšší ve prospěch minihokeje, kde byl průměr 2,1 branka na utkání a u celoplošného hokeje to byly 1,2 branky. Mimo tři tyče mířili hráči 2,9× během minihokeje a 1,8× při hokeji, častěji to tedy bylo při minihokeji. Posledním zkoumaným parametrem byly střely chycené brankářem, kterých bylo v průměru 6,2× u minihokeje a 2,3 u hokeje celoplošného.

H2) Četnost vybraných herních situací bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje.

Mezi vybrané herní situace patřila rovnovážná situace 1 – 1 a nerovnovážné situace 2 – 0 a 2 – 1. Nejčastěji řešili hráči jak v minihokeji, tak celoplošném hokeji situaci 1 – 1. Při minihokeji byla četnost v průměru 25,7 situací na zápas a u celoplošného hokeje to bylo 15,8 situací. Hypotéza se tedy v případě situace 1 – 1 **potvrdila** jak v rozdílech průměrů, tak ve statistické významnosti. Do situací 2 – 0 se dostávali hráči velice málo. Při minihokeji to bylo 3,4× za utkání a u celoplošného hokeje 2,3×. Rozdílem byla tedy 1,1 situace a hypotéza se v tomto případě také **potvrdila**. Stejným rozdílem skončila i četnost situace 2 – 1. U minihokeje řešili hráči tuto situaci 6× za utkání a u celoplošného

hokeje to bylo 4,9×. Hypotéza se však z hlediska statistické významnosti **nepotvrdila**, protože ANOVA byla vypočítána takto: ($F_{1, 94} = 3,63$; $p = 0,06$).

H3) Počet přesných přihrávek bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje.

Tato třetí hypotéza byla **potvrzena**. Během minihokeje přihráli hráči přesně v průměru 9,3× a u celoplošného hokeje to bylo 6,7×. Rozdílem mezi těmito dvěma formami hokeje bylo tedy 2,6 přesných přihrávek ve prospěch minihokeje a dle ANOVY byla potvrzena i statistická významnost, protože ($F_{1, 94} = 19,23$; $p < 0,01$).

6 Diskuse

Výzkumný vzorek tvořilo 6 hráčů, kteří byli sledováni celkem v 16 utkáních. Z toho bylo 6 minihokejů a 10 celoplošných hokejů. Na základě velice kvalitně natočených utkáních na videokameru se mi podařily zaznamenat veškeré stanovené parametry, které jsem poté prezentoval jak formou tabulek, tak grafů a statisticky zpracovával prostřednictvím ANOVY.

Ve výsledcích jsem očekával ve všech zvolených parametrech rozdíly v jejich četnosti a zapojení jednotlivých hráčů a to ve prospěch minihokeje ve srovnání s celoplošným hokejem, avšak neočekával jsem až tak markantní rozdíl mezi 6 vybranými hráči, jelikož všichni patří ve svém ročníku 2005/2006 v klubu HC Sparta Praha mezi hráče mezi ty nadprůměrné nebo průměrné. Největší rozdíl a zároveň největší četnost byla u vedení kotouče, což je společně s bruslením podle Pavliše a kol. (2000) jedna ze základních herních činností jednotlivce. Z tohoto zjištění vyplývá fakt, že se této dovednosti věnujeme velmi často v tréninkovém procesu, ale ne všichni hráči ji mají dostatečně dobře naučenou. Při minihokeji byl rozdíl 73 vteřin mezi hráči s nejdelší a nejkratší dobou na kotouči a u celoplošného hokeje to bylo 55 vteřin. Od toho se pak samozřejmě dále odvíjela četnost ostatních herních činností jednotlivce, jako byly přihrávky, zpracování kotouče a střelba.

Celková četnost vybraných herních činností a rozdíl jejich průměrů při minihokeji a celoplošném hokeji byl vždy dle ANOVY statisticky významný, jedinou výjimkou byli neúspěšně zpracované přihrávky, kdy se hodnoty jejich průměrných četností v minihokeji a celoplošném hokeji téměř rovnali. Zajímavým zjištěním byla statistická významnost a rozdíl průměrů četnosti nepřesných přihrávek, kterých vyprodukovali hráči o 2,8 více při minihokeji. Očekával jsem, že vyšší četnost nepřesných přihrávek bude u celoplošného hokeje, protože tam se dle mého názoru může projevit mnohem více než při minihokeji úroveň osvojené techniky přihrávání, načasování přihrávky, odhad situace, ve které se hráči nacházejí a vzdálenost mezi přihrávajícími si hráči.

Celková četnost a rozdíly průměrů zmiňovaných herních činností jednotlivce mohou být ovlivněny také jednotlivými posty, na kterých hráči nastupovali do sledovaných utkání. Tento fakt ale nebyl v rámci rozsahu práce zvažován. Ze sledovaných utkání bylo vidět, že se hráči pravidelně střídají na všech postech, tak jak to doporučuje USA hockey (2012) ve své publikaci Coaching education program. Osobně mohu pro praxi a

budoucnost hráčů v ledním hokeji toto doporučení jen kvitovat, avšak domnívám se, že řada trenérů v ČR ho nebere v potaz. Důvodem je podle mě tlak ze strany rodičů, kteří chtějí za každou cenu vyhrávat a mít výsledky už v těchto nejnižších kategoriích a nedívají se do budoucna a trenér tomuto tlaku podlehne. Díky zmiňovanému modelu střídání postů v mládežnických kategoriích můžeme vychovat spoustu vynikajících a tvořivých hráčů, mezi kterými téměř nerozeznáme obránce od útočníka, tak jako tomu je například u Švédů nebo Američanů. Doufám tedy, že bude toto doporučení respektovat v ČR více a více trenérů ledního hokeje a svými argumenty přesvědčí i rodiče hráčů.

Z hlediska zapojení hráčů do herních situací jsem zjistil jako nejčastěji se vyskytující situaci rovnovážnou situaci 1 – 1. Zajímavé bylo, že vůči dvěma nerovnovážným situacím (2 – 0 a 2 – 1), které byly v této práci také sledovány, byl zaznamenán několikanásobný rozdíl v jejich průměrných četnostech ve prospěch situace 1 – 1 a to jak v minihokeji, tak celoplošném hokeji. V minihokeji řešili hráči průměrně 25,7 situací 1 – 1, kdežto situace 2 – 0 byla řešena v průměru pouze 3,4× a situace 2 – 1 zase 6×. V celoplošném hokeji to bylo obdobné, jen s tím rozdílem, že se hráči dostávali do všech zmiňovaných situací méněkrát za utkání. Tento fakt jen dokládá tvrzení Pavliše a kol. (2000), který říká, že ve 4. třídě začínáme hráče seznamovat s možnostmi řešení zmiňovaných situací, přičemž vše vychází ze situace 1 – 1 a individuálních herních činností každého hráče. K tomu se ještě přidává Bukač a Studnička (2012) s procentuálním rozdělením obsahu tréninkových jednotek u hráčů ve fázi učení se herně dovednostního základu, kde se 50% přisuzuje učení se dovednostem a 20% se vztahuje na trénink spolupráce a herních situací.

Při posuzování statistické významnosti jsem dospěl u situace 2 – 0 a 2 – 1 ke zvláštnímu zjištění. U obou byl v průměru četností rozdíl 1,1 situace ve prospěch minihokeje. Statistická významnost byla potvrzena pouze u situace 2 – 0 a to z toho důvodu, že byly naměřeny nízké hodnoty a nízký rozptyl, u situace 2 – 1 byly hodnoty o něco vyšší, proto zde statistická významnost potvrzena nebyla. Pro praxi ale můžeme pochybovat o věcné významnosti, když se rozdíl rovnal 1 situaci. Toto zjištění vypovídá spíše o koncepci tréninku hráčů ve věku 9 – 10 let, kdy stále převažuje učení se individuálním dovednostem a zmiňované situace jsou zařazeny jen okrajově. To však neplatilo u situace 1 – 1, kterou hráči řešili při minihokeji a celoplošném hokeji velice často a uplatňovali při přechodu 1 na 1 své individuální dovednosti, tedy herní činnosti

jednotlivce. Domnívám se, že pro hokejový růst každého hráče je dovednost přejít v situaci 1 na 1 přes protihráče velice důležitá. Takový hráč je na ledě právě tím rozdílovým hráčem, který dokáže svými dovednostmi vytvořit přečíslení a brankové příležitosti. Pro praxi to znamená jediné, zaměřit se v mládežnických kategoriích především na herní činnosti jednotlivce, avšak musíme mít na mysli to, že v dnešní době pouze trénink v klubu nestačí. Reprezentační trenér Jakub Petr v článku od Tomase (2015) říká, že když se budeme věnovat jakémukoliv hráči 30 minut denně navíc, tak se každý zlepší. Proto se využívá řada moderních pomůcek pro trénink individuálních dovedností, jako je například skatemill nebo speciální plocha se syntetickým ledem. Pavel Prorok k tomu ve stejném článku dodává, že právě toto je ten dril, který děti tvoří a dá jim něco navíc. Dle mého názoru je velice důležité, aby byly děti mnohem lépe připravené z hlediska herních činností jednotlivce a nemusely tak v pozdějším věku okolo 15 – ti let přemýšlet nad technikou hole nebo bruslením.

Sledování hráči byli také trenéry rozděleni do 2 skupin a to na nadprůměrné a průměrné hráče. Toto rozdělení velice dobře prezentují tabulky č. 2 a 3, které zaznamenávají průměrnou četnost herních činností jednotlivce a průměrnou četnost herních situací u všech hráčů a to jak v minihokeji, tak celoplošném hokeji. Mezi ty nadprůměrné patřili první 3 hráči. Zajímavé je, že vysledované četnosti a počty opakování jejich herních činností během celoplošného hokeje byly ve většině případů vyšší než četnosti a počty opakování herních činností u zbývajících 3 průměrných hráčů v minihokeji. Na základě tohoto pozorování si dovoluji tvrdit, že systém hry minihokeje a celoplošného hokeje není u 4. třídy zvolen úplně ideálně, protože dochází k přechodu mezi těmito dvěma formami hokeje až v polovině sezóny. Je vidět, že děti, které mají určitou úroveň hokejových dovedností – herních činností jednotlivce, nemají pak problém se zapojením v celoplošném hokeji a dokonce i počtem opakování prováděných herních činností převyšují počty opakování herních činností svých vrstevníků v minihokeji. Není tedy úplně jednoduché pro činovníky ČSLH stanovit, do jaké třídy se bude hrát minihokej a od kdy naopak hokej na celé hřiště. Někteří hráči 4. tříd nemají problém hrát celoplošný hokej již od začátku sezóny, ale naopak jiní hráči 4. tříd mají i ke konci hokejové sezóny problémy dostat se vůbec do kontaktu s kotoučem během utkání. Proto musíme při tvorbě systému hry minihokeje a celoplošného hokeje brát v potaz to, že ne všichni hráči mají ve 4. třídě dostatečnou úroveň naučených hokejových dovedností, aby se zapojili do celoplošného hokeje, aniž by hrozilo to, že se třeba některý z nich téměř

nedotkne kotouče nebo nevystřelí na bránu, jak uvádí studie George Kingstona (USA hockey, 2012). Proto se také v dnešní době vytváří řada soukromých výběrů, díky kterým se mohou talentovaní hráči 4. tříd účastnit turnajů v celoplošném hokeji již od začátku sezóny a ne až od její poloviny. Jedná se tedy o jakýsi individuální přístup k talentovaným hráčům, který však není řízen ze strany klubů, ale ze strany soukromých osob.

7 Závěr

Výzkumný soubor tvořilo 6 hráčů ročníku 2005/2006 z klubu HC Sparta Praha, kteří byli sledováni v 16 utkáních v průběhu sezóny 2014/2015. Z celkového počtu 16 utkání bylo 6 minihokejů a 10 celoplošných hokejů. Hráči byli také ještě trenéry mládeže HC Sparta Praha rozděleni na nadprůměrné a průměrné.

V diplomové práci jsem se zaměřil na srovnání četností vybraných herních činností jednotlivce a herních situací během minihokeje a celoplošného hokeje u hráčů ve věku 9 – 10 let. Mezi sledovanými parametry figurovalo vedení kotouče, přihrávky, zpracování kotouče, střelba a situace 1 – 1, 2 – 0 a 2 – 1.

Jako metody pro získávání dat bylo využito nepřímé pozorování, kdy byla prostřednictvím videokamery natáčena jednotlivá utkání. Shromážděná data byla následně zanalyzována a zpracována do tabulek pro jejich přehlednou interpretaci. Pro statistické vyhodnocení a srovnání výsledných četností herních činností jednotlivce a herních situací v minihokeji a celoplošném hokeji byla využita analýza rozptylu (ANOVA), která nám poté sloužila k potvrzení nebo vyvrácení stanovených hypotéz.

Hypotéza H1: Četnost herních činností jednotlivce bude v minihokeji u vybraných hráčů významně (statisticky) vyšší než u celoplošného hokeje, byla téměř ve všech zkoumaných parametrech potvrzena jak z hlediska rozdílů průměrných četností, tak z hlediska statistické významnosti. Jedinou výjimku bylo neúspěšné zpracování kotouče, kde se statistická významnost nepotvrdila, protože bylo dle ANOVY ($F_{1, 94} = 0,38$; $p = 0,54$) a v průměru tvořila rozdíl 0,1 přihrávka.

Hypotéza H2: Četnost vybraných herních situací bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje, se u situace 1 – 1 a 2 – 0 potvrdila jak z hlediska rozdílů průměrných četností, tak z hlediska statistické významnosti, avšak u situace 2 – 1 byl vypočítán rozdíl v průměru četností 1,1 situace pro minihokej, ale statistická významnost nebyla dle ANOVY potvrzena, protože ($F_{1, 94} = 3,63$; $p = 0,06$).

Hypotéza H3: Počet přesných přihrávek bude v minihokeji významně vyšší než u celoplošného hokeje, byla potvrzena.

Z uvedených výsledků vyplývá to, že je mezi minihokejem a celoplošným hokejem rozdíl v četnosti provádění herních činností jednotlivce ve prospěch minihokej, z toho se nejvíce jedná o vedení kotouče a od toho se pak odvíjejí ostatní zkoumané činnosti a

v herních situacích je to stejné jen s tím, že největší rozdíl byl u situací 1 – 1 a u situace 2 – 0 a 2 – 1 byly rozdíly velmi malé. Velmi ale záleží na dovednostní úrovni sledovaných hráčů. Pro další výzkum by bylo zajímavé se zaměřit na ty vysoce nadprůměrné a vysoce podprůměrné a porovnat rozdíl mezi nimi.

Seznam literatury

1. BANA, P. a kol. *Teaching handball at school*. [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: http://ihf.info/files/Uploads/Documents/10285_Booklet_en.pdf
2. BLAŽEK, L. *Minibasketbal chystá hru s menším počtem hráčů na hřišti*. [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: <http://www.minibasketbal.cz/aktuality/minibasketbal-chysta-hru-s-mensim-pocem-hracu-na-hristi.html>
3. BOMPA, Tudor O. *Total training for young champions*. Champaign: Human Kinetics, 2000, 211 s. ISBN 07-360-0212-X.
4. BUKAČ, L. *Intelekt, učení, dovednosti: komprehenzivní pohled na utkáni, trénink a rozvoj individuálního herního výkonu*. 1. vyd. Praha: Olympia, 2005. ISBN 80-703-3896-2.
5. BUKAČ, L., STUDNIČKA, P. *Dlouhodobý trénink mládeže*. Metodická příručka. Praha: ČSLH, 2012.
6. ČBF. *Pravidla Mini – čunča*. [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: <http://www.minibasketbal.cz/files/1399YjM.pdf>
7. ČSH. *Trénink mladých házenkářů*. [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: <http://www.svaz.chf.cz/documents/tr%C3%A9nink%20%20mlad%C3%BDch%20%20hazenk%C3%A1%C5%99u.doc>
8. DOBRÝ, L. *Didaktika sportovních her*. 2. přeprac. vyd. Praha: SPN, 1988. 191 s.
9. DOVALIL, J. a kol. *Výkon a trénink ve sportu*. 3. vyd. Praha: Olympia, 2009. 336 s. ISBN 978-80-7376-130-1
10. HAVLÍČKOVÁ, L., LINC, R. *Biologie dítěte a dorostu*. 3. přeprac. vyd. Praha: SPN, 1989. 123 s.
11. HENDL, J. *Přehled statistických metod: analýza a metaanalýza dat*. 3. přeprac. vyd. Praha: Portál, 2009. 696 s. ISBN 978-80-7367-482-3
12. HJORTH, S. *Let's play mini – handball*. [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: [http://www.ihf.info/files/Uploads/Documents/2251_Mini_Handball_Flyer\[1\].pdf](http://www.ihf.info/files/Uploads/Documents/2251_Mini_Handball_Flyer[1].pdf)
13. HORSKÝ, L. *Trénink ledního hokeje*. 1. vyd. Praha: Olympia, 1977. 252 s.
14. JANSÁ, P., DOVALIL, J. a kol. *Sportovní příprava*. 2. vyd. Praha: Q – art, 2009. 295 s. ISBN 978-80-903280-9-9.

15. KOSTKA, V. a kol. *Lední hokej pro trenéry II. třídy*. Praha: Olympia, 1977, 295 s.
16. KOSTKA, V. *Moderní hokej*. 2. vyd. Praha: Olympia, 1984, 371 s.
17. KOSTKA, V., BUKAČ, L. a ŠAFAŘÍK, V. *Lední hokej: teorie a didaktika*. 1. vyd. Praha: SPN, 1986, 186 s.
18. LUKEŠ, P. *Minihokej v kategorii 4. tříd a jeho rozdílnost s celoplošným hokejem s ohledem na herní činnosti jednotlivce*. Praha, 2013. 44 s. Bakalářská práce na UK FTVS. Vedoucí bakalářské práce Petr Šťastný.
19. MALÁ, H., KLEMENTA, J. *Biologie dětí a dorostu*. 1. vyd. Praha: SPN, 1985. 206 s.
20. MĚKOTA, K., CUBEREK, R. *Pohybové dovednosti – činnosti – výkony*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2007. 163 s. ISBN 978-80-244-1728-8
21. PAVLIŠ, Z., a kol. *Příručka pro trenéry ledního hokeje. I. část. Přípravka 1. – 3. třída*. 1. vyd. Praha: ČSLH, 1998. 164 s. ISBN 80-238-2194-6
22. PAVLIŠ, Z., a kol. *Příručka pro trenéry ledního hokeje. II. část. Přípravka 4. – 5. třída*. 1. vyd. Praha: ČSLH, 2000. 271 s. ISBN 80-238-5831-9
23. PAVLIŠ, Z., a kol. *Školení trenérů ledního hokeje: vybrané obecné obory*. 1. vyd. Praha: ČSLH, 1995. 323 s.
24. PAVLIŠ, Z., PERIČ, T. *Abeceda hokejového bruslení*. 1. vyd. Praha: ČSLH, 1996. 89 s. ISBN 80-900188-8-2.
25. PERIČ, T. *Lední hokej: trénink budoucích hvězd*. 1. vyd. Praha: Grada, 2002. 127 s. ISBN 80-247-0472-2
26. PERIČ, T. a kol. *Sportovní příprava dětí*. Praha: Grada, 2012. 176 s. ISBN 978-80-247-4218-2
27. PERIČ, T., DOVALIL, J. *Sportovní trénink*. 1. vyd. Praha: Grada, 2010. 160 s. ISBN 978-80-247-2118-7
28. PLACHÝ, A. a kol. *Pravidla fotbalu malých forem a pedagogicko – organizační manuál*. 1. vyd. Praha: Olympia, 2011. 64 s. ISBN 978-80-7376-312-1
29. *Red, white and blue hockey brochure* [online]. [cit. 2015-28-02]. Dostupné z: http://www.admkids.com/pdf/RedWhiteBlue_Brochure.pdf
30. STAMM, L. *Laura Stamm's power skating*. 4. vyd. Champaign : Human Kinetics, 2010. 269 s. ISBN 07-360-8624-2

31. SUCHÝ, J. *Biologie dítěte: pro pedagogické fakulty*. 4. vyd. Praha: SPN, 1985. 189 s.
32. ŠTĚTINA, D. *Srovnání organizačních forem ledního hokeje 1. a 2. třídy v ČR vůči aktuálním doporučením IIHF a USA hockey*. Praha, 2012. 82 s. Bakalářská práce na UK FTVS. Vedoucí bakalářské práce Petr Šťastný.
33. TABRUM, M. *USA hockey coaching educational program: Level 1*. Colorado Springs, 2012. 196 s.
34. TABRUM, M. *USA hockey coaching educational program: Level 2*. Colorado Springs, 2012. 215 s.
35. TOMAS, J. *Video: Zpátky na vrchol? Český hokej se musí otevřít novým trendům*. [online]. [cit. 2015-30-03]. Dostupné z: http://hokej.idnes.cz/hokej-video-jakub-petr-pavel-prorok-martin-prusek-zbynek-zavadil-mladez-skatemill-synteticky-led-in0-/reprezentace.aspx?c=A150119_150329_reprezentace_cig
36. VÁGNEROVÁ, M. *Vývojová psychologie: dětství, dospělost, stáří*. 1. vyd. Praha: Portál, 2000, 522 s. ISBN 80-7178-308-0
37. VLACH, R. *Trénink na malém prostoru, hry a cvičení na ledě*. Praha, 2012. 65 s. Trenérská práce na UK FTVS. Vedoucí trenérské práce Zdeněk Pavliš.

Seznam grafů:

Graf 1: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - vedení kotouče	72
Graf 2: ANOVA mezi minihokejem a hokejem – přihrávky.....	73
Graf 3: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - zpracování kotouče.....	74
Graf 4: ANOVA mezi minihokejem a hokejem – střelba	75
Graf 5: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 1 – 1.....	76
Graf 6: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 2 – 0.....	77
Graf 7: ANOVA mezi minihokejem a hokejem - situace 2 – 1.....	78
Graf 8: Četnost herních situací - minihokej a celoplošný hokej.....	79

Seznam tabulek:

Tabulka 1: Proporční nástin tréninku na ledě (Bukač a Studnička, 2012)	20
Tabulka 2: Průměrná četnost herních činností všech hráčů.....	68
Tabulka 3: Průměrná četnost herních situací všech hráčů	70

Přílohy

Příloha č. 1: Hráč č. 1 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	99	10	3	6	0	5	1	6
č. 2	150	16	6	11	1	0	6	5
č. 3	171	12	10	14	1	2	6	7
č. 4	144	21	13	11	1	6	3	3
č. 5	113	17	9	10	2	2	3	4
č. 6	121	15	4	9	3	3	2	5
P	133	15,2	7,5	10,2	1,3	3	3,5	5

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 2: Hráč č. 1 - herní situace (minihokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	36	17	12	7	0	4	0	3	0	6	1	2	0
č. 2	41	22	8	11	0	3	0	1	0	4	1	1	0
č. 3	38	25	6	7	0	1	0	1	0	10	3	5	0
č. 4	44	26	11	7	0	9	2	7	1	13	1	7	3
č. 5	33	15	12	6	0	6	2	3	1	5	2	2	1
č. 6	37	20	7	10	0	5	3	1	0	8	2	4	2
P	38	21	9,3	8	0	4,7	1,2	2,7	0,3	7,7	1,7	3,5	1

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 3: Hráč č. 2 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	81	9	4	7	1	6	5	9
č. 2	93	6	11	9	0	0	6	3
č. 3	136	6	12	17	4	1	4	14
č. 4	88	4	9	6	2	3	6	12
č. 5	105	7	8	10	2	3	5	10
č. 6	99	8	10	12	3	4	3	9
P	100	6,67	9	10,2	2	2,83	4,83	9,5

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 4: Hráč č. 2 - herní situace (minihokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	30	9	16	5	0	3	3	0	1	7	1	3	2
č. 2	32	15	10	7	0	5	3	1	0	6	2	3	0
č. 3	46	21	10	16	0	1	0	0	0	7	1	2	0
č. 4	35	14	9	12	0	4	4	0	0	6	1	3	0
č. 5	41	20	11	10	1	3	3	0	1	5	2	2	1
č. 6	42	19	10	13	1	2	1	1	0	8	3	4	1
P	38	16	11	11	0,3	3	2,3	0,3	0,3	6,5	1,7	2,8	0,7

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 5: Hráč č. 3 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	95	10	6	11	1	4	2	8
č. 2	88	13	10	13	2	1	3	4
č. 3	124	12	9	11	1	2	2	7
č. 4	88	10	6	16	0	3	4	8
č. 5	91	11	5	10	2	2	3	5
č. 6	108	12	8	12	1	4	3	6
P	99	11,3	7,33	12,2	1,2	2,7	2,8	6,3

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú –

úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 6: Hráč č. 3 - herní situace (minihokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	28	8	12	8	0	5	1	3	0	5	1	3	0
č. 2	24	6	9	9	0	6	0	3	0	4	0	2	0
č. 3	29	14	10	5	0	3	0	1	0	8	0	4	1
č. 4	21	7	6	8	0	3	0	2	1	4	1	1	1
č. 5	30	12	10	8	1	5	1	2	1	8	1	4	0
č. 6	31	11	14	6	0	6	1	3	0	10	0	5	1
P	27	9,7	10	7,3	0,2	4,7	0,5	2,3	0,3	6,5	0,5	3,2	0,5

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 7: Hráč č. 4 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	51	5	5	5	1	2	1	6
č. 2	48	3	6	2	2	2	1	2
č. 3	73	12	8	2	0	0	0	5
č. 4	64	7	4	4	2	1	2	4
č. 5	59	5	4	6	3	1	1	5
č. 6	62	9	3	5	2	0	3	4
P	59,5	6,8	5	4	1,7	1	1,3	4,3

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 8: Hráč č. 4 - herní situace (minihokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	13	1	7	5	0	2	0	0	0	4	0	2	1
č. 2	15	3	6	6	0	1	0	0	0	2	0	0	1
č. 3	20	9	7	4	0	0	0	0	0	2	0	1	0
č. 4	16	6	8	2	0	2	1	1	0	3	0	2	0
č. 5	18	8	6	4	0	2	0	1	0	2	1	1	0
č. 6	15	5	5	5	0	1	0	0	0	3	0	1	0
P	16	5,3	6,5	4,3	0	1,3	0,2	0,3	0	2,7	0,2	1,2	0,3

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četností herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 9: Hráč č. 5 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	70	9	8	7	2	1	4	10
č. 2	55	7	6	4	1	0	2	6
č. 3	61	9	10	6	1	3	3	8
č. 4	58	8	6	10	2	2	5	6
č. 5	71	10	7	9	2	1	3	7
č. 6	59	7	8	7	1	2	2	8
P	62,3	8,3	7,5	7,2	1,5	1,5	3,17	7,5

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 10: Hráč č. 5 - herní situace (minihokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	21	6	8	7	0	2	1	0	0	5	0	4	0
č. 2	16	6	2	8	0	1	1	0	0	3	1	1	0
č. 3	15	5	9	1	0	2	0	1	0	10	1	3	1
č. 4	13	4	5	4	0	7	2	2	2	9	1	3	0
č. 5	20	7	7	6	0	4	1	2	0	6	0	4	1
č. 6	15	4	5	6	0	3	1	1	0	5	0	2	0
P	17	5,3	6	5,3	0	3,2	1	1	0,3	6,3	0,5	2,8	0,3

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení

branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 11: Hráč č. 6 - herní činnosti jednotlivce (minihokej)

Utání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	68	8	3	8	0	4	1	4
č. 2	51	6	5	5	2	0	3	3
č. 3	61	11	1	8	3	1	2	5
č. 4	65	9	2	7	2	2	3	6
č. 5	59	7	3	9	1	2	2	5
č. 6	63	6	3	8	2	1	1	4
P	61,2	7,8	2,8	7,5	1,7	1,7	2	4,5

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 12: Hráč č. 6 - herní situace (minihokej)

Utání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	18	8	6	4	0	1	0	0	0	7	0	0	2
č. 2	12	5	3	4	0	2	1	0	0	4	1	1	0
č. 3	24	11	6	7	0	7	0	1	0	9	1	3	1
č. 4	20	9	5	6	1	4	1	1	0	5	0	2	1
č. 5	16	7	4	5	0	3	0	1	0	5	2	1	1
č. 6	19	6	7	6	0	5	2	1	0	7	1	3	0
P	18	7,7	5,2	5,3	0,2	3,7	0,7	0,7	0	6,2	0,8	1,7	0,8

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 13: Hráč č. 1 - herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	80	5	3	11	0	2	0	4
č. 2	119	9	5	12	1	5	1	4
č. 3	88	6	4	8	5	2	1	3
č. 4	98	6	7	10	0	5	3	3
č. 5	101	8	4	9	2	3	2	2
č. 6	83	4	5	7	3	1	3	5
č. 7	90	9	3	8	1	2	0	5
č. 8	79	5	5	8	2	0	4	3
č. 9	105	7	3	10	0	2	3	3
č. 10	110	10	3	11	1	3	1	2
P	95,3	6,9	4,2	9,4	1,5	2,5	1,8	3,4

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 14: Hráč č. 1 - herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	25	15	2	8	0	3	1	2	1	8	1	2	1
č. 2	43	24	2	17	1	7	1	4	1	13	4	3	1
č. 3	32	18	6	8	1	0	0	0	0	5	3	1	0
č. 4	29	14	8	7	1	1	0	0	0	8	0	4	0
č. 5	38	20	8	10	1	3	2	1	1	9	3	3	0
č. 6	27	13	5	9	0	2	1	0	0	7	2	3	0
č. 7	35	18	6	11	0	2	1	1	0	9	1	4	0
č. 8	26	15	3	8	0	1	0	0	0	5	1	2	0
č. 9	40	21	8	11	1	4	1	2	0	8	3	3	1
č. 10	39	20	8	11	0	3	0	2	0	9	3	4	1
P	33	18	5,6	10	0,5	2,6	0,7	1,2	0,3	8,1	2,1	2,9	0,4

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 15: Hráč č. 2 – herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	59	6	8	4	1	2	1	0
č. 2	63	4	6	6	1	3	2	2
č. 3	52	8	4	9	1	3	2	2
č. 4	65	3	5	5	1	1	1	2
č. 5	51	7	4	7	1	1	1	4
č. 6	58	6	4	8	2	1	3	3
č. 7	67	8	3	5	2	2	2	3
č. 8	60	6	5	6	0	0	3	2
č. 9	70	9	4	8	2	1	3	4
č. 10	69	8	6	6	1	1	2	4
P	61,4	6,5	4,9	6,4	1,2	1,5	2	2,6

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 16: Hráč č. 2 – herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	14	5	3	6	0	2	0	0	0	6	1	2	1
č. 2	13	6	1	6	1	1	0	0	0	9	2	2	0
č. 3	11	2	5	4	0	1	1	0	1	4	0	3	0
č. 4	20	6	4	10	1	1	0	0	0	3	0	2	0
č. 5	14	4	8	2	0	5	0	2	0	8	0	4	0
č. 6	16	5	6	5	0	3	1	1	0	7	1	3	0
č. 7	21	8	5	8	0	2	0	0	0	5	0	2	0
č. 8	19	9	5	5	0	3	0	1	0	6	1	3	0
č. 9	20	8	4	8	0	4	2	1	0	8	2	4	0
č. 10	18	7	4	7	0	2	1	1	0	5	2	2	0
P	17	6	4,5	6,1	0,2	2,4	0,5	0,6	0,1	6,1	0,9	2,7	0,1

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 17: Hráč č. 3 – herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	57	6	3	5	2	1	2	2
č. 2	77	9	4	10	3	2	4	4
č. 3	60	11	5	4	2	0	2	1
č. 4	73	10	6	9	0	1	4	4
č. 5	66	10	5	11	3	2	5	2
č. 6	68	9	4	10	1	2	3	3
č. 7	71	8	2	8	2	3	2	4
č. 8	65	9	1	8	1	1	3	2
č. 9	59	7	4	6	3	0	4	1
č. 10	70	10	5	10	1	2	1	5
P	66,6	8,9	3,9	8,1	1,8	1,4	3	2,8

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 18: Hráč č. 3 – herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	10	5	3	2	0	4	0	1	1	5	1	2	0
č. 2	14	8	1	5	0	6	1	2	1	8	1	3	0
č. 3	18	2	14	2	0	2	0	1	0	5	1	3	0
č. 4	14	7	4	3	1	4	1	2	0	5	0	2	0
č. 5	12	4	6	2	0	3	0	1	0	10	2	5	0
č. 6	15	7	4	4	0	3	0	1	0	7	1	3	1
č. 7	19	10	6	3	0	5	1	2	1	8	1	4	0
č. 8	17	9	5	3	0	2	0	0	1	5	0	2	0
č. 9	12	6	2	4	0	3	0	0	0	4	0	1	0
č. 10	20	8	7	5	1	4	1	1	0	7	1	1	0
P	15	6,6	5,2	3,3	0,2	3,6	0,4	1,1	0,4	6,4	0,8	2,6	0,1

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 19: Hráč č. 4 – herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	36	7	1	4	2	0	0	2
č. 2	45	9	3	6	3	1	0	2
č. 3	42	7	2	4	2	1	1	2
č. 4	57	8	2	9	2	0	2	2
č. 5	44	7	3	5	3	1	1	3
č. 6	40	5	4	4	5	0	1	1
č. 7	39	6	3	7	1	0	2	1
č. 8	50	8	3	8	2	1	2	2
č. 9	44	10	1	6	4	1	0	3
č. 10	46	9	1	8	3	1	3	1
P	44,3	7,6	2,3	6,1	2,7	0,6	1,2	1,9

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 20: Hráč č. 4 – herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	10	5	3	2	0	2	0	1	0	2	0	0	0
č. 2	7	3	2	2	0	1	0	0	0	1	0	1	0
č. 3	13	6	5	2	0	5	1	1	0	4	0	1	0
č. 4	15	7	3	4	0	2	0	0	0	1	0	0	0
č. 5	9	7	1	1	0	1	1	0	1	3	0	1	0
č. 6	10	5	3	2	0	3	0	1	0	3	1	1	0
č. 7	7	4	2	1	0	2	0	0	0	1	0	0	0
č. 8	11	6	2	3	0	3	1	1	0	3	1	1	1
č. 9	9	6	1	2	0	3	0	0	0	1	0	0	0
č. 10	12	7	2	3	0	5	1	2	0	4	0	2	0
P	10	5,6	2,4	2,2	0	2,7	0,4	0,6	0,1	2,3	0,2	0,7	0,1

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 21: Hráč č. 5 – herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	42	6	3	2	0	0	1	0
č. 2	32	3	4	3	0	0	1	0
č. 3	46	4	4	6	2	0	2	3
č. 4	45	5	5	3	3	1	1	2
č. 5	38	7	3	7	3	1	3	3
č. 6	40	5	3	4	2	0	1	2
č. 7	36	4	2	3	1	1	1	2
č. 8	48	8	2	5	1	1	2	1
č. 9	41	7	4	4	0	1	0	4
č. 10	49	6	4	6	2	1	4	2
P	41,7	5,5	3,4	4,3	1,4	0,6	1,6	1,9

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 22: Hráč č. 5 – herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	5	3	1	1	0	0	0	0	0	2	0	1	0
č. 2	9	3	5	1	0	1	0	1	0	2	0	2	0
č. 3	14	5	7	2	0	2	1	1	0	4	1	2	0
č. 4	13	5	4	4	0	2	0	1	0	3	1	1	0
č. 5	9	0	5	4	0	1	0	1	0	2	1	0	0
č. 6	8	3	3	2	0	1	1	0	0	2	0	1	0
č. 7	11	5	2	4	1	3	0	1	0	4	1	1	0
č. 8	10	4	4	2	0	2	1	0	0	3	1	1	0
č. 9	6	2	1	3	0	0	0	0	0	1	0	0	0
č. 10	13	5	3	5	0	2	1	0	0	4	1	1	0
P	9,8	3,5	3,5	2,8	0,1	1,4	0,4	0,5	0	2,7	0,6	1	0

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 23: Hráč č. 6 – herní činnosti jednotlivce (celoplošný hokej)

Utkání č.	VK	PŘIH		ZPRAC		STŘE		
		P	N	Ú	N	Ú	MB	NB
č. 1	32	5	3	2	2	0	0	2
č. 2	40	5	8	2	3	0	1	2
č. 3	48	6	4	6	0	0	3	1
č. 4	42	7	1	5	1	1	2	0
č. 5	38	1	3	4	2	0	1	2
č. 6	35	3	3	3	2	0	2	1
č. 7	43	5	3	6	2	1	1	1
č. 8	40	6	5	4	3	1	0	2
č. 9	31	3	4	2	1	0	1	0
č. 10	45	7	3	5	0	1	1	3
P	39,4	4,8	3,7	3,9	1,6	0,4	1,2	1,4

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání, ve druhém představuje VK vedení kotouče, PŘIH je přihrávka rozdělená na P – přesnou a N – nepřesnou, ZPRAC je zpracování kotouče rozdělené na Ú – úspěšné a N – neúspěšné. STŘE je střelba, kde Ú znamená úspěšnou střelbu (vstřelení branky), MB je mimo branku a NB je střelba na branku (chycená brankářem). V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P jednotlivých herních činností jednotlivce ze všech utkání.

Příloha č. 24: Hráč č. 6 – herní situace (celoplošný hokej)

Utkání č.	1 - 1					2 - 0				2 - 1			
	Č1	UHK	ZK	ZTK	Ú	Č2	IZŘ	PS	Ú	Č3	IZŘ	PS	Ú
č. 1	9	4	1	4	0	1	0	1	0	1	0	1	0
č. 2	12	3	3	6	0	4	0	2	0	7	0	2	0
č. 3	13	6	2	5	0	0	0	0	0	4	1	1	0
č. 4	14	4	2	8	0	2	1	0	1	6	1	2	0
č. 5	10	5	1	4	0	1	0	0	0	3	0	1	0
č. 6	8	4	1	3	0	0	0	0	0	2	0	0	0
č. 7	11	7	0	4	0	2	1	0	0	4	1	2	0
č. 8	9	2	2	5	0	2	0	0	0	3	1	1	0
č. 9	6	1	2	3	0	1	1	0	0	3	0	0	0
č. 10	11	4	1	6	1	0	0	0	0	5	1	2	0
P	10	4	1,5	4,8	0,1	1,3	0,3	0,3	0,1	3,8	0,5	1,2	0

Legenda: První sloupec označuje číslo utkání. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. V posledním řádku se vypočítává průměrná hodnota P četnosti herních situací a způsobů řešení ze všech utkání.

Příloha č. 25: Minihokej – herní činnosti jednotlivce

HČ	PR	MIN	MAX	SD	SE
VK	85,89	48,00	171,00	31,18	5,20
PŘIH - P	9,36	3,00	21,00	3,80	0,63
PŘIH - N	6,53	1,00	13,00	3,01	0,50
PŘIH - C	15,89	9,00	34,00	5,41	0,90
ZPRAC - U	8,53	2,00	17,00	3,53	0,59
ZPRAC - N	1,56	0,00	4,00	0,97	0,16
ZPRAC - C	10,08	2,00	21,00	3,77	0,63
STŘE - U	2,11	0,00	6,00	1,63	0,27
STŘE - M	2,94	0,00	6,00	1,62	0,27
STŘE - N	6,19	2,00	14,00	2,63	0,44
STŘE - C	11,25	5,00	21,00	4,18	0,70

Legenda: V prvním sloupci jsou označeny jednotlivé herní činnosti. VK – vedení kotouče, PŘIH – P je přesná přihrávka, PŘIH – N je nepřesná přihrávka a PŘIH – C jsou přihrávky celkem. ZPRAC – Ú je úspěšné zpracování kotouče, ZPRAC – N pak neúspěšné zpracování a ZPRAC – C je celkové zpracování kotouče. STŘE – Ú znamená úspěšné střelení branky, STŘE – M je střelba mimo branku, STŘE – N pak střelba na branku, kterou chytil brankář a STŘE – C znamená střelba celkem. První řádek obsahu vypočítané parametry – PR je průměr, MIN je minimální hodnota, MAX je maximální hodnota, SD je směrodatná odchylka a SE je standardní error.

Příloha č. 26: Minihokej – herní situace

HS	PR	MIN	MAX	SD	SE	
1 - 1	Č1	25,67	12,00	46,00	10,27	1,71
	UHK	10,86	1,00	26,00	6,63	1,10
	ZK	8,03	2,00	16,00	3,08	0,51
	ZTK	6,8	1,00	16,00	3,00	0,50
	Ú	0,11	0,00	1,00	0,32	0,05
2 - 0	Č2	3,42	0,00	9,00	2,09	0,35
	IZŘ	0,97	0,00	4,00	1,13	0,19
	PS	1,22	0,00	7,00	1,42	0,24
	Ú	0,22	0,00	2,00	0,48	0,08
2 - 1	Č3	5,97	13,00	13,00	2,60	0,43
	IZŘ	0,89	3,00	3,00	0,85	0,14
	PS	2,53	7,00	7,00	1,52	0,25
	Ú	0,61	3,00	3,00	0,77	0,13

Legenda: První dva sloupce označují herní situace a jejich řešení. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. První řádek obsahu vypočítané parametry – PR je průměr, MIN je minimální hodnota, MAX je maximální hodnota, SD je směrodatná odchylka a SE je standardní error.

Příloha č. 27: Celoplošný hokej - herní činnosti jednotlivce

HČ	PR	MIN	MAX	SD	SE
VK	58,12	31,00	119,00	21,01	2,71
PŘIH - P	6,70	1,00	11,00	2,16	0,28
PŘIH - N	3,73	1,00	8,00	1,55	0,20
PŘIH - C	10,43	4,00	16,00	2,47	0,32
ZPRAC - U	6,37	2,00	12,00	2,61	0,34
ZPRAC - N	1,70	0,00	5,00	1,20	0,15
ZPRAC - C	8,07	2,00	14,00	2,76	0,36
STŘE - U	1,17	0,00	5,00	1,15	0,15
STŘE - M	1,80	0,00	5,00	1,23	0,16
STŘE - N	2,33	0,00	5,00	1,28	0,17
STŘE - C	5,30	1,00	11,00	2,44	0,32

Legenda: V prvním sloupci jsou označeny jednotlivé herní činnosti. VK – vedení kotouče, PŘIH – P je přesná přihrávka, PŘIH – N je nepřesná přihrávka a PŘIH – C jsou přihrávky celkem. ZPRAC – Ú je úspěšné zpracování kotouče, ZPRAC – N pak neúspěšné zpracování a ZPRAC – C je celkové zpracování kotouče. STŘE – Ú znamená úspěšné střelení branky, STŘE – M je střelba mimo branku, STŘE – N pak střelba na branku, kterou chytil brankář a STŘE – C znamená střelba celkem. První řádek obsahu vypočítané parametry – PR je průměr, MIN je minimální hodnota, MAX je maximální hodnota, SD je směrodatná odchylka a SE je standardní error.

Příloha č. 28: Celoplošný hokej – herní situace

HS	PR	MIN	MAX	SD	SE	
1 - 1	Č1	15,91	5,00	43,00	9,07	1,17
	UHK	7,25	0,00	24,00	5,33	0,69
	ZK	3,78	0,00	14,00	2,56	0,33
	ZTK	4,87	1,00	17,00	3,18	0,41
	Ú	0,18	0,00	1,00	0,39	0,05
2 - 0	Č2	2,33	0,00	7,00	1,56	0,20
	IZŘ	0,45	0,00	2,00	0,57	0,07
	PS	0,72	0,00	4,00	0,85	0,11
	Ú	0,17	0,00	1,00	0,38	0,05
2 - 1	Č3	4,90	1,00	13,00	2,71	0,35
	IZŘ	0,85	0,00	4,00	0,95	0,12
	PS	1,85	0,00	5,00	1,25	0,16
	Ú	0,12	0,00	1,00	0,32	0,04

Legenda: První dva sloupce označují herní situace a jejich řešení. V situaci 1 – 1 je Č1 četnost této situace v utkání, UHK je uvolnění hráče s kotoučem, ZK – získání kotouče, ZTK – ztráta kotouče, Ú – úspěšnost (vstřelení branky). V situaci 2 – 0 je Č2 četnost této situace v utkání, IZŘ je individuální způsob řešení, PS – přihrávka na spoluhráče. Stejně je to v situaci 2 – 1. První řádek obsahu vypočítané parametry – PR je průměr, MIN je minimální hodnota, MAX je maximální hodnota, SD je směrodatná odchylka a SE je standardní error.